«PARTID, INIMA ȚĂRII!»

Programul de vacanță a pionierilor este în primăvara aceasta mai bogat ca oricînd. Un loc deosebit îl ocupă Festivalul cultural-artistic aflat acum în plină desfășurare. Dedicat celei de-a XXX-a aniversări a Eliberării patriei și celui de al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român, Festivalul purtînd titlul **«Partid, inima țării»** *constituie o mare manifestare de teatru, poezie patriotică și revoluționară. La Festivalul care se desfășoară în cîteva centre (Oradea, Rîmnicu Vîlcea, Ploiești, Piatra Neamț) sînt reprezentați pionieri din toate județele țării. Vom reveni pe larg într-un număr viitor.*

1949 1974

PREJMER, Brașov.
Fiecare pionier din școală a plantat în grădina lui de acasă cîte un pom fructifer, iar toți, împreună, au curățat peste 150 ha din pășunea comunei.

✻

SEACA DE CÎMP, Dolj.
Cu cîntec înainte au pornit pionierii și școlarii din sat spre Dealul salcîmilor. După o zi de muncă, în urma lor a crescut, ca în poveste, o pădurice cu 10 000 puieți de salcîmi.

✻

DEVA.
Clubul presei pionierești transmite noi vești despre activitățile de muncă patriotică la care participă pionierii și școlarii din județ: în comuna Balșa au plantat 120 de nuci; copiii din Crișciori au curățat 4 ha de pășune; 360 de pomi fructiferi, 40 arbori și arbuști ornamentali, 100 fire de panseluțe au plantat cei din Dobra; la Hunedoara, o sută de pionieri au efectuat 300 ore de muncă pentru amenajarea spațiilor verzi din noile cartiere ale orașului.

✻

SIBIU.
O «Dumbravă minunată» va apărea curînd în vechea Dumbravă a Sibiului. Cine sînt autorii ei? Pionierii și școlarii din localitate, bine cunoscuți pentru hărnicia și fantezia lor de buni grădinari.

✻

PLOPENI, Constanța.
Pionierii cei mai mici, adică cei din clasa a II-a, au fost primii care au ieșit la înfrumusețarea grădinii școlii. Astfel, au săpat pămîntul din jurul pomișorilor plantați în fața clădirii, le-au văruit tulpinile, i-au îngrădit cu gărdulețe noi. Curînd, fiecare pionier va planta cîte un pom fructifer în livada școlii.

✻

SATU-MARE.
Pe zi ce trece, Parcul pionierilor capătă noi contururi, se îmbogățește cu numeroși arbori, arbuști ornamentali și flori. Pionierii vor să facă din parcul lor unul dintre cele mai frumoase și plăcute locuri de plimbare, de recreere din oraș.

✻

VASLUI.
Două microceapeuri vor fi amenajate de pionierii și școlarii din comunele Zorleni și Todirești. Pe suprafețe de cîte două hectare, copiii se vor îngriji de cultivarea și recoltarea plantelor medicinale.

✻

BUCUREȘTI.
Fiecare detașament de pionieri dintre cele 3 000 de detașamente ale municipiului București va sădi cîte treizeci de flori, amenajînd în felul acesta noi alei și ronduri de flori în apropierea școlilor.

✻

FÎNTÎNELE, Prahova.
Douăzeci de nuci au fost plantați în parcul din centrul comunei de către pionierii clasei a II-a — detașamentul celei de a XXV-a aniversări. Dînd un frumos exemplu celor mici, pionierii mai mari au lucrat cu hărnicie la înfrumusețarea grădinilor, a parcurilor din apropierea școlii și din fața căminului cultural.

✻

IALOMIȚA.
«Macii Bărăganului» se intitulează marea acțiune cultural-artistică care reunește în frumoase serbări pe toți pionierii și școlarii județului. Cîntecele patriotice, revoluționare și pionierești se împletesc cu emoționante versuri, toate aducînd un cald omagiu patriei la cea de a XXX-a aniversare a Eliberării sale.

✻

BAIA MARE.
«Pădurea prieteniei» din apropierea orașului, «cunoaște» aproape zilnic noi și noi detașamente de pionieri de la școlile din oraș. Copiii doresc să-i sporească suprafața cu încă 5 ha, iar pentru aceasta vin aici și plantează fel de fel de arbori și arbuști.

IAȘI.
Peste 2 000 mp de teren — din jurul satului de vacanță de la Ciric — au fost curățați, de frunze și crengi, de către pionierii școlilor generale nr. 4, 10 și 22. De asemenea, tot copiii au plantat pe malul lacului 200 de arbori și arbuști.

✻

DARABANI, Botoșani.
Peste 4 000 ore de muncă patriotică au efectuat cei peste opt sute de pionieri și școlari din clasele a IV-a—a VII-a, de la școlile din oraș. Astfel, copiii au curățat de spini și mărăcinișuri 170 ha de pajiști naturale din cantonul pastoral Darabani și islazul comunal, au plantat 130 pomi (meri, pruni și nuci) în grădinile școlilor și au sădit 10 000 butași de răchită în răchităria Consiliului popular al orașului.

✻

CUCOVA, Bacău.
De-o parte și de alta a șoselei s-au plantat zeci de hectare de vie, înfrumusețînd locurile. Doar marginile drumului au rămas pline de spini și buruieni, însă pentru foarte scurtă vreme. Pionierii clasei a V-a au sosit la fața locului cu sape și greble. Hărnicia lor se vede acum în noua față a șoselei, în noii pomi fructiferi pe care i-au plantat copiii.

RAD

BRAȚE PIONIEREȘTI ÎN BĂTĂLIA

Semnal Cutezătorii 343

Anotimp al muncii, al cîntecului, al marșurilor tinerești, primăvara acestui an aniversar afirmă cu vigoare prezența pionieriei în frontul angajării eroice a întregului nostru popor, hotărît să împlinească exemplar programul trasat de Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român, de înflorire multilaterală a societății noastre socialiste. Angajamentele asumate prin răspunsurile la Chemarea pionierilor brăileni prind viață în toate colțurile țării. Sutele de mii de pomi fructiferi, de arbuști și flori, sădite de noi, cei ce purtăm cu mîndrie culorile drapelelor partidului și al patriei îngemănate în cravatele pionierești, vor spori buchetul de frumusețe al marii grădini a arcului carpatic: în această primăvară, România înflorește mai deplin și mai înalt.

Și cine să știe, mai bine decît grădinarii, că frumusețea și bogăția își află izvoarele și curg prin albii trasate cu sudoarea muncii? Lipsa, în ultimele luni, a zăpezilor și a ploilor îndestulătoare ne obligă la asumarea a noi răspunderi față de pomii pe care îi sădim, față de soarta recoltei, față de soarta PÎINII; lipsa precipitațiilor atmosferice a marcat deja un nou cîmp de desfășurare a forțelor minții și brațelor pionierești.

Ca ori de cîte ori, cînd am simțit că este nevoie de noi, vom pune și de această dată umărul nostru, încă fraged, dar cutezător, alături de umerii căliți ai celor mari. De apă au nevoie nu doar pomii și florile sădite de noi, nu doar semănăturile așternute pe loturile microfermelor școlare; de apă are nevoie întregul regn al clorofilei, de apă — direct și pe calea pîinii — avem nevoie noi. Iar apa trebuie adusă pe ogoare. Putem face acest lucru ajutîndu-ne părinții, contribuind la întreținerea sistemelor de irigație existente și la realizarea altora noi; o putem face, ca minitehnicieni, realizînd — cu mijloace proprii și utilizînd condițiile locale — microsisteme de irigație; o putem face cărînd pe suprafețele semănate, apă din rîuri sau lacuri cu găleți și stropitori. Alături de numărul pomilor și al florilor sădite pe care le raportăm cu mîndrie ca realizări, vom raporta mărimile suprafețelor cărora le-am asigurat umiditatea necesară creșterii recoltelor.

Vom ști și de această dată să onorăm, PRIN FAPTE DE MUNCĂ, titlul de pionieri ai României socialiste.

● *Pionierii și școlarii din județul* Galați, *sînt prezenți, alături de părinți și frații mai mari, la acțiunea de muncă patriotică pentru asigurarea apei atît de necesară în această perioadă la creșterea viței de vie, a pomilor fructiferi, a suprafețelor cultivate cu legume. La* Nicorești, Liești *și* Barcea, *pionierii și uteciștii s-au angajat ca fiecare butuc de vie să primească în sol cel puțin o găleată de apă.*

● *Cele 2 280 metri canale de irigație, care străbat suprafețele cultivate cu legume, sînt în grija pionierilor și școlarilor de la Școala generală* Vădeni, Brăila. *Copiii asigură permanent curățarea bazinelor de acumulare, desfundă căile de legătură din conducte. Reușesc astfel ca nici o picătură de apă să nu se irosească, toate suprafețele cultivate să se bucure de beneficiile ploii artificiale.*

● *27 șantiere de muncă patriotică s-au deschis de curînd în* județul Mureș. *Peste 2 500 de pionieri, organizați în brigăzi și echipe, lucrează intens la executarea de baraje și acumulări de apă, la regularizarea cursurilor rîurilor, la construirea de noi diguri. Toate aceste fapte de muncă deosebite sînt concentrate pentru prevenirea și combaterea secetei pe aceste meleaguri.*

● *La* Vințu de Jos, Alba, *pionierii și uteciștii, alături de cooperatori, au reușit să amenajeze un sistem prin care să poată fi irigată o suprafață de 60 ha pășune.*

● *În localitățile cu specific pomicol din județul* Dîmbovița, *la* Malu cu Flori, Dragomirești, Răzvad, *pionierii sînt alături de cooperatori la îngrijirea livezilor. Cu pompe, cisterne, butoaie și chiar cu găleți, copiii aduc apa la rădăcina copacilor. De aceeași grijă se bucură și copacii plantați de-a lungul drumurilor.*

● *Pioniera Maria Firicos, comandantă de detașament, din comuna* Iancu Jianu (Olt) *ne anunță că pionierii vor dedica mai multe ore de muncă patriotică îngrijirii*

Fetița pe care v-o prezentăm este eleva Vetuța Bădoiu, *de la Școala generală nr. 1 din orașul Motru. Cunoscută în tot județul pentru talentul de bună interpretă a baladelor și doinelor oltenești, ea participă adesea la concursuri artistice naționale și internaționale.*

Încă din anul trecut, Vetuța a cucerit prin cîntece melodioase și vesele, spectatorii prezenți la Festivalul internațional «Bucuriile Europei» care a avut loc în Iugoslavia. Festivalul republican «Pe fir de baladă», de la Tg. Jiu și Deva, i-a adus premiul I pentru originalitate și interpretare. Desigur, planurile ei nu se opresc aici. Ca și la școală, Vetuța se pregătește cu sîrguință, în cadrul cercului de muzică de la Casa pionierilor din oraș, învățînd noi cîntece, descoperind frumusețea și autenticitatea cîntecelor populare, culese de pionieri în drumeții și excursii.

AR

PENTRU APĂ

spațiilor verzi și grădinilor cu flori din comună. Le vor uda, dar în același timp, vor avea grijă să nu facă risipă de apă.

● *Pionierii din clasa a IV-a a Școlii generale din Tritenii de Sus (Cluj) au sădit 120 de pomi fructiferi cărora le poartă acum de grijă. În fiecare zi, o grupă de copii înarmați cu stropitori aduce apa necesară dezvoltării lor.*

APRILIE — LUNĂ A MUNCII PATRIOTICE, A CÎNTECULUI ȘI A MARȘURILOR PIONIEREȘTI

Marșul primăverii noastre

Muzica: **MIRCEA NEAGU**
Versuri: **MIHAI NEGULESCU**

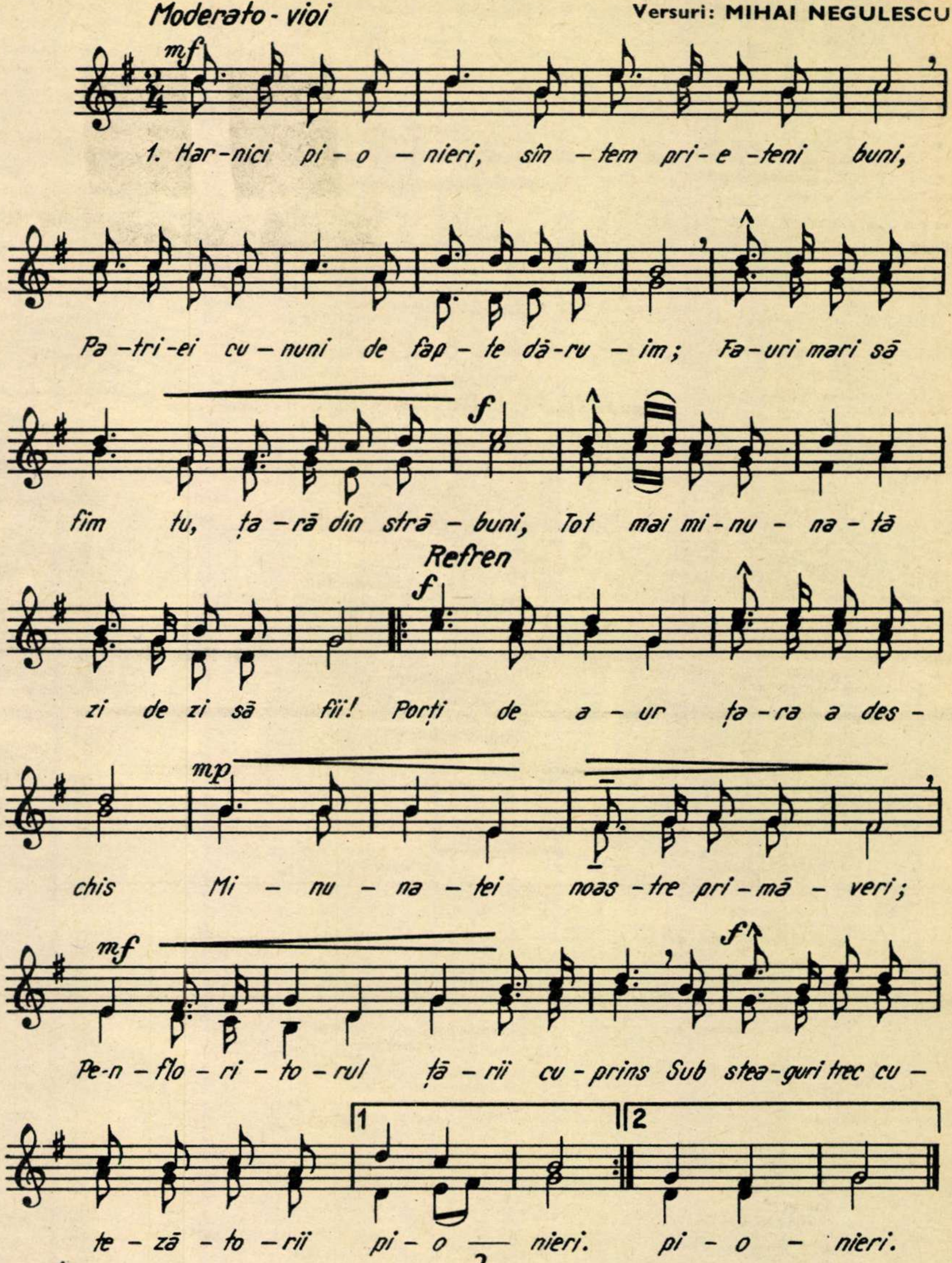
Moderato - vioi
mf
1. Har-nici pi-o-nieri, sîn-tem pri-e-teni buni,
Pa-tri-ei cu-nuni de fap-te dă-ru-im; Fa-uri mari să
f
fim tu, ța-ră din stră-buni, Tot mai mi-nu-na-tă
Refren
f
zi de zi să fii! Porți de a-ur ța-ra a des-
mp
chis Mi-nu-na-tei noas-tre pri-mă-veri;
mf
f
Pe-n-flo-ri-to-rul ță-rii cu-prins Sub stea-guri trec cu-
1
2
te-ză-to-rii pi-o-nieri. pi-o-nieri.

1
Harnici pionieri, sîntem prieteni buni,
Patriei cununi de fapte dăruim;
Fauri mari să fim,
tu, țară din străbuni,
Tot mai minunată zi de zi să fii!

Refren:
Porți de aur țara a deschis
Minunatei noastre primăveri;
Pe-nfloritorul țării cuprins
Sub steaguri trec cutezătorii pionieri.

2
Școală, dascăli dragi, de mici ne-ați învățat
Patriei oricînd să fim folositori.
Pentru-al țării zbor,
azi inimile bat —
Toți purtăm în piept un mare viitor!

3
Flori și arbori cresc, al dragostei însemn
Minunat covor sub soarele de-april!
Scump partid, cinstind
prin fapte-al tău îndemn
E un meșter-faur fiece copil!

La invitația redacției, cunoscutul compozitor **Mircea Neagu** *a scris pentru voi această avîntată melodie care să vă întovărășească pe șantierele primăverii, pe șantierele muncii patriotice. Să-l învățați și să-l cîntați în toate marșurile voastre.*

Cine-l va învăța mai repede, cine-l va cînta mai frumos?

În legătură cu aceasta, revista «Cutezătorii» vă rezervă o surpriză.

AMĂNUNTE ÎN PAGINA 11

Minitehnicus
ÎN EXPOZIȚIA JUBILIARĂ

În spațiul acestei prestigioase expoziții jubiliare «Mulțumim din inimă partidului» o suprafață de 210 mp este dedicată celei de a VII-a ediții — 1974, a Concursului «Minitehnicus», care s-a bucurat, în acest an, de un mare succes: peste 35 000 de participanți din toate județele țării și din municipiul București, de la orașe și de la sate, fete și băieți.

Problema cea mai serioasă, atunci cînd ajungi la standurile «Minitehnicus» este: «la ce să mă uit mai întîi?» Pentru că toate lucrările sînt ingenioase, toate sînt utile, în fiecare dintre ele s-a investit muncă, pricepere, inteligență.

Te oprești, firește, la simulatorul pentru învățarea legilor circulației, creație a copiilor din Constanța, la splendida mașină de trei locuri realizată la Jimbolia. Nu se poate să nu-ți atragă atenția complexa aparatură, care determină gradul de poluare a atmosferei, concepută la Baia Mare sau șenileta cu schiuri, capabilă să înfrunte orice neregularitate a terenului pe vreme de iarnă, creație a minitehnicienilor din Brașov.

Aparate de verificat cunoștințele (dintre care multe, după părerea noastră, merită a fi omologate), machete funcționale, aparate electrice și electronice cu cele mai felurite întrebuințări dau o trăsătură specifică «Minitehnicus» expoziției, trăsătură cu care ne-am obișnuit de mai mulți ani.

În consecință, nu ne rămîne altceva decît să vă invităm să vizitați expoziția. Adresa: «Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România», Soseaua Kiseleff nr. 3, București. Mai — august 1974. Deschisă zilnic între orele 10—19. Luni închis.

În fotografiile noastre: «Scuter» — Casa pionierilor din Sibiu; «Mașină de găurit», Casa pionierilor din Hîrșova; «Vartami» (aparat de verificare a cunoștințelor) — Școala generală nr. 19 din Brașov.

A. WEISS

MINITEHNICUS '74

DOCUMENT „Cutezătorii"
Prima decernare a marelui trofeu «Busola de aur»

foto: Grigore PREPELIȚĂ

ARHIVA DE AUR a pionieriei

Într-una din aceste zile, la Clubul «Tineretului» din sectorul 1 a avut loc o adunare deosebită. Oaspeții pionierilor bucureșteni, erau cei care, acum un sfert de veac, tineri fiind, se angajaseră în fața partidului să vegheze la primii pași ai organizației revoluționare de copii, să pregătească primele detașamente de pionieri, să organizeze primele tabere, întîile publicații pionierești.

Dar să lăsăm firul amintirilor să se depene...

— În primăvara lui '49, începu unul dintre invitați, noi, uteciști pe atunci, ne-am pus toate puterile în joc, fantezia și inteligența pentru ca începutul să fie bun și frumos. Am pornit să-i pregătim pe copii pentru adunarea de primire. Le-am vorbit despre semnificația cravatei roșii, despre îndatoririle pionierului... Copiii ne ascultau cu interes, cu bucurie, cu încredere. Îmi amintesc că pînă la solemnitatea primirii mai erau doar cîteva zile, iar noi n-aveam tobe, insigne, cravate. Ce să facem? Un grup de uteciști, muncitori și muncitoare, am improvizat atunci un atelier. Băieții au lucrat insignele, tobele și trompetele, iar fetele au croit și au cusut cravatele roșii, au pregătit drapelele de detașament și unitate. A sosit, în sfîrșit, și clipa mult așteptată. Emoția atinsese culmea în clipele solemne cînd am legat primele cravate...

— În anul acela, continuă altcineva, începuse cooperativizarea agriculturii. La sate, alături de comuniști, pionierii își convingeau părinții de necesitatea cooperativizării agriculturii. Pionierii își manifestau astfel spiritul revoluționar, dovedind că fac parte dintr-o organizație revoluționară.

— Încă de atunci, pionierii, povestea un participant la întîlnire, au fost crescuți în spiritul dragostei de muncă. La chemările Organizației erau totdeauna gata, la datorie. Astfel, la sate strîngeau spicele rămase pe miriști, sădeau pomi fructiferi și plantau arbori. Îmi amintesc că un detașament de pionieri de la Pojorîta au construit, cu forțele lor, o stație meteorologică. Reușind să prevadă căderea brumei pentru ziua următoare, pionierii au dat alarmă în sat. Țăranii, împreună cu copiii, au salvat livada satului, prin provocarea rapidă a unei perdele de fum. La orașe, pionierii participau la înfrumusețarea școlilor, a claselor, a parcurilor. Mulți dintre pionierii de atunci sînt astăzi muncitori, ingineri, tehnicieni, oameni de știință și cultură, care-și dăruiesc toate forțele înfloririi patriei noastre. Ei păstrează pentru totdeauna, în inima lor, amintirea acelor ani frumoși ai copilăriei. Ei nu uită că pionieria a fost școala în care și-au format cele mai nobile trăsături morale, unde au crescut ca tineri revoluționari.

A venit apoi rîndul gazdelor. Paginile pe care le-a înscris pionieria într-o cronică de dată mai recentă sînt foarte bogate, așa că pionierii au avut ce povesti oaspeților. Acțiuni care au mobilizat sute de mii de copii, «Expedițiile Cutezătorii», Concursul «Minitehnicus», Forumul Național, mai întîi la Breaza și apoi la Livadă, sînt numai cîteva din marile evenimente ale vieții pionierești. Avînd continuu înaltul stat și îndemn al celui mai mare prieten și îndrumător al tinerei generații, tovarășul Nicolae Ceaușescu, continuînd vechile tradiții ale organizațiilor revoluționare de copii din țara noastră, pionieria constituie o mare familie animată de același țel comun: dăruirea tuturor energiilor cauzei partidului.

A fost o adunare, un emoționant dialog între generații. Despărțindu-se, pionierii au înțeles că cei care le-au fost alături sînt încă foarte tineri. Deși timpul le-a așternut o ușoară ninsoare la tîmple, ei au rămas, peste ani, legați de organizație. Poate că tinerețea lor vine și din aceea că ei au sorbit, atunci, de la izvorul dintîi al pionieriei.

B. CARAGIALE

25

Luminița

În cadrul jubileului Organizației de pionieri, revista «Luminița» își serbează și ea 25 de ani de existență. Creată ca o publicație pentru pionierii de la 7 la 10 ani, ea este o prietenă nedespărțită a celor mici. «Luminița» deschide cititorilor ei prima fereastră spre pionierie, ajutîndu-i să înțeleagă mai bine ce înseamnă a fi purtător al cravatei de pionier, ce înseamnă a face parte dintr-o organizație revoluționară de copii, ce nobile, generoase îndatoriri are pionierul.

Povestirile, poeziile, desenele publicate în paginile revistei aduc multă bucurie prietenilor ei, învățîndu-i să iubească munca, să fie drepți și omenoși. În presa pentru copii «Luminița» este un nume drag. Cu prilejul zilei de naștere, «Cutezătorii» îi doresc să fie, și în continuare, aceeași dragă și bună prietenă a copiilor, cu pagini mereu mai bogate și frumoase.

Cutezătorii

«Luminița» copilăriei

Pe cerul copilăriei celor ce sînt copii, cu gîndul ori cu anii, strălucește de 25 de primăveri frumoase, o stea neasemuită, în formă de zmeu colorat, cu zvîcnirile sufletului nostru cel mai viu: revista «Luminița». Am citit-o cu gîndul degetelor mele curate în anii de floare subțire pe care i-am petrecut în luminișul redacției sale, alături de cîțiva dintre cei mai neobișnuiți oameni mari pe care i-am întîlnit vreodată, colegii mei, redactorii «Luminiței», ce aveau darul deosebit de a mai ști încă să se mîzgălească pe mîini și pe frunte cu cerneala de tipar, în dorința mereu nouă de a scoate un număr cît mai copilăros, aburit pe toate fețele de roua vîsurilor celor mai sinceri și mai îndrăgiți cititori — copiii.

De la ei, în redacția «Luminița», și, mai apoi, în redacția «Cutezătorilor», am învățat un lucru esențial în viață: acela de a putea să mă joc! E foarte important să știi să te joci... Cu gîndul, cu sapa, cu condeiul, cu un fir de iarbă, cu cifrele unor exerciții de matematică... Cum aș putea deci, să nu-mi amintesc acum, la aniversarea «Luminiței», cu dragoste, de copilăria mea de atunci, de acum și de totdeauna? La mulți ani, Pasăre albastră a visurilor noastre copilărești! La mulți ani, cititorilor tăi, cu ochi de luceafăr senin, din care se nasc diminețile curate ale visurilor mereu tinere!

PETRE GHELMEZ

DE AICI A PORNIT CHEMAREA LA ÎNTRECERE

PIONIERII DIN JUDEȚUL BRĂILA ÎȘI RESPECTĂ CUVÎNTUL

Cifrele au rămas frumos aliniate, înscrise în Chemare, notate cu grijă în programele de activități ale unităților, ale detașamentelor. Au rămas o zi, două... Apoi, o baghetă fermecată — Hărnicia — le-a făcut, rînd pe rînd, să prindă viață, să se transforme în parcuri și grădini, în locuri de joacă unde copiii pot zburda în voie, în dealuri împădurite.

ORA 6 P.M.

Cine s-a aflat sîmbătă după-amiază, înainte de ora 6, pe străzile cartierului «Hipodrom» — cartierul celor 2 000 de copii — a observat, cu siguranță, ceva deosebit: liniștea deplină! Nu trebuia să fii localnic ca să-ți dai seama de nefirescul situației. Așa ceva nu se mai întîlnise aici, la ora aceasta. Puteai fi însă oricît de străin de loc și neinteresat de ceea ce se întîmplă în jurul tău, că la ora 6 fix — nici un minut mai înainte, sau după — deveneai parcă alt om. Un om foarte curios să înțelegi ce se întîmplă în jurul tău. Un fluviu de copii veseli și vorbăreți se revărsa din toate casele. Oriunde îți îndreptai pașii îi întîlneai, de pretutindeni auzeai comenzi scurte. Brigăzile «Voința», «Gloria», «Dunărea», «Victoria»... își ocupau zonele de lucru. Cîntecele se amestecau, se îmbinau armonios.

La balcoane, în pragul ușilor, au apărut cei mari. La început, înveseliți de rîvna și dîrzenia cu care băieții loveau în pămîntul tare, mai apoi încîntați de ceea ce începea să se contureze sub mîinile grijulii ale fetelor — ronduri frumoase, alei drepte și curate, pomișori firavi — mulți dintre părinți s-au grăbit să aducă noi unelte, răsaduri, semințe de flori și chiar... bomboane.

Smulse din locurile lor știute de ani, tăblițele cu inscripția «Nu rupeți florile» și «Nu călcați pe iarbă» au fost înlocuite cu cele care anunțau: «Aici gospodărește microasociația locatarilor copii din blocul D-1» sau C-6, sau H-10 sau...

Încetul cu încetul, totul era pus la punct. Ca într-o mare, mare gospodărie, ca într-o mare familie, familia pionierilor, a elevilor Școlii generale nr. 23 din Brăila.

Ați reținut? Școala generală nr. 23. Aceasta înseamnă că încă cel puțin 22 de școli mai sînt în oraș. Numărul exact este 28. Și pionierii fiecăreia dintre ele s-au grăbit să-și respecte cuvîntul: să înfrumusețeze școala, să pregătească gropile celor 25 mii de puieți, să îngrijească parcurile, să-l amenajeze pe cel mai mare dintre ele — Dumbrava. Cît îi privește pe copiii Școlii generale nr. 14, ei au pornit într-o acțiune pe cît de frumoasă, pe atît de serioasă: alcătuirea unui «plan de lucru» amănunțit, întocmit împreună cu conducerea șantierului de construcție a noului Complex școlar care se va înălța în vara aceasta. Brigăzile de pionieri sînt în faza de organizare, comandamentul unității se documentează asupra etapelor de construcție pentru a ști exact cum pot fi ei cît mai folositori.

NE PERMITEȚI, TOVARĂȘE PRIMAR?

De nu știu cîte ori în ziua aceea delegația pionierilor din Racovița, județul Brăila, l-a tot căutat pe primarul comunei. «Este greu să-l prindeți, li se spunea. Are tare multă treabă».

— Și noi avem treabă, nu se lăsau ei. Avem mare grabă să stăm de vorbă cu dumnealui.

Văzînd că nu-i de glumit, contabilul a întrebat din om în om și a aflat pe unde putea fi găsit.

— Știți, am vrea să dăm și noi o mînă de ajutor la realizarea planului de plantări al comunei, și în general al înfrumusețării... i-au spus, de la început, copiii, tovarășului primar.

A trecut puțin timp de la această discuție și într-o dimineață, de fapt dis-de-dimineață, primarul s-a pomenit din nou cu delegația.

— Am hotărît, cu întreaga unitate de pionieri, să luăm pe seama noastră planul tuturor plantărilor de arbori și arbuști. Ne permiteți? V-am ruga numai ca cineva să ne dea sfaturile necesare, poate tovarășul inginer...

*

356 de copii nu înseamnă pur și simplu 356 de elevi, atunci cînd este vorba de cei care locuiesc în comuna Vădeni. Înseamnă mult mai mult! Înseamnă tot atîția inimoși, harnici și inventivi pionieri. Cînd s-au formulat punctele din Chemarea lansată de copiii județului, pe lîngă alte angajamente, ei și-au anunțat și hotărîrea de a construi o seră de 30 mp. Deși n-a trecut multă vreme de atunci, au și... Ați ghicit! Sînt aproape gata cu lucrările. După cîte spun ei, nu-i departe vremea cînd vor recolta primele trufandale: salată, ridichi, roșii. Tot ei vor furniza și răsadurile de flori pentru întreaga comună.

BULETIN DE ȘTIRI

- 70 mii lei valorează sticlele și borcanele colectate pînă în prezent în județ.
- 20 t hîrtie × 0,30 lei/kg = 6 000 lei realizați pînă acum din deșeurile de hîrtie.
- În satul Cazasu toți pionierii ajută la construcția noii grădinițe, pentru a fi dată mai curînd în folosință.
- 8 000 butași de salcie și răchită au plantat pionierii din Jugureanu pe terenuri în pantă, pentru evitarea eroziunii solului.
- La Măxineni, Latinu, Valea Cînepei, Movila Miresii și Stăncuța copiii au efectuat lucrări de curățire și consolidare a canalelor de irigație.

CHENAR DE ONOARE

Odată cu cifrele și rezultatele bogate în muncă obținute pînă acum, comandamentul județean al pionierilor dorește să-i facă cunoscuți pe cei mai harnici copii. Iată, o mică parte dintre ei: ION IONEL, RODICA DOBRE, VASILE NEDELCU (Școala generală Vădeni); LUCIA CURSARU, CHIRU ELENA (Școala generală nr. 24, Brăila); ADRIAN CĂȘARU, ROXANA BOITOȘ (Școala generală nr. 14, Brăila); unitățile de pionieri din comunele: OLĂNEASA, GULIANCA, IANCA, DRAGU, CIOCILE, ROMANU...

...De fapt, sumarul «Buletinului de știri» și al «Chenarului de onoare», ar putea fi îmbogățite cu multe alte exemple. Aceasta pentru că pionierii județului din care a pornit Chemarea se simt datori să se numere printre primii în îndeplinirea angajamentelor luate.

ELENA MĂNESCU

---

flori de tei

Trec carele cu flori de tei prin România
așa cum corăbii
ar trece pe mări
trase de raze de lună.
Iarna, satele se retrag spre munți
și strălucesc acolo
ca niște cuiburi de miere.
Într-un pumn de țărînă
coboară și trandafirul
pregătindu-și acolo mireasma
pînă spre primăvară.
Dar rîurile continuă să cînte
și cîmpiile continuă să stea ancorate
între rîuri
și brazii nici o clipă nu se gîndesc
să-și părăsească munții.
Și așa cum corăbii
ar trece pe mări
trase de raze de lună,
așa trec iarna și vara
carele cu flori de tei prin România,
prietenii mei...

DAN VERONA

FOTO: ELENA FUNDULEA

COPILĂRIA LUI ICAR

7

Roman foileton de
ION DODU BĂLAN

VISURILE CELE MAI ÎNDRĂZNEȚE SE PLĂTESC CEL MAI SCUMP

E ora de fizică. Un profesor tînăr și zvelt, cu fața palidă și suptă, cu părul lung, cu privirile visătoare, îmbrăcat în niște haine negre cam roase de vreme, intră în clasă cu catalogul la subsuoară. Elevii se ridicară în picioare cu toții, în afară de Vlaicu care se împiedicase în tot felul de bețe cioplite pentru a realiza o mașinărie, un perpetuum mobile.

— Luați loc, li se adresă profesorul, azvîrlind catalogul pe un colț al catedrei.

— Azi nu ne ascultă, azi iar visează, își șoptiră cîțiva elevi, plini de fericire.

Dintr-o dată se făcu o liniște ca de mormînt. Cu brațele strînse peste piept, profesorul se apropie de bănci și începu:

— Ca să înțelegeți mai bine rosturile fizicii în prezent și mai ales viitorul ei, vă voi vorbi astăzi ceva despre trecutul îndepărtat al omenirii, despre povestea omului care a năzuit necontenit să zboare — zise profesorul într-o foarte frumoasă limbă maghiară.

Aurel se simți fulgerat de-o nespusă bucurie, își împinse toate lucrurile în bancă și-și aținti ochii asupra tînărului profesor. Afară începuse să ningă. Ningea cu fulgi mari și rari care dansau în aer ca niște minuscule balerine. Era un ceas de visare dar vorba fermecătoare a profesorului concura farmecul de afară.

«De cînd e lumea lume — continuă el sfătos ca și cînd ar fi spus o poveste — omul a fost obsedat de ideea zborului. Visul acesta, măreț și vechi cît omenirea, s-a înfiripat, dragii mei, chiar în marea umbră a preistoriei. Evident, n-avem documente științifice dar de ce n-am crede, cu cei care au scris despre asta, că un strămoș îndepărtat al omului, îmbrăcat într-o piele de urs, privind din gura peșterii monstruoasele păsări antedeluviene care zburau peste munții de gheață, n-o fi fost fulgerat de ideea de a-și sălta și el corpul greoi măcar cîteva palme de la pămînt. Fie și numai pentru a se apăra de un animal feroce sau pentru a trece un rîu ori o mlaștină.

— Domnule profesor, întrerupse obraznicul clasei, se pare că nu atît visarea cît nevoia l-a imboldit pe om să zboare.

— Pe tine te imboldește mereu limbuția, dar de data aceasta nu e rău ce-ai spus. S-ar putea ca atît visul cît nevoia i-a răscolit primul gînd privitor la zbor. În mintea lui încețoșată a licărit, neîndoios, ideea de a zbura și din spirit de imitație. El învățase să înoate ca peștii prin apă, să fugă ca animalele sprințare, și năzuia fără îndoială să și zboare ca păsările. Poate a strîns, generații în șir, pene lungi de păsări, le-a legat mănunchi și le-a prins de umeri, aidoma aripilor, și-apoi s-a azvîrlit de pe o stîncă, găsindu-și moartea în hăurile prăpăstiilor.

— Precum Daedalus, se grăbi să precizeze premiantul clasei, tobă de latină.

— Da, da, ai dreptate, exact ca Daedalus. Din mii de asemenea încercări s-a înfiripat mitul lui Daedalus și Icar. Încercînd și neizbutind, omul a atribuit în copilăria omenirii, această putere zeităților pe care și le-a imaginat înaripate. Gîndiți-vă la zeitățile egiptene, japoneze, asiriene. Pe basoreliefurile de pe sarcofagul lui Ramses al III-lea, zeița Isis protejează mortul cu aripile ei mari, întinse. Din secolul al VIII-lea, de dinaintea erei noastre, s-a păstrat un magnific taur înaripat, cu cap de om, care păzea intrarea palatului de la Sargon. Acum se găsește la muzeul Louvre, din Paris. Zeii Olimpului și-n primul rînd Mercur, avea aripi la picioare. După legendele mitologice ale antichității au apărut legendele Bibliei, umplînd universul imaginației omului cu zeci de specii de îngeri, heruvimi și serafimi, care de care mai înaripat. Chiar și caii Sfîntului Ilie care aleargă pe vreme de ploaie pe drumurile cerului sînt înaripați.

Fără să rostească tare ca ceilalți, Vlaicu zise ca pentru sine:

— Doamne, ce frumoși mai sînt în icoanele pe sticlă de la noi din sat.

— Dar caii basmelor — se întrebă, ușor retoric profesorul — caii din folclorul nostru, al tuturor popoarelor europene, dar cutiile și covoarele zburătoare nu reprezintă tot atîtea tentative de a intra în tainele zborului? Românii au o frumoasă și simbolică legendă cu un Meșter Manole care după ce a durat Mănăstirea de la Argeș, zidindu-și în zidurile ei visul cel mai drag, soția, și-a făcut aripi de scîndură și s-a aruncat de pe acoperiș. Și unde a căzut, s-a ivit o «fîntînă lină, cu apă puțină»... Cu cît ne apropiem de vremurile mai noi, cu atît vom vedea că omul caută tot mai insistent arta și știința de a zbura.

— Șoni, strigă profesorul cu un aer glumeț. Tot văd că te plictisești și te scobești în nas și-ți lași gîndul să zboare la pită cu slană. Du-te mai bine pînă în cancelarie și adu repede cartea de pe măsuța de la fereastră.

Șoni zbură bucuros și se întoarse, cît ai bate din palme, cu cartea, arătînd astfel că nu era plictisit. Profesorul o luă cu grijă în mîini, vrînd parcă s-o mîngîie:

— Încă pe la 1250, călugărul și filozoful englez Roger Bacon — cel care a descoperit și ochelarii — scria această carte în limba latină despre **Secretele artei și ale naturii** în care exprima ideea că, pentru a zbura, omul nu trebuie să imite zborul păsărilor.

Profesorul deschide o carte veche, legată în lemn și învelită cu pergament și citind rar în latinește s-apucă să traducă pe nerăsuflate: «Se pot face mașini de zburat în care omul așezîndu-se în centru va putea manevra un instrument care să pună în mișcare aripile artificiale, asemănătoare cu ale păsărilor».

(Va urma)

ILUSTRAȚII: VINTILĂ MIHĂESCU

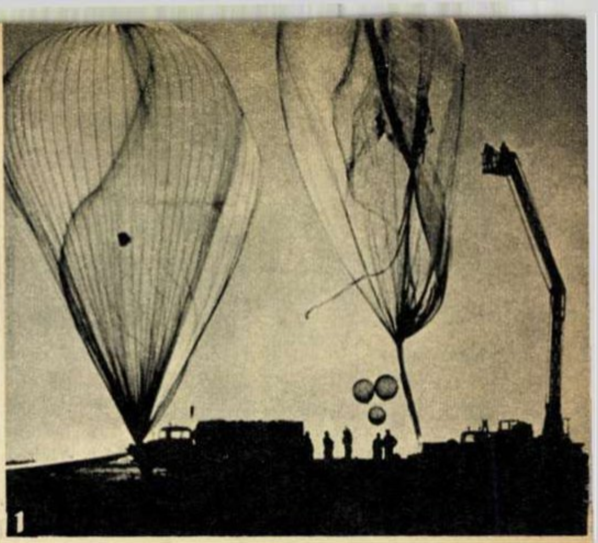

1

În ajutorul specialiștilor ce se preocupă de prevederea vremii, vin să-și aducă o prețioasă contribuție cele mai noi cuceriri ale științei: sateliți de diferite tipuri, instrumente sensibile ce pot pătrunde în întuneric pentru a măsura temperatura, radiometre care detectează minuțios radiațiile luminoase. În sfîrșit, computere fantastice dirijează miliarde de informații pentru ca în cîteva minute să poată alcătui harta vremii.

Pentru măsurătorile zilnice ce se fac pentru cunoașterea vîntului și temperaturii din diferitele straturi ale atmosferei se folosesc baloanele (foto 1). Fiind confecționate dintr-o masă plastică, foarte rezistentă, aproape impermeabilă pentru heliu, ele își mențin presiunea timp de mai multe luni (un astfel de balon a zburat 467 de zile). În tot acest timp, instrumentele pe care le poartă, măsoară temperatura și umiditatea. Un radio minuscul ce funcționează cu energie solară transmite informațiile și precizează poziția balonului.

●

Printre populațiile băștinașe ale Africii de Sud se numără și zulușii, unii dintre cei mai vechi locuitori din această parte a continentului. Supuși legilor segregaționiste ale apartheidului, asemenea tuturor populațiilor de culoare din Africa de Sud, zulușii trăiesc pe un teritoriu — interiorul podișului Transval — pe care nu-l pot părăsi decît cu foarte mare greutate. Atunci cînd a obținut documentul care-i permite să părăsească localitatea și să meargă într-un oraș populat de albi, în căutare de lucru, zulușul nu poate presta decît munci necalificate.

Zulușii rămași în ținuturile pline de povîrnișuri ale podișului Transval trăiesc în sate cu colibe, asemănătoare unor uriașe ciuperci. În timp ce femeile și fetele se preocupă de cultivarea pămîntului (foto 2) bărbații, împreună cu fiii lor cresc vite. Cu toate că sînt plini de inventivitate, puțini dintre copiii zuluși pot merge la

ATLAS „CUTEZĂTORII"

Sărbătoare în mai

Patria defilează în inimile noastre
Cu floare de măr în cosițe,
Și caută din treacăt prin mulțime
Zîmbetul de copil al viitorului.

Patria defilează în inimile noastre
Ca o femeie cu pruncul în brațe
Despre care știm că va crește mare —
în demnitate, în hărnicie, în sărbătoare.

Patria defilează în inimile noastre
Cu comuniștii, cu muncitorii, în frunte
Cu milioane de oameni urmîndu-i —
Și faptă înseamnă fiece pas, fiece gînd.

Patria trăiește în inimile noastre —
Cu cîntecul învățat din străbuni,
Prin fiece copil întinerind,
Și-n tinerețea noastră aflîndu-și viitorul!

CRISTIAN ARCAȘU

•Atlas Cutezătorii

2

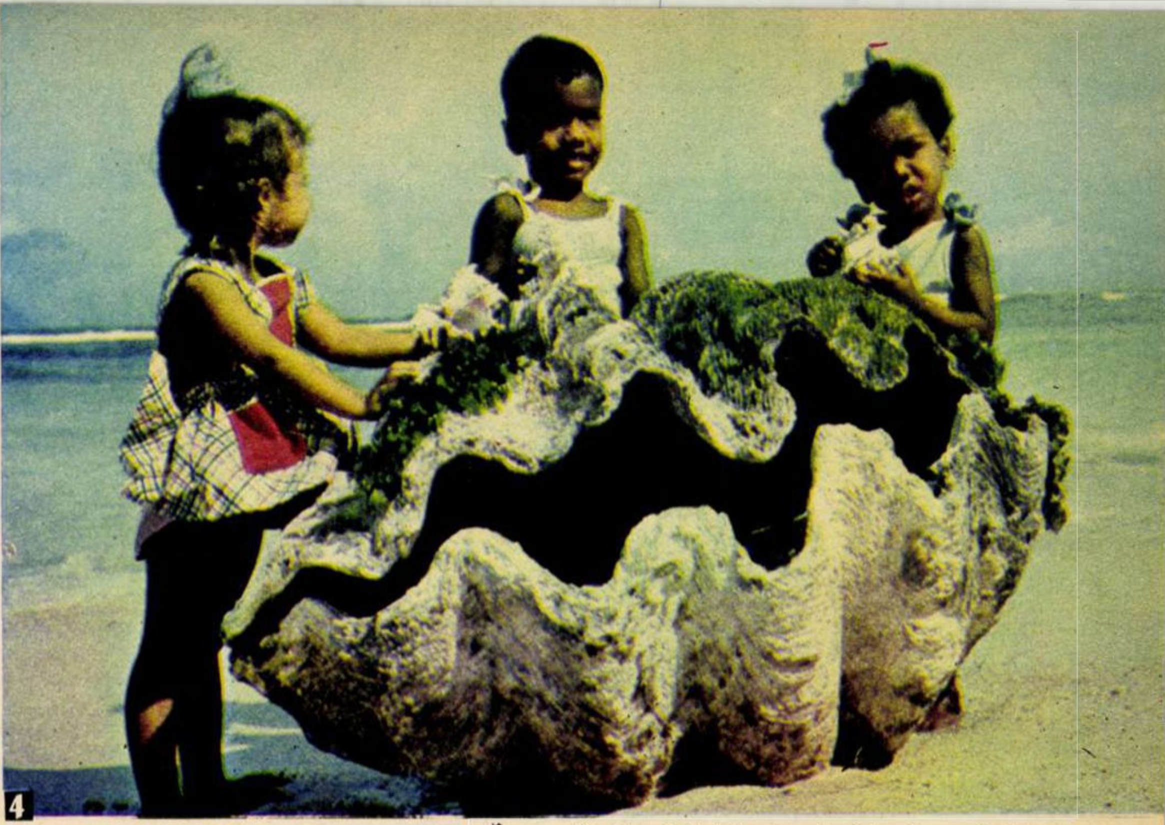
4

3

●ATLAS „CUTEZĂTORII"

școală. Atunci cînd doresc o jucărie, și-o confecționează singuri, așa cum s-a întîmplat cu instrumentul muzical din imagine (foto 3) construit dintr-o bucată de tablă cu marginile îndoite.

●La prima vedere, obiectul în jurul căruia s-au adunat cei trei copii ar părea că este o ciudată lucrare ieșită din mîna unui sculptor fantezist.

În realitate, însă, imaginea ne-o prezintă pe una din rudele foarte apropiate ale «Margaritei margaritifera», adică a scoicii producătoare de perle. Ciudata operă a naturii este o scoică gigant, numită Tridacna gigaș, a cărei greutate atinge pînă la un sfert de tonă. În pofida proporțiilor sale, Tridacna gigas agreează apele puțin adînci din Oceanele Indian și Pacific. Pescarii le găsesc cel mai des printre recifele de corali de unde le pescuiesc cu mare grijă. După ce corpul propriu-zis al moluștei (circa 10 kg) a fost extirpat, scoica rămasă pe malul oceanului este folosită cu multă fantezie, în jocurile copiilor.

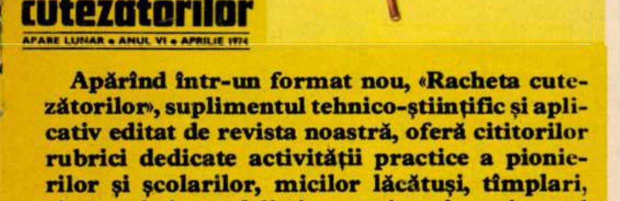

RACHETA cutezătorilor

APARE LUNAR • ANUL VI • APRILIE 1974

Apărînd într-un format nou, «Racheta cutezătorilor», suplimentul tehnico-științific și aplicativ editat de revista noastră, oferă cititorilor rubrici dedicate activității practice a pionierilor și școlarilor, micilor lăcătuși, tîmplari, electroniști, modeliști, croaziere în universul științei și fanteziei, al ipotezelor și proiectelor extraordinare, mari concursuri dotate cu premii.

Începînd din nr. 4 (aprilie 1974), în «Racheta cutezătorilor» apare «Calendarul plantelor medicinale și al fructelor de pădure».

PRIETENII LUI PIX

SCENARIU DE AUREL WEISS
DESENE DE POMPILIU

DE ASTA DATA PRIETENUL LUI PIX, IONICĂ, ARE PLANURI MARI PENTRU VACANȚA DE PRIMĂVARĂ.

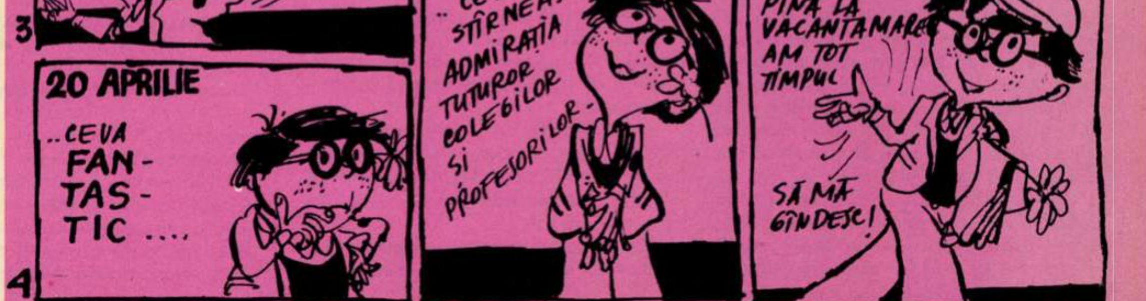
1
17 APRILIE
ÎN VACANȚA ACEASTA AȘ VREA SĂ FAC CEVA EXTRAORDINAR, CEVA CE NU S-A MAI VĂZUT !!
2
18 APRILIE
.. AȘ VREA SĂ FAC CEVA DE CARE SĂ FIU MÎNDRU, CEVA CU CARE SĂ SE MÎNDREASCĂ MAMA ȘI TATA ȘI BUNICUL ȘI BUNICA ...
3
19 APRILIE
.. AȘ VREA CEVA CU TOTUL IEȘIT DIN COMUN...
4
20 APRILIE
..CEVA FAN-TAS-TIC ....
5
21 APRILIE
.. CEVA CARE SĂ STÎRNEASCĂ ADMIRAȚIA TUTUROR COLEGILOR ȘI PROFESORILOR .
6
22 APRILIE
..DAR PENTRU CĂ ÎNCEPE ȘCOALA PÎNĂ LA VACANȚA MARE AM TOT TIMPUL
SĂ MĂ GÎNDESC!

DE CE PLÎNGI, ARTUR?

Schiță de ALEXANDRA TÂRZIU

— Ce faci, alpinistule, dormi pînă la prînz? îl întreabă unchiul Relu oprindu-se în ușă pentru cîteva clipe. Vii la pescuit, sau te duci cu nea Filică pe creastă?

— Nu știu ce să fac, mărturisește Luca.

— Mai gîndește-te, noi sîntem în curte.

Totuși, Luca nu știe nici el ce să gîndească mai întîi. După un timp, cînd în sfîrșit se hotărăște să iasă din cameră, constată că toată lumea plecase. Foarte bine, își spune el și închizînd cu grijă portița secretă din fundul curții intră imediat pe o potecă extrem de pirpirie, care se pierdea în spatele unor stînci. E o dimineață de vară, limpede și roză ca siropul de zmeură; aerul răcoros i se așază pe obraji, iar Artur, cîinele lui, îl urmează pas cu pas sorbind din mers cîteva picături de rouă. Blana lui neagră are acum reflexe albastre ca o salopetă. O libelulă roșie din celofan trece pe lîngă ei fulgerător. O fi în misiune, își spune Luca, spre deosebire de el care a plecat de acasă fără nici un scop. Chiar atunci, un arici îi taie calea. Are o viteză uluitoare, deși, se întreabă Luca, ce treabă ar putea să aibă un arici că fuge ca din pușcă, sau o libelulă? Toți aleargă de parcă ar pierde trenul. Deodată, Artur se oprește pe un colț de stîncă și începe să suspine. Luca se cațără și el pînă acolo și uitîndu-se în jos, într-o rîpă plină cu flori galbene vede o pată bej, aurie, semănînd destul de bine cu un rucsac sau cu o jachetă pe care cineva a pierdut-o. Numai că această jachetă îi provoacă lui Artur o neliniște grozavă. Ce mai, din trei salturi, Luca aterizează la fața locului. Un pui de căprioară? Băiatul încremenește, dar puiul se uită la el, îl măsoară, adică fără să schițeze nici un gest. De altfel, stă cu picioarele sub el și nici prin cap nu-i trece s-o ia la sănătoasa. Luca se așază și el pe iarbă, Artur, de asemenea își acoperă picioarele cu blana lui albastră și nici nu mai suflă. O vreme se privesc toți trei cu oarecare curiozitate. Luca nu mai văzuse pînă acum un pui de căprioară, iar puiul, nici atîta nu se aștepta la apariția unui băiat. Foarte curînd însă, Luca observă cum puiul își linge pe ascuns o labă pe care o ține la oarecare distanță de trupul lui. Are laba ruptă, își zice el, de asta nu mișcă, pentru că nu poate. Și imediat vine lîngă el, îi prinde laba în mîini, pe sub blănița mătăsoasă se simte ligamentul fărîmat și osul ca o așchie. Se gîndește la o eventuală atelă, puiul nu protestează în nici un fel, doar privirea lui cade pe mîinile băiatului ca un pîrîiaș cald. Sigur, el suferă, are dureri îngrozitoare, dar nu poate să spună nimic. Luca își amintește cum își rupsese odată mîna și unchiul Relu l-a dus la un prieten al său, doctor, care după ce l-a pipăit pe toate părțile a pus-o pe fata lui să-l țină de umeri și el a tras cu toate puterile de brațul bolnav. Luca a simțit cum leșină de frică și durere, dar fata aceea era cu ochii pe el și nu i-a mai convenit să plîngă.

Artur dă semne de neliniște, adulmecă niște primejdii, o pasăre necunoscută planează o vreme deasupra văgăunii, ca un acoperiș. Între timp, Luca, fără să mai piardă timpul, făcuse din jacheta lui un fel de rucsac în care încărcă puiul de căprioară, apoi, cu destulă greutate începu să urce povîrnișul. Artur mergea înainte mirosind fiecare frunză în parte și semnalizînd scurt, cu un lătrat, la fiecare cotitură. Nu există nici un pericol, e adevărat, totuși așa e el, tipicar.

Strecurîndu-se cu grijă pe portița secretă, Luca se gîndește unde o să-și instaleze comoara găsită, poate chiar la el în cameră, cel puțin deocamdată. Și, bineînțeles, după ce se va însănătoși, își va alege el singur locul. De fapt, Luca se gîndește că într-o bună zi vor porni împreună pe creastă, într-o expediție ca-n filme. Dar nici n-apucă bine să intre și să-și lase jos povara, cînd, tanti Pacifica apare în ușă și extrem de curioasă se uită spre grămăjoara din mijlocul camerei.

— O căprioară! exclamă ea atunci, iar Luca neștiind dacă se bucură sau e din cale afară de alarmată, rămîne nemișcat. Deși, cel mai speriat dintre toți ar trebui să fie micul pui, care în nici un caz nu se poate simți ca la el acasă. Totuși, se uită spre tanti Pacifica învăluind-o într-o privire nespus de caldă. Ochii lui, ca boabele de rășină, luminează toată încăperea, din ce în ce mai tare și, deodată, două lacrimi mari i se rostogolesc pe obraji.

— Bine, dar acest pui plînge, îi reproșează ea lui Luca și disperată, aplecîndu-se asupra lui, îi sărută o ureche.

— Are laba ruptă, spune Luca deoarece tanti Pacifica tocmai se pregătea să-l pună pe picioare.

— Ești sigur? înseamnă că trebuie să-l chemăm pe Filică, neapărat, el se pricepe grozav la animale.

În timp ce tanti Pacifica aleargă după ajutor, băiatul, care răscolise prin toată curtea, se întoarce în cameră cu un coș mare de nuiele plin cu frunze. În acest coș puiul se cuibărește oftînd. Luca îi aranjează cu grijă laba ruptă și-l mîngîie puțin pe gît. Abia atunci observă că are pe spate trei buline albe, foarte lucioase. Surprins, îi pipăie blănița bej și caldă ca o pîinică. Apoi îi simte inima, o aude cum se zbate acolo, în întuneric: desigur, o gîză speriată, o mică gărăgăriță poate fi inima lui.

— Să nu-ți fie frică, totul e un simplu joc, îi șoptește Luca și puiul îi pune în palmă botul cald și catifelat. Deocamdată o să ne jucăm de-a doctorul.

Chiar atunci intră în cameră tanti Pacifica și, în urma ei, nea Filică. Acesta, mai întîi se minunează de frumusețea puiului, ce ochi are dumnealui, dar mai ales bulinele acelea albe, nea Filică n-a mai văzut așa ceva decît în filme. Ce mai, puiul de căprioară e o frumusețe.

— Ferice de mama lui, zice nea Filică și cu un ochi expert îi studiază laba. E de părere că fractura ar trebui neapărat tratată.

— Chiar acum? întreabă Luca.

— E o operație simplă, spune nea Filică.

— Dar va reuși?

— Bineînțeles.

— Dacă n-o să stea și-o să se zbată, puiul e încă mic, poate îi e frică...

Dar nea Filică, fără să mai întrebe nimic și pînă să se dezmeticească Luca, i-a și pus laba în gips.

— Am să trec să-l văd, mai spune el, dîndu-i lui tanti Pacifica toate indicațiile necesare.

Și abia acum își dă seama băiatul că, în tot timpul operației, puiul nici n-a clipit. El s-a uitat doar la nea Filică, cu ochii lui luminoși, în care lacrimile clipoceau ca într-un izvor, gata-gata să izbucnească și, totuși, nici o lacrimă nu i-a lucit pe obraji. Deci l-a crezut cînd el i-a spus că totul e un joc și se va sfîrși cu bine. Chiar dacă era un joc pe care nu-l mai jucase pînă acum. Ce mai, important e să ai încredere în nea Filică. Și ca să ai încredere trebuie să fii curajos. Luca își scoate jacheta și-l învelește. Puiul închide ochii. Foarte curînd, respirația lui caldă se aude pîlpîind în cameră ca o flacără.

Și abia acum, Luca îl vede pe Artur, stînd în prag și suspinînd de gelozie.

*

E seară. A cîta seară de cînd Luca a găsit în prăpastie un pui de căprioară? Acum, băiatul stă pe buturuga din curte și, tot uitîndu-se în zare, se gîndește că puiul de căprioară s-a mai întremat. Deci n-ar fi rău să plece împreună într-o mică excursie: ei doi, plus Artur, pe o cărare secretă. De la un timp, puiul de căprioară adulmecă melancolic crestele munților, pîlpîirea lor imperceptibilă care mocnește acolo, sub flăcările de mercur ale înserării.

Cu atît mai bine, își zice băiatul, îndreptîndu-se spre umbrarul unde, la această oră, căpriorului îi place să ațipească. Dar spre mirarea lui, nu-l găsește la locul obișnuit. Și foarte curînd își dă seama că nu se află nicăieri. Nu descoperă nici măcar o singură urmă care să indice ieșirea lui pe portița secretă sau prin altă parte. Doar Artur stă lipit de gard și scîncește. Deci, tot ar fi un semn.

— De ce plîngi tu, Artur?îi spune Luca, ce vrei, nu era căpriorul nostru. Este adevărat că noi l-am salvat și mai ales tu, pentru că tu l-ai văzut primul, totuși, îți repet, nu era căpriorul tău. Sigur că era un pui grozav, aici îți dau dreptate. Mai ales haina lui de antilopă, o mai ții minte? Nu mai scînci, n-ai pic de curaj, e clar. Poate că, acum, el e în drum spre casă: și poate că acolo îl așteaptă mama lui, sau sora lui. Tu n-ai pleca dacă cineva te-ar aștepta? Hai, măi Arture, ce naiba ești atît de smiorcăit, doar nici pentru el n-o fi fost prea ușor să plece pe vremea asta. Tu nu vezi că a venit toamna? Zău, parcă ai fi copil. Pînă la urmă, el tot o să vină să ne vadă, fiindcă și lui o să-i fie dor. Sau poate te gîndești că cine știe prin ce primejdii o să treacă și n-o să răzbească? Ai dreptate, și eu mă gîndesc un pic la primejdii. Mai ales că el este atît de subțire, se poate lovi de orice creangă.

Totuși, sînt aproape sigur că orice i s-ar întîmpla, pînă la urmă tot se va găsi cineva care să-l salveze. Doar nu poți să te uiți la un pui rănit și să treci mai departe. E imposibil, chiar dacă ar fi extrem de grăbit. Și din moment ce acest pui este salvat, atunci, te întreb, de ce mai plîngi tu, Arture?

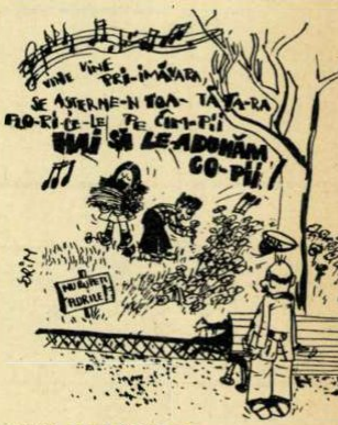

SORIN ȘTEFĂNESCU

În vacanța mică

NIC. NICOLAESCU

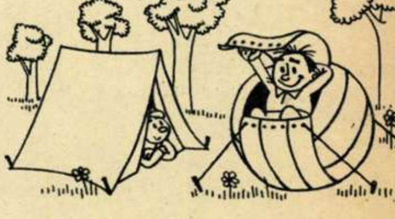

DAN VASILE

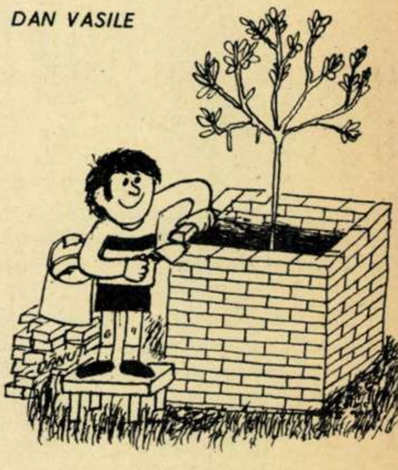

START în «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII» ediția a VI-a 1974

(urmare din numărul trecut)

E. RECOMANDĂRI FINALE

1. În perioada de pregătire a «Expedițiilor Cutezătorii», consiliile județene ale Organizației pionierilor vor asigura pregătirea tuturor conducătorilor de echipaje cu privire la modul de desfășurare a expedițiilor, urmărind în mod deosebit asigurarea deplinei securități și integrități fizice a expediționarilor, atît în perioada de pregătire, cît și de desfășurare a expediției. Totodată, consiliile județene ale Organizației pionierilor, comandamentele pionierești locale, vor urmări în permanență, cu solicitudine, desfășurarea «Expedițiilor Cutezătorii» în propriul județ, luînd măsuri de sprijinire a echipajelor oaspete.

2. Echipajele participante la «Expedițiile Cutezătorii» vor fi finanțate conform instrucțiunilor Ministerului Educației și Învățămîntului, avizate de Ministerul Finanțelor, pentru aplicarea prevederilor HCM nr. 500/1966. Totodată, se recomandă echipajelor să se preocupe de organizarea unor acțiuni social-utile, menite să contribuie la procurarea unor materiale și autofinanțarea parțială sau totală a întregii expediții.

3. De asemenea, recomandăm ca membrii fiecărui echipaj să fie selecționați dintr-un lot mai mare de pionieri care să participe la întreaga perioadă de pregătire dinaintea expediției. Pregătirea acestui lot va consta în activități individuale și colective privind cunoașterea complexă a zonei alese, călirea fizică, acumularea de cunoștințe de specialitate concomitent cu asigurarea bazei materiale și a bugetului expediției.

4. În situația echipajelor însoțite de către un părinte, costul deplasării și al hranei acestuia va fi suportat în mod personal sau de către colectivul de părinți care l-a delegat.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor și revista «Cutezătorii» urează tuturor participanților — pionieri, uteciști, comandanți și părinți — drum bun și succes deplin!

* * *

MINICONCURS „PRIETENII CÎNTECULUI“

Răspundeți la întrebările de pe cupon.

După ce ați completat citeț cuponul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției «Cutezătorii» Piața Scînteii nr. 1, București, Of. poștal 33, cu mențiunea:

Pentru miniconcursul «Prietenii cîntecului».

Premiile și mențiunile se dau prin tragere la sorți.

Marele premiu: un picup, precum și transmiterea la radio a melodiei în execuția corului premiat.

CUPON

1. Cîte detașamente au învățat cîntecul «Marșul primăverii noastre din pagina a 3-a al acestui număr?

2. Îl cîntați foarte bine, bine, binișor?.................................

3. Viza profesorului de muzică

BRIGADIER
la 14 ani
9

Scenariu: **NICOLAE ȚIC** Desene: **VINTILĂ MIHĂESCU**

REZUMAT: **ILIEȘ, MĂIERUȘ, POCINOG PORNESC ÎN RECUNOAȘTEREA TRASEULUI. DAR ÎNCEPE FURTUNA, COPACII CAD FULGERAȚI DE TRĂSNETE, NĂVĂLESC APELE DE MUNTE. ȘI SE-NTÎMPLĂ O NENOROCIRE: UN MAL ABRUPT SE DĂRÎMĂ... MĂIERUȘ ESTE ACOPERIT CU PĂMÎNT... ILIEȘ TRECE PRIN CLIPE GRELE: CUM SĂ-ȘI SALVEZE PRIETENUL?**

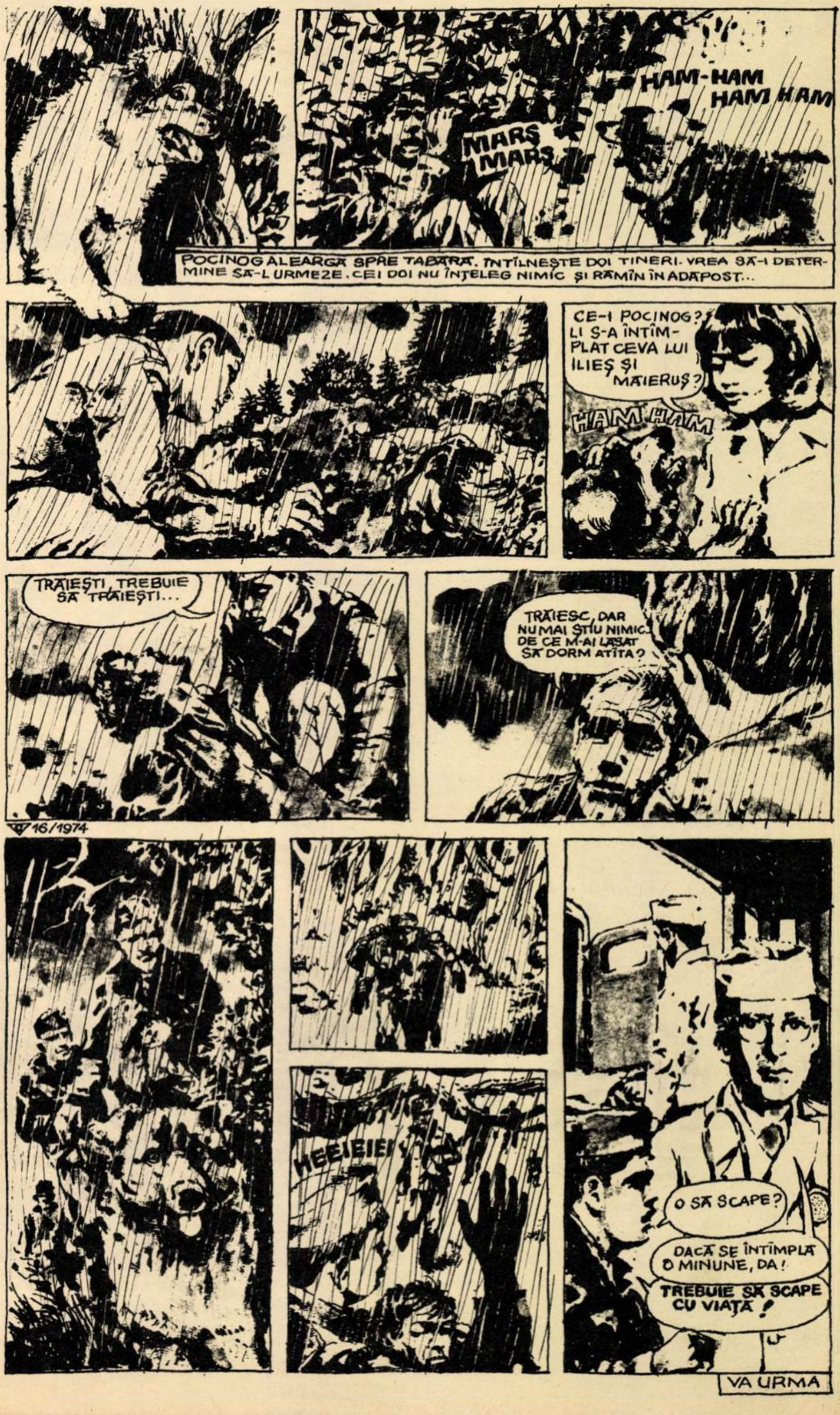
HAM-HAM
HAM HAM
MARȘ
MARȘ
POCINOG ALEARGĂ SPRE TABĂRĂ. ÎNTÎLNEȘTE DOI TINERI. VREA SĂ-I DETERMINE SĂ-L URMEZE. CEI DOI NU ÎNȚELEG NIMIC ȘI RĂMÎN ÎN ADĂPOST...
CE-I POCINOG? LI S-A ÎNTÎMPLAT CEVA LUI ILIEȘ ȘI MĂIERUȘ?
HAM HAM
TRĂIEȘTI, TREBUIE SĂ TRĂIEȘTI...
TRĂIESC, DAR NU MAI ȘTIU NIMIC. DE CE M-AI LĂSAT SĂ DORM ATÎTA?
16/1974
HEEIEIEI
O SĂ SCAPE?
DACĂ SE ÎNTÎMPLĂ O MINUNE, DA!
TREBUIE SĂ SCAPE CU VIAȚĂ!
VA URMA

TREI PRINȚI DE LA CARPAȚI

9

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Boierii trădători au pus la cale să-l omoare pe Bogdan fără luptă. Vlad și Ștefan gonesc disperați ca să-l salveze, dar ajung prea tirziu: capul lui Bogdan este tăiat de Petru Aron. Cu paloșul încă plin de singe, scoțindu-și rasa de călugăr, Aron se proclamă domn. Cei doi prinți trec munții spre a cere adăpost principelui Transilvaniei, Ioan Corvin de Hunedoara.

Scenariu: **CORNELIU LEU** Desene: **TEODOR BOGOI**

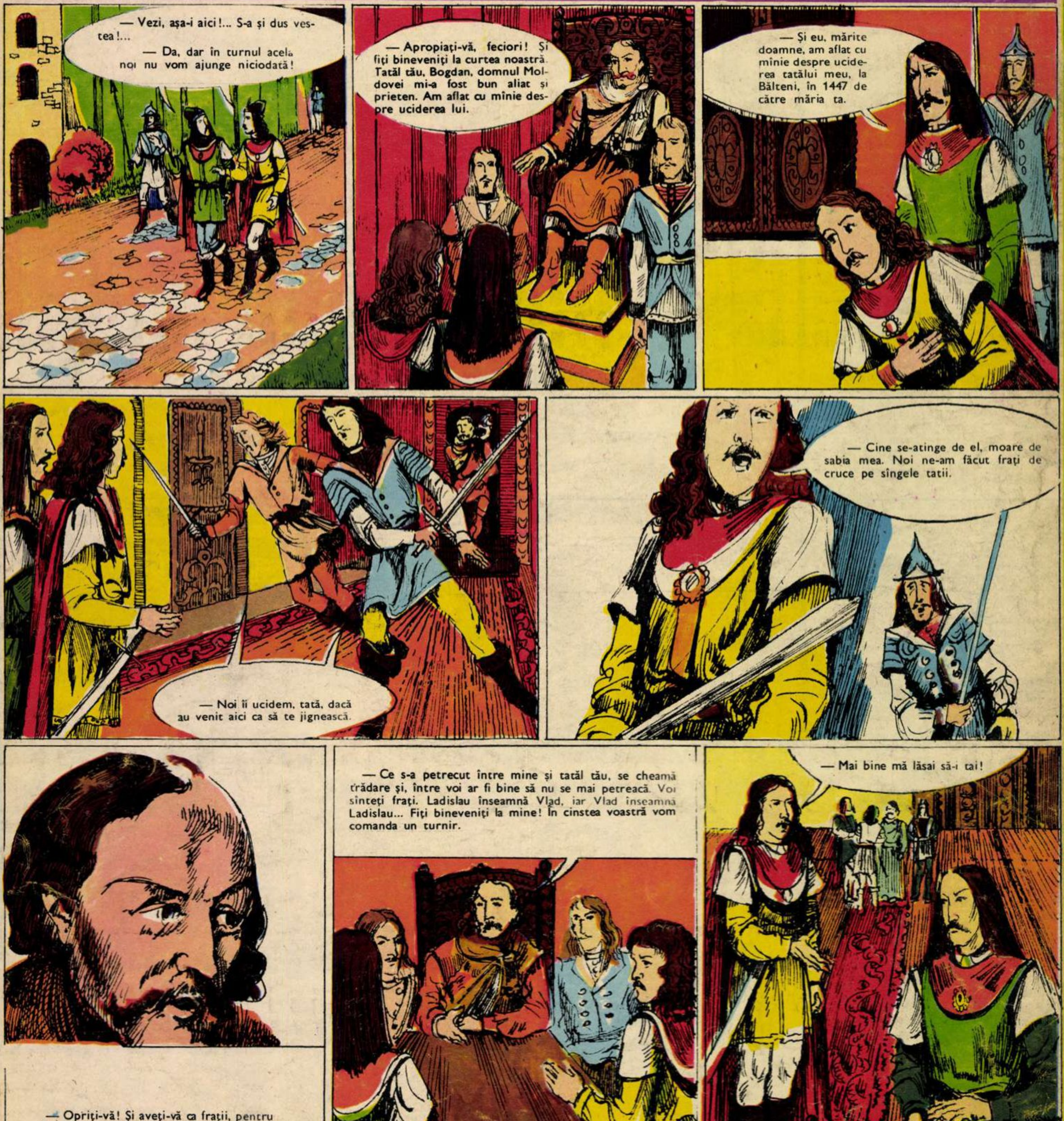
— Vezi, așa-i aici!... S-a și dus vestea!...
— Da, dar în turnul acela noi nu vom ajunge niciodată!
— Apropiați-vă, feciori! Și fiți bineveniți la curtea noastră. Tatăl tău, Bogdan, domnul Moldovei mi-a fost bun aliat și prieten. Am aflat cu mînie despre uciderea lui.
— Și eu, mărite doamne, am aflat cu mînie despre uciderea tatălui meu, la Bălteni, în 1447 de către măria ta.
— Noi îi ucidem, tată, dacă au venit aici ca să te jignească.
— Cine se-atinge de el, moare de sabia mea. Noi ne-am făcut frați de cruce pe sîngele tatii.
— Opriți-vă! Și aveți-vă ca frații, pentru că frați sînteți!...
— Ce s-a petrecut între mine și tatăl tău, se cheamă trădare și, între voi ar fi bine să nu se mai petreacă. Voi sînteți frați. Ladislau înseamnă Vlad, iar Vlad înseamnă Ladislau... Fiți bineveniți la mine! În cinstea voastră vom comanda un turnir.
— Mai bine mă lăsai să-i tai!

(Va urma)

Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU**
Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA**
Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» • *TIPARUL:* C.P.C.S.
ABONAMENTE — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: «Rompresfilatelia», București, Calea Griviței 64—66, P.O.B. 2001

Prezentare artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Tehnoredactare:
LUCIA SICOMAS

Nr. ind.:
41033

108

Tirgu-M

1949
1974

Pionierii - primăvara patriei

Cutezătorii

17

JOI, 25 APRILIE 1974
ANUL VIII (344)

12 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Foto.GRIGORE PREPELIȚĂ

«Pentru pionieri, pentru toți școlarii nu poate exista dorință mai nobilă decît aceea ca fiecare, pe măsura forțelor sale, să participe la clocotitoarea construcție a noii orînduiri din patria noastră, să-și aducă contribuția, oricît de mică, la sporirea frumuseții și bogăției țării, la realizarea înaltelor idealuri de progres și civilizație.»

(Din cuvîntarea tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** la cea de a II-a Conferință Națională a Organizației pionierilor)

Cresc

Imi înalț brațele spre cer
Și parcă simt mai aproape suflarea norilor.
Imi afund picioarele
în iarba moale a cîmpului
și curge în mine
ca-ntr-o stalactită
seva prezentului.
Privesc noile fabrici,
marile școli ale demnității,
în care cresc oamenii,
flori cu petală de aur.
Eu sînt ram care cresc
o dată cu țara!

MARIOARA SANDU,
Cenaclul literar «Albatros»,
Casa pionierilor, Brăila

PIONIERII ANULUI

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

S-a întîmplat în comuna **Copăcelu** (județul Vîlcea), într-o zi de aprilie. La Școala generală copiii se jucau în curte. La un moment dat, trei dintre ei — Constantin Bijhiac, Carmen Buharu și Marian Miu — au observat că în apropiere, la locuința bătrînilor Petre Cotora și Bălașa Cotora (ambii în vîrstă de 80 de ani) se petrece ceva neobișnuit: un nor de fum acoperise toată gospodăria!

Copiii au dat în grabă alarma. Insoțiți de profesori, au reușit să-i salveze pe bătrîni, să localizeze incendiul. Cuvinte de laudă le-au fost adresate copiilor de cei mari pentru curajul și iuțeala cu care au acționat, dar și pentru fapta de omenie de care dau dovadă ajutîndu-i pe cei rămași fără adăpost să-și clădească o nouă căsuță.

*

În fotografie, «amicii pompierilor» din Crîngeni (Teleorman) în discuții «profesionale» cu pompierii voluntari din sat.

O grădină neobișnuită

Livada pionierilor din satul Ticu-Colonie, Cluj, numără peste 1 500 de puieți și pomi fructiferi. Privită din vale, livada pare o grădină cu flori uriașe, multicolore. Apropiindu-te, constați însă că pe crenguțele pomilor sînt agățate plăcuțe divers colorate. Pe ele sînt însemnate observațiile pionierilor, membrii cercului de științele naturii care s-au hotărît să amelioreze noi specii de meri, peri, pruni.

Pădurea pionierilor

Nu este vorba de o pădure căreia i s-a dat pur și simplu acest nume, ci despre cea mai tînără plantație din comuna **Bănești**, județul Ilfov, care numără 45 000 de puieți sădiți de pionieri — omagiu adus aniversării Organizației. De altfel, în zilele acestea, toate străzile și ulițele și-au schimbat înfățișarea. Flori multe, trandafiri roșii stau gata să înflorească. În centrul comunei, pe un loc pînă acum viran, 500 puieți de nuc au fost plantați de copii. Ei și-au luat sarcina să îngrijească, în tot timpul anului, întreaga zonă verde a comunei, tinerele plantații.

Noi, pionierii

Din orice colț îndepărtat,
Din tot cuprinsul zării,
Sîntem cu sufletul curat,
Sîntem stegarii țării!

Și pionieri noi ne numim
Și-avem la gît cravată;
In noi purtăm un gînd senin
Și-o inimă curată.

Cu ochii țintă-n viitor,
Privim toți cu mîndrie,
C-avem un falnic tricolor
Și-o scumpă Românie.

Chemarea noastră o rostim
Cu sincere cuvinte:
Vlăstari, partid, rîvnim să-ți fim,
Privind tot înainte!

Spre viitor deschidem drumul
La fii și la nepoți,
Ca toți să fie pentru unul
Și unul pentru toți!

Și, fluturînd sus tricolorul
In piept păstrînd mîndria,
Sîntem cu-ntreg poporul
Și țara, România.

CORNELIA ANGELESCU,
cl. a VII-a C,
Școala generală nr. 1,
Suceava

Cîntec și veselie

Harnicii copii de la Școala generală **Nămăești,** *Argeș, lucrează de zor, însoțiți de veselie și cîntec pe cei 3 500 metri patrați de teren încredințat de C.A.P. pe care au cultivat cartofi, gulii, varză. De curînd, cei mai noi oaspeți din grădina școlii, arborii ornamentali și puieții de brad, și-au îndreptat crenguțele firave spre cerul senin de primăvară. Pioniera comandant de unitate, Doina Olaru, este bucuroasă oricînd să povestească despre toate acestea ca și despre noua bază sportivă, amenajată de pionieri și utecişti.*

XXV raportează:

9,02...

...este o cifră care reprezintă media generală a detașamentului clasei a III-a de la Școala generală din comuna BRĂNIȘCA, județul Hunedoara, raportată de comandanta de grupă Smaranda Morar. Pe lîngă rezultatele bune la învățătură, pionierii au o mulțime de alte realizări cu care se pot mîndri; plantări de arbuști și pomi fructiferi, prezentarea unor programe artistice la Căminul cultural, pregătirea elevilor mici pentru a deveni pionieri.

Primăvara și iepurașii

Odată cu sosirea primăverii, prietenii iepurașilor din satul COTU-VĂII, Constanța s-au grăbit ca micii locatari să nu ducă lipsă de nimic. Cuștile lor au fost mărite, văruite, paiele din culcuș mereu reîmprospătate. În fiecare dimineață, pe rînd, pionierii au grijă ca neastîmpărații urecheați să se înfrupte din trufandalele primăverii. Nelipsiți însă sînt Romeo Diaconu, Valeru Cucurezeanu și Constantin Liță. Aptula Mursel din clasa a VII-a, are chiar și doi favoriți: Pepi și Pufu, pe care vi-i prezintă în fotografia de față.

Document „Cutezătorii"

Fotografia, realizată cu cîteva luni în urmă, surprinde un moment de răgaz în care pionierii din comuna **Tansa**, județul Iași, pozează cu seriozitate aparatului fotografic. Era un eveniment care trebuia neapărat reținut: începerea construcției noii școli. De atunci, au trecut multe zile. Alături de constructori, de utecăiști și de părinți, pionierii se întrec în hărnicie. În curînd, vor fi trimise prietenilor invitațiile la sărbătoarea inaugurării.

Cravata de pionier

Cravata ce o port cu drag
E-o părticică dintr-un falnic steag
Din steagul tău, partid iubit,
Cu sînge-n lupte de eroi sfințit.

Cravata mea cea purpurie
O port la piept cu bucurie
Și vreau s-o merit, învățînd cu spor.
Alături de cei mari, de-ntregul meu popor.

CAMELIA HUȘNEAC,
cl. a VI-a,
Școala generală nr. 5,
Municipiul Gheorghe
Gheorghiu-Dej

File de arhivă

«Pionierilor din detașamentul clasei a VI-a B de la Scoala generală din **Ruci**, Gorj, le ofer imaginea aceasta, în care o vor recunoaște, poate, pe tovarășa lor comandantă-instructoare, Dobrica Iordănescu, în înfățișarea unei fetițe cu spice în amîndouă mîinile. Era măruntică, dar foarte harnică. Aduna spic... cu spic... La fel de inimoși, colegii ei (acum inginerul V. Mărgineanu, textilista C. Blidaru, mecanizatorul N. Scorțaru, laboranta S. Mărgineanu etc.) se întreceau voioși la muncă, ca și la ghidușii. Într-o zi de vară fierbinte, tovarășul profesor T. Lolescu i-a surprins pe pelicula aparatului de fotografiat. Iat-o! Este o amintire dragă a tinereții mele».

Rîndurile acestea, încărcate de căldură și nostalgie, aparțin tovarășei învățătoare VERONICA MĂRGINEANU, acum pensionară.

*

«Tovarășul **Radu Alexandru**, lăcătuș la Uzinele «23 August» din București, este cel care a creat primele detașamente de pionieri din județul Ialomița. Am aflat aceasta dintr-o scrisoare pe care dînsul ne-a trimis-o. În plic era și o fotografie reprezentînd momentul constituirii celui dintîi detașament de pionieri din comuna noastră. Îi sîntem recunoscători pentru gestul frumos, pentru stima pe care a dovedit-o față de munca organizației noastre. Rîndurile primite, imaginea veche de acum 25 de ani, vor face parte din albumul care completează monografia unității de curînd alcătuită.

Zilele acestea, i-am trimis tovarășului Radu Alexandru o scrisoare de mulțumire, rugîndu-l să ne viziteze. Desigur, va avea multe lucruri să ne povestească. Si noi, pionierii din comuna **Dragoș Vodă**, de asemenea...»

STUDIO 25

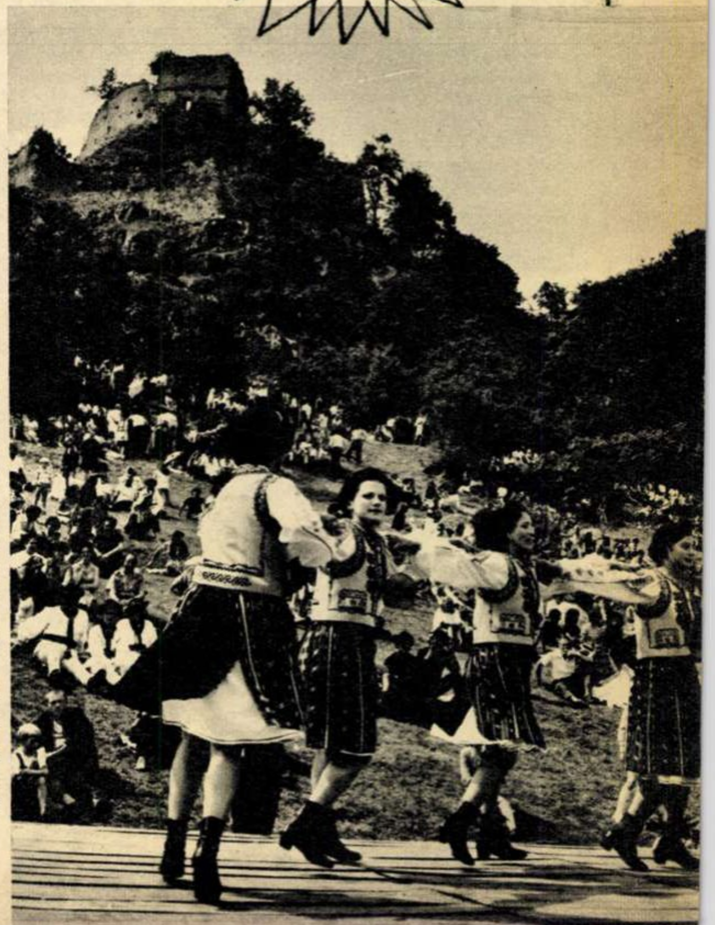

„MOȘTENIRE" foto de **ION PESCARU**, Casa pionierilor, Brașov

AMBASADORII
PRIETENIEI
CRAIOVA · 1974

TRADIȚII PIONIEREȘTI

Cetatea BĂNIEI în sărbătoare

Reportaj
de **LIDIA NOVAC**

Zi de primăvară.

Prin grădini înfloresc cireșii, se scutură caișii... Cei peste patru sute de pionieri, reprezentanți ai purtătorilor cravatei roșii cu tricolor de pe întreg cuprinsul țării, sosesc la frumoasa acțiune pionierească «Ambasadorii prieteniei», ediția a V-a jubiliară, Craiova — aprilie 1974.

Devenită pentru scurtă vreme, capitală a pionieriei, cetatea Băniei își primește oaspeții în haine de sărbătoare cu...

CÎNTECE ȘI FLORI

În sala Teatrului de operetă, de data aceasta, răsună solemn tobele și trompetele pionierești. Copiii sînt salutați de tovarășii Gheorghe Petrescu, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean de partid, Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, precum și de alți reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat. Mîndri că această acțiune pionierească are loc la scurtă vreme după istoricul eveniment de la 28 martie — investirea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția de președinte al Republicii — pionierii se angajează să dea un sens mai bogat activității lor, să o dedice prieteniei și frăției, hărniciei și muncii.

De asemenea, pionierii Despina Constantin, Dan Spulber, Silvia Ilieș și alții exprimă, de la înalta tribună, hotărîrea lor și a tuturor școlarilor de a învăța cu sîrguință, de a cinsti prin fapte demne, pionierești, marile evenimente ale anului.

Cîntecele, dansurile, feeria de lumini și culori a spectacolului prezentat de pionierii doljeni au adus un fierbinte omagiu patriei, partidului, în preajma celui de al XI-lea Congres.

LA MULȚI ANI, GHEORGHIȚA!

Calea Severinului este străbătută de autobuze pline de copii nerăbdători să cunoască orașul, împrejurimile.

Iată, în zare se profilează Combinatul chimic de la Ișalnița, cu cele 27 de fabrici. Străbat apoi, kilometri după kilometri, spre Craiova și în față, pe colină, le apare clădirea impunătorului Teatru Național. Mai departe, Universitatea, noul spital, Fabrica de confecții.

Tatiana Clenciu din Craiova și Lăcrămioara Cochior din Bacău sînt nedespărțite. În fabrică, la secția întîi, o vor întîlni pe mama Tatianei care lucrează aici.

Mihaela Gavrilă și Gianina Pascuță se țin tot timpul de mînă. Prima, care cunoaște bine fabrica, își conduce noua prietenă, urmînd șirul vizitatorilor la mesele de croit să privească presele uriașe, în secțiile unde se lucrează pardesie, costume, rochițe. Cel mai mult le place fetelor aici, printre rochițele multicolore...

Cînd să iasă din uzină, în fața unui panou roșu, copiii se opresc. Dintre multe chipuri de fruntași, unul îi atrage în mod deosebit. O fată blondă, cu priviri senine, cu un buchețel de flori în mînă. Alături scria «La mulți ani!» — urarea simplă a colegilor pentru harnica utecistă Gheorghița Iovan, care împlinea 18 ani. Alături de cuvintele tinerilor au adăugat și pionierii gînduri de succese și izbînzi pentru tînăra muncitoare.

Pornesc apoi mai departe. Văd Parcul poporului, Uzinele Electroputere. Trec de noile blocuri de pe Calea București și ajung la o fabrică în apropierea căreia îi învăluie arome ademenitoare de vanilie. Repede, ca-n vis, se trezesc în fața unei benzi imense de pe care apar, în șiruri ordonate, biscuiții «Pitic negru». Fac apoi «cunoștință» cu biscuiții «Mariana», «Segarcea», «Turnu Roșu» și, cu «argumentele» în pachețele, discută îndelung despre gustul plăcut, despre aroma lor...

DARURILE PRIETENIEI

La Liceul «Frații Buzești», Camera pionierilor a devenit pentru o jumătate de zi — expoziție, iar Elisabeta Bercu, pionier-comandant al unității — ghid.

Copiii oaspeți privesc cu atenție arhiva unității care adună, printre jurnalele primelor detașamente, o cerere de primire în Organizația pionierilor, primul articol, «Pentru republica mea», scris despre unitatea din școală și apărut la 30 decembrie 1949 în gazeta «Pionierul». Într-un colț se vede «istoria» detașamentului de onoare înființat în 1954, chipurile foștilor pionieri ai unității zîmbind din fotografii. Cu admirație se opresc și în fața fișei care duce mesajul unității către pionierii anului 1999. Trec apoi prin Parcul pionierilor amenajat cu ani în urmă de școlari și află de dorința lor de a cinsti cea de a XXV-a aniversare și prin plantarea a 25 de pomi, simbolizînd tinerețea Organizației.

«Aș vrea ca amintirea acestei zile să rămînă mereu vie, la voi, la «Camera prieteniei», își mărturisea gîndurile Mariana Moisa din Dorohoi. Păstrați acest album. Sînt cele mai frumoase cusături de pe la noi...» «Și tulnicul acesta din Alba» se grăbea Ovidiu Raica urmat de Cezar Belteu din Suceava, de Angela Budrițan din Timișoara și de mulți alți pionieri. Fiecare oferea odată cu darul său tot ce are mai frumos plaiul natal, prietenia pionierească.

NOTA 10 LA MUNCĂ

La Școala generală nr. 23 s-a încins un viu schimb de păreri despre angajament, despre răspunderea cu care pionierii își respectă cuvîntul. Pentru că cele mai convingătoare rămîn întotdeau-

na faptele, să le lăsăm «să vorbească»:

— ...am colectat pînă acum 1 tonă de hîrtie și 2 tone de metale, spunea Despina Constantin. Am plantat 8 500 de pomi fructiferi și 2 500 de flori, dar nu ne socotim îndatoririle încheiate. Pionierii Doljului sînt în aceste zile alături de țăranii cooperatori care irigă din plin legumele, păioasele și alte culturi.

— Și pionierii din județul Dîmbovița aduceau noutăți. Nușa Constantin, ajută la udarea pomilor plantați în toamnă și în primăvară. Din rîuri și iazuri, din lacuri și fîntîni, alături de cei mari, ducem apa la rădăcinile pomișorilor. Adesea, orașul meu, Tîrgoviște, răsună de cîntecele pionierilor porniți să ude teii plantați în primăvară. Livezile județului le-am sporit cu 52 000 pomi fructiferi, iar pentru plantările viitoare îngrijim 38 000 puieți de nuci în pepiniere.

Unitatea de pionieri din Obreja, Alba, numără 250 de școlari, iar livada școlii

s-a îmbogățit de curînd tot cu 250 de puieți; în apropierea Școlii generale nr. 82 din București, copiii au plantat într-o singură zi 300 de arbuști și 250 de plopi și exemplele ar putea continua pe pagini întregi. Toate acestea dovedesc din plin că pionierii își respectă angajamentele, cuvîntul dat. Împletind prietenia cu munca dau țării noi păduri și livezi, muncesc cu hărnicie pentru rodnicia ogoarelor.

După ce au făcut cunoștință cu vesela brigadă artistică de agitație din școală, un fel de semafor... pe note, pionierii s-au îndreptat grăbiți spre Breasta, spre...

SATUL DE VACANȚĂ

Nimeni n-ar fi crezut că în cele aproape cincizeci de căsuțe colorate... răspîndite printre copaci, pot răsuna atîtea cîntece, atîtea glasuri voioase de copii. Pe dată, în poiana cea mare s-au încins întreceri de volei și handbal. Specialiștii, «înarmați» cu aparate, au pornit la o vînătoare... de vulpi, în timp ce iubitorii muzicii populare asistau la programul tarafului pionieresc. Toți copiii se jucau, rîdeau bucuroși.

Într-un loc doar era puțină liniște. Patruzeci de pionieri, reprezentînd județele țării, dădeau contur «Aleii prieteniei» plantînd patruzeci de puieți de tei. Ei vor aminti peste ani de aceste zile de primăvară, cînd, prietenia și hărnicia pionierească s-au înfrățit pe meleagurile Doljului.

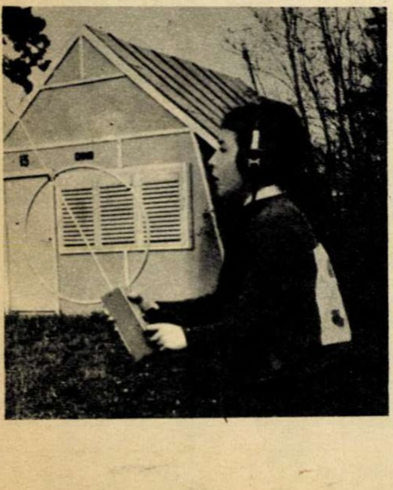

Scrisoarea adresată Comitetului Central al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, de pionierii participanți la cea de a V-a ediție jubiliară «Ambasadorii prieteniei».

Iubite tovarășe
NICOLAE CEAUȘESCU

În numele purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, noi, cei patru sute de soli și mesageri ai prieteniei, unității și frăției dintre toți copiii țării, participanți la ediția a V-a, jubiliară, a acțiunii «Ambasadorii prieteniei pionierești» — Craiova, aprilie 1974, vă adresăm un fierbinte salut pionieresc, expresie a recunoștinței și dragostei ce v-o purtăm. Vă asigurăm de devotamentul nostru nemărginit față de partid, patrie și popor, de însuflețirea și căldura pe care, o dată cu țara, vi le purtăm în gîndurile și sentimentele noastre, de dragoste și recunoștință, Dumneavoastră, fiul cel mai iubit și stimat al țării.

Sîntem fericiți că vom sărbători în curînd aniversarea Organizației noastre în anul alegerii Dumneavoastră în înalta funcție de Președinte al Republicii Socialiste România, în anul împlinirii a 30 de ani de la Eliberarea patriei și al întîmpinării celui de-al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român. Sîntem hotărîți să întîmpinăm aceste mari evenimente din viața poporului nostru cu fapte demne și inițiative pionierești care să sporească contribuția noastră la înflorirea patriei. De la un capăt la altul al țării ne-am prins cu toții în avîntul întrecerii patriotice, în însuflețita horă a muncii, a cîntecului și voioșiei pionierești. Vă raportăm că din primele zile ale marii noastre întreceri ne îndeplinim cu cinste și depășim angajamentele asumate în unități și detașamente, dornici de a fi și noi, după puterile noastre, părtași la marea epopee a edificării socialismului în România.

Vă încredințăm, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că îndemnurile și sfaturile pe care ni le-ați adresat în repetate rînduri, cu dragoste părintească și încredere, au dat roade în munca și viața noastră, că pionierii luptă cu toată ființa lor pentru a obține rezultate la învățătură mai bune ca oricînd, pentru a se forma în spiritul cultului față de muncă, pentru a întări și adînci caracterul patriotic, revoluționar al Organizației.

Sîntem aici, la Craiova, străveche cetate a Băniei în care astăzi pulsează puternic ritmul vieții noi, socialiste, copii de pe toate meleagurile țării: români, maghiari, germani și de alte naționalități care alcătuiesc o singură familie mare, unită și puternică a Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România. Avem același țel și aceleași năzuințe: să creștem viguroși și să ne formăm în spiritul idealurilor nobile ale comunismului, pentru a putea să ne slujim cu devotament și pricepere țara și poporul, așa cum ne-o cere partidul, așa cum ne-o cereți Dumneavoastră.

Avem necontenit în fața noastră strălucitul exemplu de muncă și de viață al Dumneavoastră, înflăcărat patriot și revoluționar, luptător neobosit pentru cauza fericirii și bunăstării poporului. Cu tot ce avem mai bun în cugetul și-n fapta noastră, vă făgăduim să nu dezmințim niciodată încrederea și dragostea cu care ne înconjurați, să acționăm întotdeauna cinstit și demn, pionierește, «TOT ÎNAINTE»!

1949 Trec pionierii! 1974

În aceste zile de primăvară, se împlineşte un sfert de veac de cînd cravata pionierească flutură pe piepturile celor mai tineri fii ai patriei noastre. Sărbătorind acum cele 25 de trepte străbătute de înaintaşii noştri pionieri şi de noi înşine, avem în inimă chipurile părinţilor noştri, ale profesorilor şi fraţilor noştri mai mari care, în covîrşitoarea lor majoritate, şi-au făcut ucenicia revoluţionară la şcoala cutezanţei, a setei de învăţătură, a hărniciei şi perseverenţei pionereşti.

Jubileul Organizaţiei pionierilor este un minunat prilej pentru noi de a dovedi poporului căruia îi aparţinem, comuniştilor, celui mai iubit prieten şi îndrumător al tinerei generaţii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, ataşamentul nostru tineresc, dorinţa noastră nestăvilită de a ne arăta prin fapte fii demni ai României socialiste, ai Partidului Comunist Român.

Simţind în fiecare moment dragostea, grija şi încrederea nestrămutată cu care sîntem înconjuraţi, am transformat această primăvară aniversară într-o primăvară a rezultatelor bune la învăţătură, a pregătirii pentru muncă şi viaţă, într-o primăvară a muncii patriotice, a cîntecelor şi marşurilor pionereşti. În cadenţa unităţilor şi detaşamentelor noastre răsună hotărîrea de a acţiona astfel încît să fim cît mai folositori patriei, de a ne aduce contribuţia, după puterile noastre şi din toată inima, ca România să fie tot mai demnă, tot mai înfloritoare.

Ştim că viitorul va fi cu atît mai frumos cu cît noi înşine ne vom pregăti mai temeinic pentru a deveni muncitori şi specialişti de nădejde, adevăraţi pionieri la orice vîrstă, în industria, agricultura şi cultura socialistă a patriei.

Străbătînd oraşele şi satele cu marşurile noastre avîntate, avem în faţă magistralele viitorului pe care vom urca pionereşte cu tot ce ne-a dat mai de preţ organizaţia revoluţionară a copiilor din ţara noastră. Vom fi utecişti, vom fi membri ai Partidului Comunist Român şi aceasta constituie pentru noi suprema dorinţă şi mîndrie.

Ne pregătim să rostim cu emoţie: am fost pionieri în generaţia celei de a XXX-a aniversări a Eliberării patriei, în anul celui de al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român!

Drapelul

Născut într-o columnă de viteji,
copil acestei patrii fără seamăn
cu timpul patriei mă-ngeamăn
şi n-am în viaţă mai adînc prilej
de-a-i dovedi iubire şi credinţă,
de-a-i împlini statornic legămînt
decît de-a fi, pe-acest străbun pămînt,
eu însumi lance
sub culori de biruinţă.

Un brad de-aş fi şi tot aş ridica
în zarea lumii falduri de lumină,
catarg pe-oceane largi în neodihnă
în trei culori mi-ar arde dragostea;
şi fir de grîu, şi turlă de furnale,
cornişă casei noi de-ar fi să fiu,
aş fi cu tot ce-n ţara asta-i viu
tot reazem drept
al faldurilor tale.

Drapel slăvit, nădejde din străbuni,
sînt fiul tău şi-ţi sînt pe totdeauna
ostaş cu armă trează sub cununa
de laur a vitejilor români.
Sînt ramul tînăr ce-ţi ridică steagul
din tată-n fiu pe tîmple legănînd
însemn de jertfă şi de aur sfînt
de-azur curat ce ne veghează pragul.

Trăind cutezător al ţării vis,
de peste umeri simt cum îmi răsare
un freamăt de stindard în sărbătoare,
demn tricolor sub care anii mi-s
ei înşişi flacără curată
ei înşişi lan cu spicul daurit
ei înşişi cerul păcii neumbrit
sub care, fiu de ţară luminată,
sub trei culori, o viaţă ne-nfricată
vă dărui vouă, patrie, partid!

MIHAI NEGULESCU

Salut cu respect Organizația Pionierilor din România, astăzi, cînd împlinește un sfert de veac.

Salut cu dragoste pe pionierii din țara mea, pe acei copii împodobiți cu cravata roșie cu tricolor, nădejdile poporului român, viitorul lui.

PIONIERI LA TOATE VÎRSTELE

TREPTELE TINEREȚII COMUNISTE

de NICOLAE MATEI

secretar al Comitetului Municipal București al P.C.R.

Mîndre și însorite sînt azi zilele copilăriei în Republica Socialistă România. Invățămînt gratuit, școli numeroase, noi și bine dotate, dascăli inimoși și pricepuți, case și palate ale pionierilor, teatre, parcuri, terenuri de sport și de joacă pentru copii și tineret, tabere la munte și la mare, iată doar cîteva dintre condițiile create de partidul și statul nostru pentru a bucura inimile și a lumina mințile tinerelor vlăstare, pentru a ajuta copiii să crească culți, muncitori, destoinici, viguroși, devotați patriei și poporului, cauzei socialismului și păcii. Pentru a prețui cum se cuvine tot ceea ce s-a creat în anii socialismului, este nevoie, cum prea bine a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, să-ți reamintești și de trecut. «**Nu e rău să știți cum trăiau odinioară copiii muncitorilor și țăranilor, pentru a putea prețui la adevărata lor valoare condițiile de viață pe care vi le oferă azi societatea socialistă, pentru a înțelege ce a creat și creează socialismul pentru fericirea tinerelor generații ale patriei noastre**», spunea secretarul general al partidului, adresîndu-se pionierilor la cea de a doua Conferință Națională a Organizației Pionierilor.

În anii dinainte de Eliberare, cei mai mulți dintre fiii de muncitori și țărani săraci abia de reușeau să facă o clasă primară. Majoritatea lor erau neștiutori de carte. Salariile de mizerie ale părinților sileau copiii încă din fragedă vîrstă să trudească din greu cîte 10-12 ore pe zi la patroni sau moșieri, deseori desculți, dezbrăcați, flămînzi, bătuți sau mînați din urmă de biciul vătafilor. Astfel, într-o carte intitulată «Ne mor copiii!», tipărită în perioada dintre cele două războaie mondiale, directorul general de pe atunci al Asistenței sociale scria aceste rînduri cutremurătoare despre viața de odinioară a copiilor : «Mor copiii pentru că sînt prost îngrijiți; la orașe — ținuți prin case murdare, îmbîcsite cu aer stricat; la sate... în arșița soarelui, purtați prin praf, prin ploi și vînturi... bolnavi, necăutați de doctori, dar descîntați de babe...» Așa era atunci copilăria pentru fiii și fiicele de muncitori și țărani.

Partidul Comunist Român, în lupta dîrză împotriva exploatării, pentru o Românie socialistă, liberă și independentă s-a îngrijit încă de la crearea sa de creșterea și educarea schimbului său de mîine. În primul proiect de Statut al partidului supus aprobării Congresului din mai 1921, s-a încredințat Uniunii Tineretului Comunist sarcina de a se ocupa de organizarea copiilor în vîrstă de 12-15 ani.

Organizate și mobilizate de uteciști, primele grupuri de pionieri își aduc și ele modesta dar curajoasa contribuție la marile bătălii de clasă. Strîng bani și alimente pentru greviștii aflați în sîngeroasele încleștări de la Lupeni (1929), de la București, «Atelierele Grivița» (1933), precum și din alte centre muncitorești: Cluj, Hunedoara, Vulcan. În școli iau ființă organizațiile «Școlarul Roșu», care au editat și o revistă și care aveau printre acțiunile lor revendicative cererea de scutire de taxe pentru școlarii nevoiași, manuale gratuite și interzicerea bătăii în școală.

Pentru a dezvolta la copii și tineri spiritul de combativitate, de vigilență revoluționară, Partidul Comunist Român a demascat în ziarele și revistele ilegale activitatea reacționară a organizațiilor fasciste.

După victorioasa insurecție națională antifascistă din August 1944, tradițiile pionierilor din perioada interbelică au fost preluate și dezvoltate în forme de activitate corespunzătoare noilor condiții istorice. În 1945 a luat ființă în unele școli organizația «Pionierii României» avînd ca deviză «În slujba poporului, înainte». Incadrați în organizația «Tineretul Progresist», pionierii, alături de vîrstnici, au participat la curățirea locurilor bombardate, la degajarea căilor principale de circulație, la ajutorarea copiilor orfani, a celor loviți de secetă etc.

La 30 aprilie 1949 s-a semnat actul de naștere al Organizației pionierilor din România. Mi-a revenit și mie sarcina să mă ocup de pregătirea și organizarea primelor detașamente de pionieri. La 1 Mai al aceluiași an, am asistat la defilarea celor 500 purtători ai cravatelor roșii din Capitală. Acum, după douăzeci și cinci de ani mi-e greu să redau în scris sentimentele încercate atunci. Cred însă că pe primul plan a stat dragostea pentru copii, răspunderea pentru creșterea lor în spiritul înaltelor idealuri ale socialismului și comunismului, dorința de a-i vedea angajați, alături și împreună cu întregul popor, pe măsura puterilor lor, la uriașa operă de edificare a noii societăți.

Gîndindu-mă că cei care, în urmă cu un sfert de veac, au preluat stafeta nobilelor tradiții de luptă și muncă sădite de partid și în rîndul celei mai tinere generații au devenit astăzi constructori de nădejde ai noii societăți românești, mă simt cuprins de un firesc sentiment de emoție, de mîndrie.

Amintirile legate de munca în rîndurile pionierilor mi s-au întipărit adînc în minte. Mă gîndesc, uneori, la fețele îmbujorate și ochii umeziți de lacrimile bucuriei ale primilor școlari, cărora mîini harnice de tineri muncitori uteciști le-au înnodat la gît cravatele roșii. Mă gîndesc la clipa cînd porțile palatului de la Cotroceni, unde în trecut s-au lăfăit și au huzurit prinți, străini de neam și țară — se deschideau larg, pentru a face loc cîntecului și veseliei pionierilor din Capitală. Și-mi vine în minte acea vacanță a anului întîi al pionieriei petrecută în tabăra de la Lipova, îmi vine în minte seara primului foc de tabără de care mă bucuram deopotrivă cu copiii. Îmi reamintesc, de asemenea, o zi de vară într-un sat din Bărăgan, cînd primele detașamente au lucrat cu hărnicie la

Cîntare patriei mele

O, patrie, comoară ce-au lăsat
Strămoșii noștri, s-o păstrăm curată,
Noi nici nu știm cît sînge și-au vărsat
Ca să te-avem și mîndră și bogată.

Ai munți înalți și ape argintate,
Ai codri verzi și șesuri roditoare
Și cerurile tale minunate
Se prelungesc în vremuri viitoare.

Noi sîntem mici, dar cînd vom fi mai mari
Vom ști să te-apărăm căci ne ești mamă,
Noi îți iubim și codrii seculari
Și apele și munții toți de-o seamă.

Cravata noastră-i un simbol de foc
Și inima la fel — o faclă vie.
Primește-ne la sînul tău pe toți,
Tu, dulce mamă, «dulce Românie».

LUCIAN MANU CISMĂRESCU, cl.a IV-a, București

Salut cu admirație pe acei ce își dăruiesc viața creșterii tineretului sub flamura roșie a comunismului.

GEORGE MACOVESCU

strîngerea spicelor rămase pe miriște. Mă gîndesc și la brațele mici, încărcate cu flori, la chiotele de bucurie care au cuprins într-un recunoscător avînt pe brigadierii întorși de pe șantierele Bumbești-Livezeni, A.P.A.C.A. etc.

Este lung șirul emoționantelor întîlniri cu pionierii care mi-au lăsat pentru toată viața amintiri de neuitat.

În activitatea mea am avut în repetate rînduri prilejul să mă aflu în mijlocul pionierilor bucureșteni. Asemeni tuturor copiilor țării, ei sînt astăzi mai mult ca oricînd angajați în munca stăruitoare, perseverentă pentru îndeplinirea îndatoririi lor patriotice de-a învăța bine, de a-și însuși conștient și temeinic cunoștințele teoretice, de a-și forma deprinderi practice de muncă, de a participa la activitatea cercurilor uzinale cum sînt cele de la întreprinderile «Electronica», «23 August», «Timpuri Noi», «Semănătoarea», «Grivița Roșie» și altele, la cercurile din Casele și Palatul pionierilor în cadrul cărora se urmărește educarea în cultul muncii, a pregătirii copiilor pentru activități practice, utile. Îndemnul, chemările pionierești: «Pionierii iubesc munca, ocrotesc natura, se comportă exemplar în orice împrejurare», «Școala noastră ca o floare», au generat în rîndul copiilor din Capitală, în proporție de masă, acțiuni de muncă patriotică pentru îngrijirea și înfrumusețarea școlilor, cartierelor, parcurilor, amenajarea bazelor sportive «Cutezătorii», «Voinicelul» și altele. Recent, la indicația tovarășului Nicolae Ceaușescu, în zona Piscului, unde se află un mare șantier, se va construi un frumos parc de distracție și un orășel al copiilor.

Pionierii bucureșteni au și început să răspundă «prezent» pe acest șantier, ținînd să contribuie și ei la amenajarea acestui frumos loc dăruit cu generozitate cetății noastre, copiilor ei!

Comitetul municipal de partid va veghea în continuare pentru ca Organizația pionierilor din Capitală să aibă condiții tot mai bune pentru desfășurarea unei activități bogate în conținut, variate și atrăgătoare.

Am rămas legat de Organizație, de pionieri, aceasta constituind o parte a tinereții mele. De aceea, cu prilejul celei de a XXV-a aniversări a Organizației pionierilor din Republica Socialistă România, aș vrea să transmit prin intermediul revistei «Cutezătorii», tuturor purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor, un fierbinte salut și sincere urări de a fi printre cei dintîi la învățătură și muncă, de-a folosi din plin toate condițiile ce le sînt create pentru a deveni cetățeni de nădejde ai țării, vajnici comuniști, apărători ai cuceririlor noastre revoluționare.

*

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

APLAUZE PENTRU ROMÂNI LA GALA UNICEF

— Haga, aprilie 1974 —

N-au trecut decît cîteva minute de cînd crainica a anunțat sosirea Orient-Express-ului și peronul liniei a treia s-a umplut de copii, părinți, bunici, profesori și... multe, multe buchete de flori. Timpul trece greu și după chipurile celor prezenți aici simțim că toți așteaptă cu mari emoții sosirea trenului.

Dar iată, de departe, se zărește locomotiva.

Sosesc! — se aud simultan nenumărate voci. De departe, de la ferestrele unuia dintre vagoane, flutură zeci și zeci de baloane albastre.

În minutul următor, glasurile vesele ale celor sosiți se întrețes cu cele de pe peron: «Bine ați venit!», «Bine v-am găsit!» Îmbrățișări, felicitări, flori. Momentele sînt emoționante pentru oricine se află acum pe peronul liniei a treia.

Cine sînt copiii aceștia, așteptați de atît de multă lume și cărora li s-a făcut o atît de călduroasă primire? Dacă ați urmărit programele Televiziunii, ei ne-au oferit cu numai cîteva zile în urmă o foarte plăcută surpriză: prin rețeaua «Euroviziunii» am avut prilejul să-i ascultăm și să-i vedem de la... Haga.

Acolo, în capitala Olandei, cei 62 de membri ai Ansamblului de jocuri muzicale ai Clubului UNICEF, din cadrul Casei pionierilor a sectorului II, București, au dus mesajul de prietenie al copiilor din România. Alături de reputați artiști profesioniști, ei au prezentat în fața a peste 2 500 de spectatori și a milioane de telespectatori, în cadrul galei UNICEF desfășurate la Congresse Gebow, un viu și aplaudat program artistic cuprinzînd, în strînsă împletire cu jocul, cîntece în limbile română, engleză, rusă, franceză cît și acel minunat cîntec olandez cunoscut deopotrivă atît de vîrstnici cît și de către toți copiii țării gazdă.

...Despre succesul cutezătorilor bucureșteni la Haga, cît și despre întîlnirile lor cu copii din Amsterdam, cu care au cîntat (i-au învățat chiar și un frumos cîntec al pionierilor noștri), au dansat și s-au împrietenit, precum și despre vizitele făcute la Haga, cu celebrul său orășel al copiilor Madurodam, sau la Rotterdam, marea poartă maritimă olandeză, am aflat abia a doua zi, la sediul Casei pionierilor din sectorul II. Aici, cei 62 de pionieri din ansamblul Clubului UNICEF s-au întîlnit cu oaspeți care au venit să-i felicite pentru frumoasa lor reușită: președintele C.N.O.P. și pionierii-locțiitori ai președintelui C.N.O.P., veniți la București cu prilejul vacanței de primăvară.

E.R.

BRIGADIER la 14 ani

REZUMAT:

Ilieș îl salvează de la moarte pe prietenul său, Măieruș, și îl poartă în spate spre tabără. Îi vin în ajutor alți brigadieri. Dar, după cele întîmplate — va scăpa Măieruș cu viață?

Scenariu: NICOLAE ȚIC **Desene: VINTILĂ MIHĂESCU**

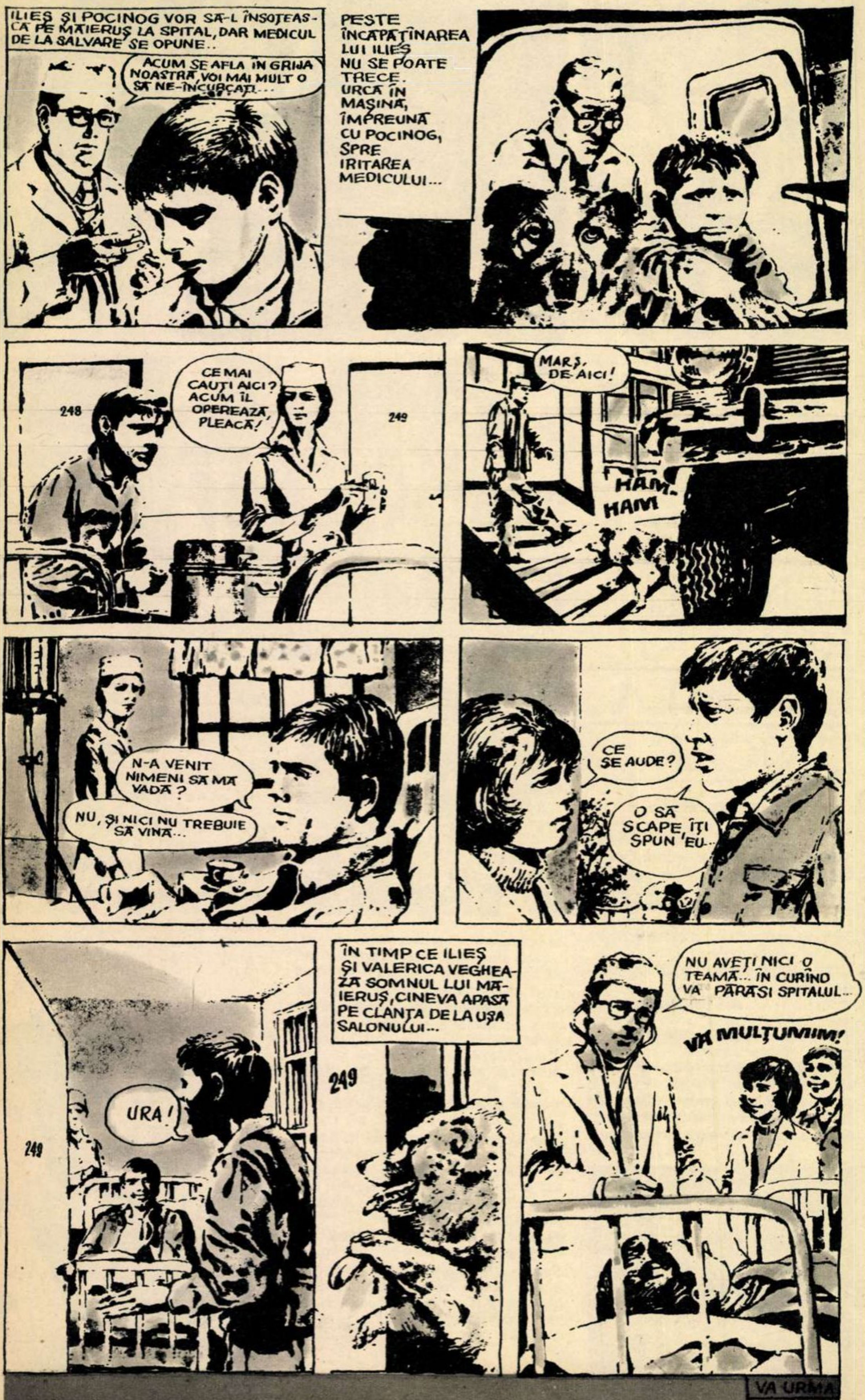
ILIEȘ ȘI POCINOG VOR SĂ-L ÎNSOȚEASCĂ PE MĂIERUȘ LA SPITAL, DAR MEDICUL DE LA SALVARE SE OPUNE...
ACUM SE AFLĂ ÎN GRIJA NOASTRĂ, VOI MAI MULT O SĂ NE-ÎNCURCAȚI...
PESTE ÎNCĂPĂȚÎNAREA LUI ILIEȘ NU SE POATE TRECE. URCĂ ÎN MAȘINĂ, ÎMPREUNĂ CU POCINOG, SPRE IRITAREA MEDICULUI...
248
CE MAI CAUȚI AICI? ACUM ÎL OPEREAZĂ. PLEACĂ!
249
MARȘ, DE AICI!
HAM. HAM
N-A VENIT NIMENI SĂ MĂ VADĂ?
NU, ȘI NICI NU TREBUIE SĂ VINĂ...
CE SE AUDE?
O SĂ SCAPE, ÎȚI SPUN EU...
249
URA!
ÎN TIMP CE ILIEȘ ȘI VALERICA VEGHEAZĂ SOMNUL LUI MĂIERUȘ, CINEVA APASĂ PE CLANȚA DE LA UȘA SALONULUI...
249
NU AVEȚI NICI O TEAMĂ... ÎN CURÎND VA PĂRĂSI SPITALUL...
VĂ MULȚUMIM!
VA URMA

MARIA FERARU

SORIN GEANĂ

DORESC SĂ CORESPONDEZE

PIONIERIE: Maria Feraru și **Sorin Geană,** clasa a IV-a, Școala generală Pr. Pintei, comuna Borca, județul Neamț. **MUZICĂ: Monica Duță** satul Bușca, comuna Mihăiești, județul Olt; **Gicuța Ghiculiță,** comuna Berzeni, județul Vaslui. **COLECȚIONEAZĂ VEDERI: Eugen Chiuc,** satul Sîrbi, comuna Vlăsinești, județul Botoșani, Oficiul poștal Săveni; **Viorica Caba,** comuna Putna, județul Suceava.

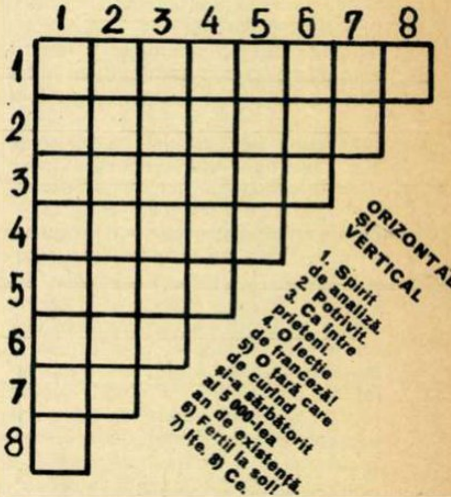
1 2 3 4 5 6 7 8
1
2
3
4
5
6
7
8

ORIZONTAL ȘI VERTICAL

1. Spirit de analiză. 2 Potrivit. 3. Ca între prieteni. 4. O lecție de franceză! 5) O țară care de curînd și-a sărbătorit al 5 000-lea an de existență. 6) Fertil la sol! 7) Ițe. 8) Ce.

LABIRINTUL

Jucătorii se așază în rînduri de cîte 4—5—6 (în funcție de numărul copiilor) și se prind de miini, formînd culoare.

La un semnal dat de conducătorul jocului, copiii își dau drumul la miini, se întorc la dreapta sau la stînga — după cum s-a stabilit în prealabil — și se prind din nou de miini, tot pe rînduri, formînd culoare perpendiculare pe cele vechi. Doi jucători se fugăresc unul pe altul prin aceste culoare. Atunci cînd urmăritorul se apropie mult de cel urmărit, conducătorul jocului dă semnalul de întoarcere. Prin această manevră se interpun lanțuri de brațe între urmăritor și cel urmărit și jocul continuă.

REGULI

1 **Nu este permis celor doi jucători care se urmăresc să rupă lanțul de brațe sau să treacă pe sub brațe.**

2 **Semnalul de schimbare al culoarelor labirintului poate fi dat și de cel urmărit (de exemplu, strigînd «ajutor»), după cum și urmăritorul poate fi ajutat atunci cînd urmăritul este mai agil decît urmăritorul.**

FĂRĂ CUVINTE
DAN VASILE

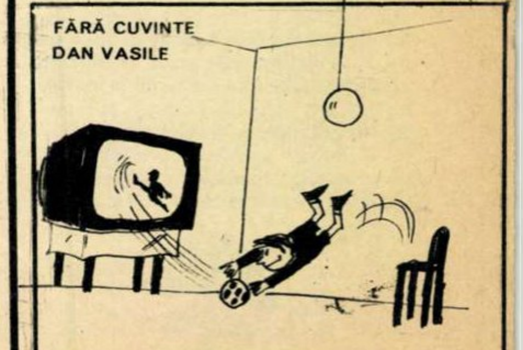

MONICA
DUTĂ

GICUȚA
GHICULIȚĂ

EUGEN
CHIȚUC

VIORICA
CABA

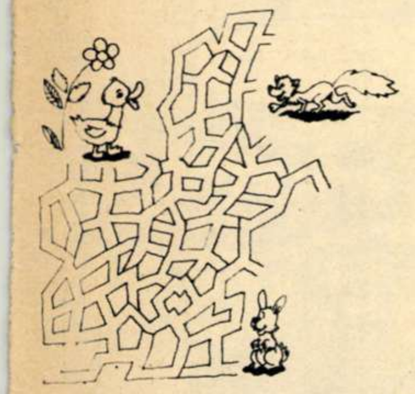

Care este drumul pe care trebuie să meargă rățușca pentru a ajunge la iepuraș și nu la vulpe?

PERSPICACITATE

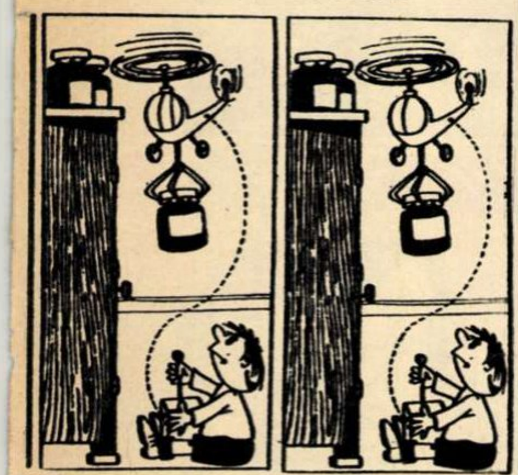

Între aceste două desene sînt 5 deosebiri. Observați-le cu atenție și spuneți care sînt.

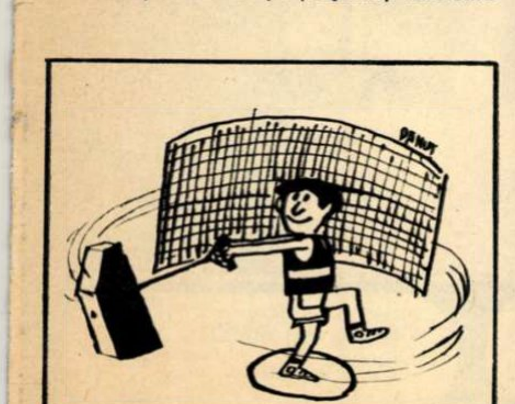

COPILĂRIA LUI ICAR

8

Roman foileton de ION DODU BĂLAN

Visurile cele mai îndrăznețe se plătesc cel mai scump (II)

Vlaicu se ridică sfios din banca lui și rugă respectuos pe profesor să mai repete citatul. Răspunzîndu-i cu amabilitate, profesorul continuă:

— «Peste două secole, prin anul 1452, s-a născut la Vinci, în Italia, un copil de geniu ce va fi totodată sculptor, pictor, inginer, arhitect, scriitor, muzician, care va studia mai întîi zborul păsărilor și pe urmă va desena multe aparate de zbor. Se spune că mai tîrziu, văzînd la Florența un basorelief, în care Giotto reprezenta simbolul tuturor artelor și științelor printr-un om-pasăre, acest copil, care se chema Leonardo da Vinci, a scris pe caietul lui de însemnări această frază: «Îmi amintesc că în copilărie am avut un vis. Eram culcat, o lebădă sosise lîngă mine, îmi deschise buzele și de mai multe ori își petrecu peste fruntea mea vîrfurile aripilor. Era un semn că toată viața mea voi fi chinuit de ideea de a da umanității aripile eliberatoare». Fraza i-a impresionat atît de puternic pe toți elevii, incît chiar copiii de grofi, care de obicei se foiau și protestau la cuvintele socotite periculoase precum dreptate, eliberare, egalitate rămaseră neclintiți.

Vlaicu s-a simțit pentru o clipă rușinat de asemănare, dar nu putu să nu-și amintească visurile lui cu păsările zburătoare.

— Leonardo da Vinci, reluă profesorul, îndreptîndu-se spre tablă, a fost primul care a înțeles că nu numai aripile-s importante pentru zbor, ci și felul în care ele sînt utilizate, și asta, chiar, înainte de toate. Dați-mi voie să vă citez o frază semnificativă, extrasă din însemnările acestui om genial. «Vezi că bătaia aripelor împotriva aerului face pe vultur să planeze în aerul cel mai înalt și mai rarefiat. Invers: vezi aerul care se mișcă pe mări, umflînd pînzele corăbiilor încărcate, pe care le pune în mișcare. Din exemplele acestea poți să înțelegi că omul dacă va avea aripi mari, sprijinindu-se cu putere împotriva aerului rezistent, va putea să parcurgă victorios spațiul aerian». Mai tîrziu Leonardo a scris în carnetul în care-și nota toate impresiile: «Marea pasăre își va lua zborul și omul, desfășurînd aripele ei, va umple universul de uimire». E adevărat, acceptă cu glasul stins profesorul. În strădaniile sale omul a umplut universul de uimiri dar l-a umplut și de victime. Ce să facem? Creația cere jertfele ei și nu o dată cad cele mai valoroase ființe și cele mai dragi. Amintiți-vă de simbolul Anei lui Manole din balada Mănăstirii Argeșului. Dar omul n-a încetat să insiste, să caute, să cerceteze, să creadă.

Scriitorii veacului al XVII-lea deschid drumurile altor zboruri imaginare. Englezul John Wilkins, episcop și cumnat cu Oliver Cromwell, a scris cartea «Discurs despre mersul de pe Pămînt pe Lună», unde afirma cu toată gravitatea că «nu-i imposibil ca cineva, în viitor, să poată descoperi un mijloc cu care să transporte omul pe lună și, dacă acolo vor fi locuitori, să facă și comerț cu ei!» El n-a inventat, însă, nimic. Visa numai la un aparat de zbor care semăna cu o căruță. Pe la mijlocul aceluiași secol, al XVII-lea, un scriitor francez Savinien de Cyrano, născut în orașul Bergerac, a scris romanul, de mare vîlvă în epocă, «Călătorie în Lună», în care, bineînțeles, că propune și el diverse modalități tehnice pentru a străbate văzduhul. Multă fantezie, desigur, dar încă nimic practic. Abia pe la finele acelui secol al clasicismului, oamenii preocupați de zbor au început să-și pună problema unui corp mai ușor decît aerul. A avut mai întîi această idee călugărul Fancesco Sana, pe la 1679, cînd imaginează un vapor zburător, sub forma unei nacele suspendată cu patru vase sferice de aramă, complet vide. Astfel — își închipuia călugărul — ele vor fi mai ușoare și vor putea ridica nacela în aer.

Pe tot parcursul veacului al XVIII-lea, veacul luminilor — cum i s-a zis — preocuparea pentru descoperirea unui corp mai ușor decît aerul a rămas statornică. S-au făcut în multe țări numeroase încercări dar mașina mecanică de zburat n-a fost descoperită...

S-au depus strădanii uimitoare... S-au făcut jertfe inimaginabile. Oameni din toate categoriile sociale s-au pus la treabă, au îndrăznit, au visat, și-au cheltuit averi, timp, sănătate pentru visul acesta măreț al omenirii. De necrezut, dar s-au înhămat la această treabă filozofi, călugări, tehnicieni, meșteri croitori, ceasornicari, țărani și cine nici nu-ți trece prin cap. Unii au murit eroic, demn, ca niște martiri ai ideii, alții, în risetele necruțătoare ale mulțimii care-i credea șarlatani. Acum sîntem în pragul unui mare salt. Se încearcă aeroplane în diferite țări ale lumii. Se aduc noi jertfe pe altarul îndrăznelii.

Profesorul își privi ceasul și văzu că intrase în recreație.

— De la voi, de la generația voastră, se așteaptă mari contribuții, și, fără îndoială, mari jertfe.

Elevii ascultau nemișcați și-ar fi vrut să continue. Dar profesorul plecă luînd catalogul la subsuoară și-adăugînd în timp ce se îndrepta spre ieșire:

— Aud că între voi este un îndrăzneț, unul care visează aeroplane. Să nu uite că visurile cele mai îndrăznețe se plătesc cel mai scump!

Ca la o comandă toată clasa izbucni:

— Vlaicu, Vlaicu!...

Aurel Vlaicu roși ca o fecioară, simți cum îl prind nădușelile, își strînse lucrurile și ieși după profesor fără să schimbe vreo vorbă cu cineva. În sala de clasă, în urma lui, răsuna încă:

— Vlaicu... Vlaicu...

(VA URMA)

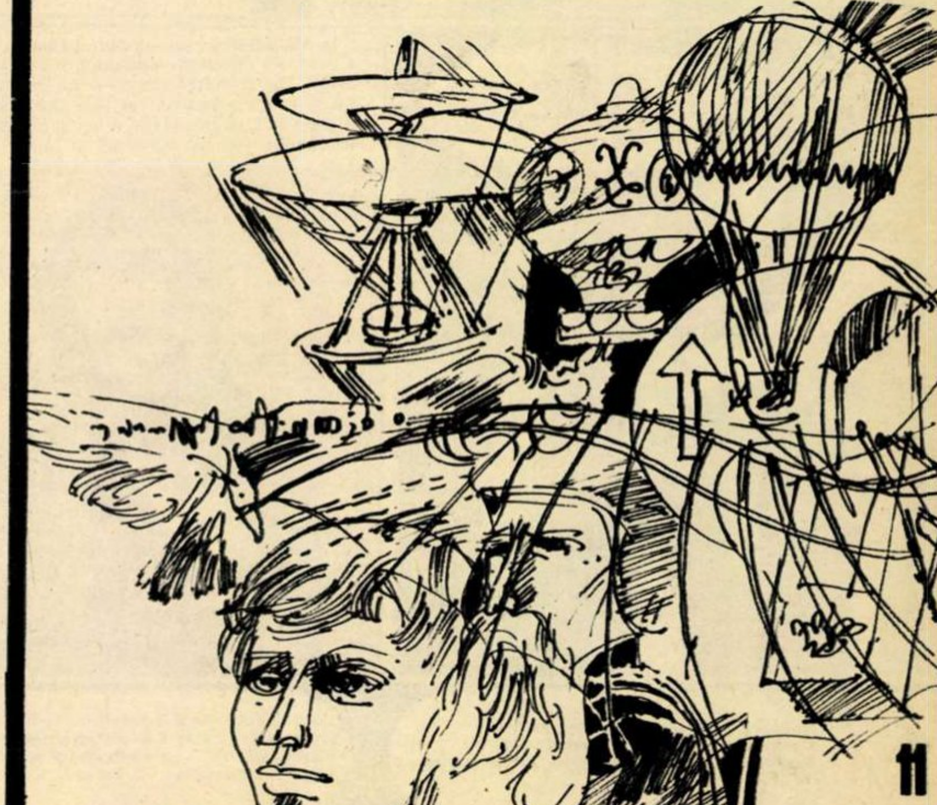

TREI PRINȚI DE LA CARPAȚI

10

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

După uciderea lui Bogdan-Vodă de către Petru Aron, cei doi prinți trec Carpații spre a cere adăpost și apărare principelui Transilvaniei, Ioan Corvin de Hunedoara. Acesta ii primește și dă in cinstea lor un turnir.

Scenariu: **CORNELIU LEU** Desene: **TEODOR BOGOI**

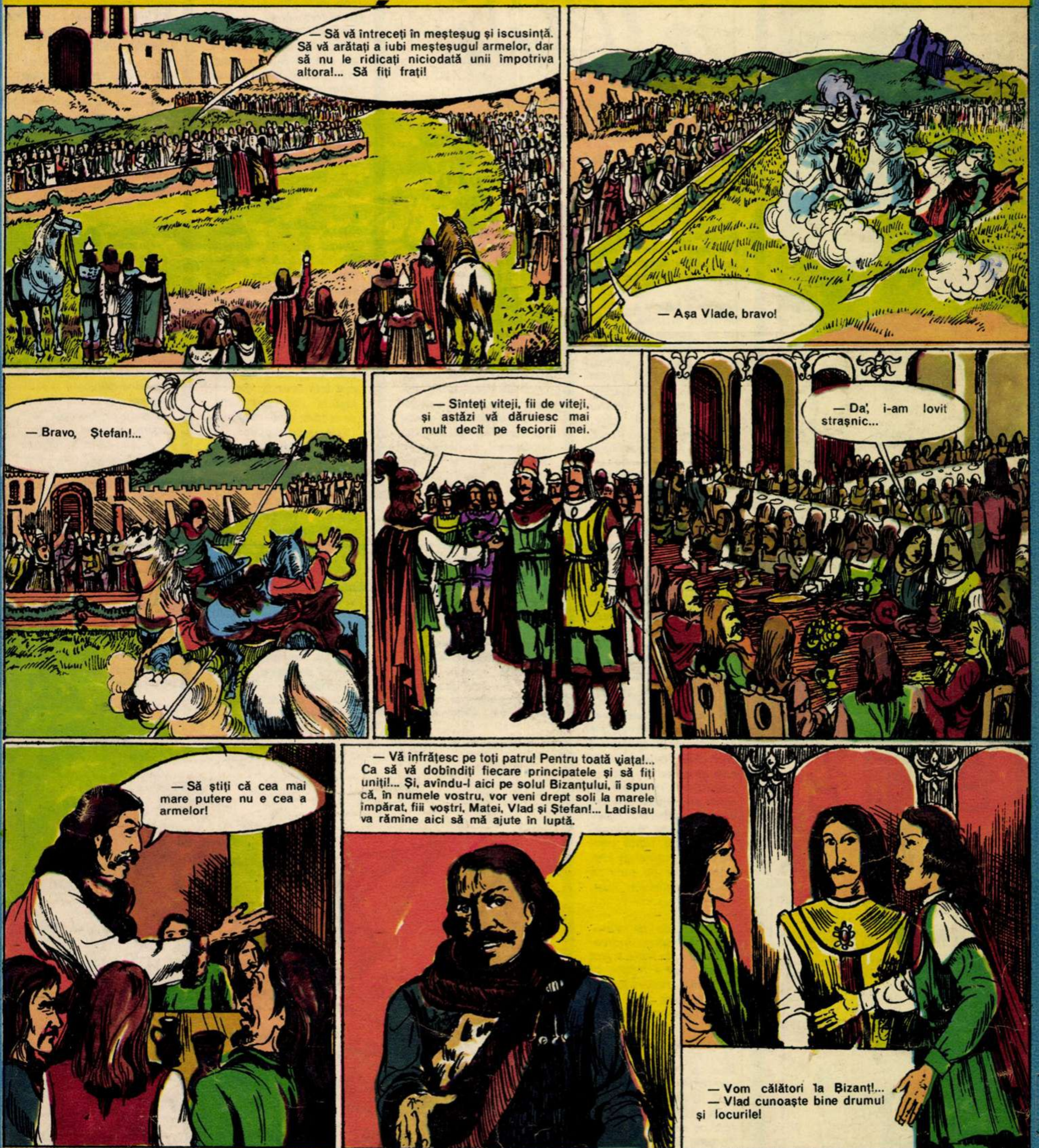
— Să vă întreceți în meșteșug și iscusință. Să vă arătați a iubi meșteșugul armelor, dar să nu le ridicați niciodată unii împotriva altora!... Să fiți frați!
— Așa Vlade, bravo!
— Bravo, Ștefan!...
— Sînteți viteji, fii de viteji, și astăzi vă dăruiesc mai mult decît pe feciorii mei.
— Da, i-am lovit strașnic...
— Să știți că cea mai mare putere nu e cea a armelor!
— Vă înfrățesc pe toți patru! Pentru toată viața!... Ca să vă dobîndiți fiecare principatele și să fiți uniți!... Și, avîndu-l aici pe solul Bizanțului, îi spun că, în numele vostru, vor veni drept soli la marele împărat, fiii voștri, Matei, Vlad și Ștefan!... Ladislau va rămîne aici să mă ajute în luptă.
— Vom călători la Bizanț!...
— Vlad cunoaște bine drumul și locurile!

(va urma)

Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU**
Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA**
Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

REDACȚIA: Piața Scinteii nr. 1, Bucuresti 33. Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» • *TIPARUL:* C.P.C.S.
ABONAMENTE — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: «Rompresfilatelia», București, Calea Griviței 64—66, P.O.B. 2001

Prezentare artistică:
VINTILĂ MIHĂESCU
Tehnoredactare:
ROZALIA BARANY

Nr. ind.,
41033

108
35
Biblioteca municipală
Tîrgu-Mureș

Trăiască 1 MAI

UN EMOȚIONANT SIMBOL AL LEGĂTURII ÎNTRE GENERAȚIILE PATRIEI: CRAVATA ROȘIE CU TRICOLOR

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

18

JOI, 2 MAI 1974,
ANUL VIII (345)
12 PAGINI, 1 LEU

Secvență din Festivalul de teatru, poezie patriotică și revoluționară al pionierilor și școlarilor

Foto: CĂLIN CREȚU

RADAR PIONIERESC

AZI PIONIERI – MÎINE UTECIȘTI...

...este titlul pe care pionierii detașamentului clasei a VII-a l-au dat întîlnirii organizate cu utecistii clasei a VIII-a. Fiind cu toții prieteni buni, apropiați, discuțiile s-au legat ușor, întrebările și răspunsurile venind să lămurească tot mai multe gînduri ale celor dintr-a șaptea. Multe lucruri le-au spus prietenii lor mai mari despre necesitatea pregătirii, încă de pe acum, pentru momentul primirii în organizația revoluționară de tineret, despre Statutul Organizației, despre rolul uteciștilor în scoală.

Fapte deosebite din istoria eroică a Organizației au aflat pionierii atunci cînd invitații lor au evocat figuri de uteciști eroi, care sub îndrumarea comuniștilor au luptat, în anii regimului burghezo-moșieresc, pentru o viață mai bună. Împreună, pionieri și uteciști au rememorat apoi momente din munca eroică a tineretului pe șantierele construcției socialiste, au vorbit despre pregătirea lor pentru muncă, pentru viață. Iar pentru că acestor prieteni, pionieri și uteciști ai scolii din comuna *Hărău*, județul Hunedoara, gîndurile sînt și fapte. să dăm doar cîteva exemple despre hărnicia lor în această primăvară: au plantat 150 de pomi fructiferi în livezile satului, au curățat de spini și mușuroaie pășunea cooperativei agricole din sat, au confecționat 50 metri de gard de sîrmă pentru împrejmuirea școlii și altele. Exemple ale hărniciei, ale prieteniei.

DE 1 MAI

Am strîns roșul bujorilor din grădină,
Focul macilor de pe ogoare,
Sînge din sîngele eroilor clasei muncitoare;
L-am strîns în cupe de recunoștință
Și-am făurit aprinsele cravate.
Cu drag le fluturăm sub tricolor
În zi de sărbătoare,
Și ne mîndrim că-s steag din steagul mare,
Ce-l vom păstra cu demnitate,
Scriind pe el cu litere de aur:
«Onoare, cinste, demnitate.
De-a pururi pace-ntre popoare!»

Carmen Costache
pionieră, Brăila

ÎNTÎLNIRE ÎNTRE GENERAȚII

DIALOG DESPRE EROISM

Într-una din aceste zile de miez de primăvară, s-au întîlnit, în cadrul redacției noastre, un fost pionier din prima promoție a lui aprilie 1949 cu un grup de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor, elevi ai Școlii generale nr. 89 din București. Fostul pionier s-a recomandat scurt: *Marin Lungu*. Cartea sa de vizită însă nu este de loc simplă și nici obișnuită.

Fiu de țărani dintr-un sărac sat dobrogean, ca să i se asigure hrana și îmbrăcămintea, Marin este dat copil de trupă. La 23 August 1944, avea numai 8 ani. Batalionul din care făcea parte pleca spre frontul antihitlerist. La început, oamenii n-au vrut să-l ia și pe băiat, dar se obișnuiseră cu el, îl îndrăgiseră. Și-apoi, cui să-l lase? Ai lui erau plecați care încotro. În cele din urmă, s-au hotărît. Vor avea grijă de el ca de propriul lor copil, va fi copilul regimentului.

Băiatul avea ochi ageri, era isteț, săritor, știa să asculte ordinele. Învățase repede disciplina militară. In scurt timp, instruit, Marin ajunsese să facă parte din grupa de cercetare a Diviziei 9, Infanterie. Deși copil, a străbătut toată linia frontului pînă în Transilvania și de acolo, în Ungaria și Cehoslovacia. A fost prizonier. Eliberat după victorie, pionier în 1949, după aceea, utecist și membru al Partidului Comunist Român, Marin Lungu a urmat drumul pe care socialismul din patria noastră l-a deschis oamenilor muncii.

Cu un asemenea oaspete, dialogul despre eroism a pornit ca de la sine.

Dan Pelin, clasa a VI-a: *Cum ați învățat să fiți cercetaș și să culegeți informații?*

Marin Lungu: Am fost instruit să observ și să însemn tot ceea ce văd. Nu cu creion și hîrtie, ci cu pietricele sau cu noduri de ață, așa îmi notam numărul trenurilor dușmane. Am învățat să fiu atent la tot ce se petrece în jur, la zgomote, să observ ce face dușmanul, ce arme are, să le descriu, să surprind orice mișcare pe care o făcea. Învățasem să fac pe surdo-mutul și să mă comport ca atare. De obicei, umblam în haine țărănești specifice locului unde ne aflam. Învățasem să trec linia de demarcație ca să mă pot strecura în localitățile din jur, unde eram trimis adeseori în misiune. Învățasem să mă descurc. Cu mintea mea de copil, înțelesesem că ostașii duceau o luptă grea cu dușmanul și doream grozav să-l înfrîngem. Plîngeam pe ascuns, cînd unul dintr-ai noștri cădea și juram să-l răzbun. Cînd am ajuns cu frontul în Transilvania, am fost făcut fruntaș și am primit prima decorație românească. Eram mîndru, fericit. Cînd am trecut în Ungaria, am învățat să descopăr cazemate hitleriste, ceea ce era mai greu și începusem să primesc misiuni pe această direcție.

Roxana Rădescu, clasa a VIII-a: *Nu v-a fost frică?*

Marin Lungu: De multe ori mi-a fost. Dar, mai ales, mă temeam de cîini. Știam că hitleriștii folosesc cîini pentru a-i lua pe cercetași prizonieri. Am învățat de mic să-mi înfrîng frica, să mă apăr. Știam că ostașii și ofițerii mă ocrotesc, că iau toate măsurile să nu mi se întîmple ceva rău. În unele clipe de răgaz, se jucau cu mine. Mă simțeam foarte legat de ei. Îi iubeam ca pe proprii mei părinți și eram gata să-i ajut oricînd era nevoie.

Eugen Dobrescu, clasa a V-a: *Există vreun episod dramatic din război care v-a rămas întipărit în mod deosebit?*

Marin Lungu: Lîngă comuna Archid, din Munții Făgetului, în Maramureș, s-au dat lupte grele. Trebuia să deschidem drum printre două șiruri de munți. Dușmanii ne-au încercuit și au dat foc satului Archid. A fost o bătălie de nedescris. Soldații noștri umblau prin flăcări, dar nu dădeau înapoi. După cîteva zile de luptă, s-a deschis drumul spre Carei. Atunci m-am strecurat în linia întîi și-am fost foarte bucuros că am putut semnala patru soldați hitleriști pe care nimeni nu-i observase. Era o noapte întunecoasă. Am aflat, apoi, că descoperirea mea fusese foarte utilă. Însemna că dușmanul nu ne simțise și, tocmai de aceea, cei patru hitleriști umblau fără grijă. Se putea da deci ordin de atac, ceea ce s-a si făcut. Ceva mai tîrziu, am intrat în orașul Carei eliberat și deși nu mi s-a dat voie — hitleriștii mai trăgeau încă — m-am ținut după un sublocotenent și am rămas lîngă el pînă cînd acesta a pus tricolorul pe un soclu.

Lavina Mușuroaia, clasa a V-a: *Credeți că un pionier ar putea face azi acte de eroism asemănătoare celor despre care ne-ati povestit?*

Marin Lungu: Am fost și eu pionier și-i cunosc bine pe pionieri. Știu că în timpul calamităților din primăvara lui 1970, ei s-au comportat exemplar. Datorită curajului lor au fost salvate multe vieți omenești. Pionierii se călesc prin participarea la exerciții de apărare a patriei, sînt prietenii grănicerilor și ai pompierilor. Am aflat că tocmai datorită pregătirii lor, trei băieți din orașul Victoria au ajutat la prinderea unor răufăcători. Și aș putea da încă multe exemple fie numai și pe baza celor citite în «Cutezătorii». Dar după mine, eroismul poate exista și în bătălia pe care o dai zilnic, cu tine însuți, pentru a cuceri cotele înalte ale formării unui caracter

„PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ"

NIMENI NU-I BĂTRÎN...

...în comuna Nicorești *din județul Galați. Chiar și cei în vîrstă de 90 de ani, cum este moș Alexandru Ionescu. Secretul tinereții îl dețin... pionierii acestei comune. Ei se îngrijesc ca și cei mai vîrstnici locuitori să simtă bucuria primăverii, bucuria de a trăi. Așa că, pionierii din clasa a VII-a au înfrumusețat grădinile, au săpat straturile din gospodăriile lui* Gabriel Drăgan, Neculai Dobre, *în vîrstă de aproape 80 de ani.* Marian Slănănescu *și* Mircea Dămăceanu *din clasa a VI-a au plantat pomi și au tăiat lemne pentru bătrînele Zaira Durbaca și Casandra Vlase. Și ceilalți pionieri și-au dovedit hărnicia curățind curțile, văruind gardurile și chiar fațadele caselor, ajutîndu-i la treburi pe cei 25 de bătrîni ai comunei.*

«Sîntem mîndri de inițiativa noastră și bucuroși că putem fi de folos celor care, ani îndelungați, s-au numărat printre cei mai harnici locuitori ai comunei», ne scrie pionierul Mihăiță Capmare din clasa a V-a.

Prietenii Pădurii

Mai multe dimineți la rînd, «prietenii pădurii», cum și-au spus copiii din satul *Fierăstrău*, județul Bacău, au plecat însoțiți de cîntece, dar și de unelte, spre șantierul de împăduriri Leșunț și pepiniera Huta. Băieții — mai voinici și mai îndemînatici — au hotărît să planteze cei 3 000 puieți de rășinoase. Fetele — recunoscute pentru atenția și gingășia cu care lucrează — au rămas în pepiniere să ajute la repicatul puieților și udatul culturilor.

Apreciind hărnicia pionierilor, tovarășa tehnician Eva Vintea, din partea Ocolului Silvic Oituz, ne-a trimis o scrisoare în care ne roagă să-i evidențiem măcar pe cîțiva dintre ei. O facem cu plăcere! Deci: *Dorina Lucaci, Mariana Poane, Adrian Pîrjol, Viorica Ciorbă, Eugen Mărtin, Robert Fozocoș, Elena Ciorbă, Fănică Ungureanu, Viorica Ghioane.*

TOT MAI SÎRGUINCIOȘI LA ÎNVĂȚĂTURĂ

«Să învățăm temeinic, să dobîndim cît mai multe cunoștințe, să promovăm cu toții cu note bune și foarte bune...» sînt îndemnuri cu care pionierii și școlarii clasei a VI-a de la Școala generală din comuna Cenade, *județul Alba, au început cel de al treilea trimestru.*

Obișnuiți să-și respecte cuvîntul, în cele cîteva zile de școală care au trecut, pionierii au și marcat primele succese spre realizarea hotărîrii lor. Dar notele bune nu sînt singurele care «vorbesc» despre hărnicie în detașamentul lor. Astfel, arborii plantați în pădurea din apropierea satului, orele de muncă patriotică prestate pentru înfrumusețarea comunei și cei treizeci de porumbei pe care îi cresc cu grijă sînt alte cîteva aspecte ale frumoaselor lor preocupări.

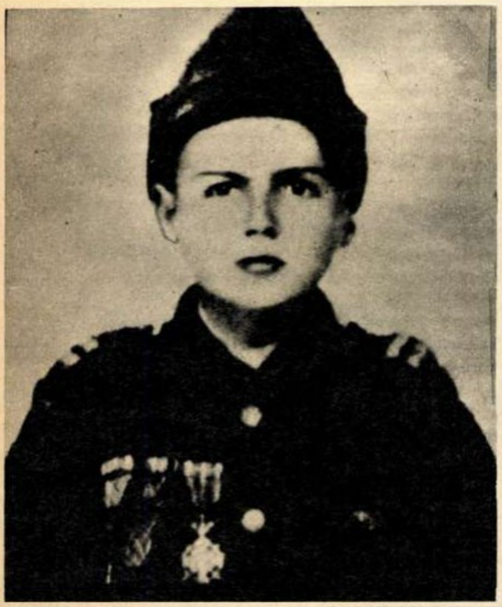

frumos, pentru a acționa totdeauna în spiritul cinstei, dreptății, sau pentru însușirea de cunoștințe. Ca să-ți înfrîngi o rea deprindere sau să reușești să-ți modelezi personalitatea, să izbutești să te comporți frumos, chiar cînd nimeni nu te vede, cînd nu ești în lumina reflectoarelor, înseamnă să dai bătălii foarte complicate cu tine însuți, bătălii, aș spune, eroice.

Dan Pelin: *Aș vrea să întreb ce exprimă eroismul, ce stă la baza sa?*

Marin Lungu: O atitudine frumoasă, o comportare exemplară și chiar eroismul — care înseamnă cel mai înalt vîrf al ținutei morale — exprimă însăși calitățile cetățeanului, atașamentul său față de colectiv. Pe o altă treaptă înseamnă atașamentul față de uzină, față de locul de muncă. Toate acestea stau la baza devotamentului față de patrie. În fapt, «Legămîntul pionierului» este o expresie a patriotismului. Cînd spui «voi fi credincios poporului și Partidului Comunist Român», juri pe toată viața credință patriei. Și eu am rostit, acum 25 de ani, acest legămînt după care m-am condus și mă voi conduce toată viața.

Cristian Ciudin, clasa a VI-a: *Povestiți-ne, vă rugăm, cum ați fost primit în Organizația de pionieri:*

Marin Lungu: De la început, trebuie să vă spun, că am fost stegarul unității și purtam cu mîndrie ostășească drapelul. Am fost primit printre primii pionieri, în aprilie 1949. Atunci, s-au petrecut două evenimente pe care nu le-am uitat. Am fost printre cei aleși să merg la inaugurarea Palatului pionierilor. Era de Ziua copilului, 1 iunie 1949. Atunci, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a felicitat pe noi, pionierii, în numele Comitetului Central al Partidului. Și-apoi, ceva mai tîrziu, în vară, am fost ales să merg în prima tabără pionierească, la Lipova. Acolo am făcut parte dintr-una din echipele de volei ale taberei și în meciul final am mîncat bătaie. Nici acum n-am uitat cît m-a necăjit pierderea acelui meci.

Acum, aș vrea să-mi povestiți și voi despre una dintre activitățile voastre recente.

Carmen Burchi, clasa a V-a: Am făcut un album-ștafetă, pe care l-am dedicat celei de a XXX-a aniversări a Eliberării. Albumul a plecat de la noi din București. Pe mai multe foi am pus fotografii și însemnări despre locurile legate de desfășurarea insurecției în Capitală și împrejurimi, despre luptele pentru eliberare purtate aici. Albumul a plecat apoi la Tg. Mureș, la Oradea și Satu-Mare. Acolo a fost completat, pe aceleași idei, de către pionierii care au făcut multe marșuri în locurile pe unde s-au dat lupte pentru eliberarea țării de sub dominația fascistă. Cînd albumul va fi gata, îl vom prezenta într-o adunare de unitate, dedicată aniversării Eliberării.

Oaspeții au mai stat îndelung de vorbă, au răsfoit împreună albumul, și-au arătat fotografii. În încheiere, pionierii au legat noului lor prieten cravata de pionier pe care acesta a primit-o cu drag, făgăduind s-o păstreze lîngă cravata copilăriei.

— Vin adeseori în adunări pionierești, a spus în încheiere Marin Lungu, și cred că voi rămîne cu inima spre pionierie, chiar tîrziu, cînd voi fi bătrîn.

Printre oaspeții din acea zi la «Cutezătorii» s-a aflat și colonelul în rezervă Ion Pană, în a cărui companie, în timpul războiului antihitlerist, a fost cercetaș Marin Lungu. O trainică legătură s-a născut în acele zile de foc, între băiatul de o șchioapă și tînărul ofițer al armatei române, armată care s-a acoperit de glorie în luptele împotriva fascismului. Duioșia și înțelegerea care s-au înfiripat atunci a dăinuit peste ani.

Despre dialogul pe care l-au purtat pionierii cu colonelul Ion Pană, vă vom povesti în numărul viitor.

Datoria

SCHIȚĂ de IULIU RAȚIU

— E de datoria mea! spuse Olguța, și douăzeci de perechi de ochi își îndreptară focul privirilor spre ea. Nu pentru că nu ar fi fost de acord, ci mai mult zgîndărite de tonul imperativ și grav cu care comandanta detașamentului rostise cuvintele.

Adevărul e că totul începuse cu vreo cîteva zile mai înainte, cînd într-o oră de geografie, Tudorel se trezi cu un bilețel strecurat cu discreție sub caietul de hărți: «Tu știi ce-am descoperit?» Dîndu-și seama că fraza aceasta interogativă nu putea veni decît de la colegul lui de bancă, Dan, mare specialist în chimie, îi răspunse, tot în scris și la fel de lapidar: «Desigur, acidul feromicroazotobromhidric!» Și îi strecură, la rîndul lui, bilețelul sub cartea de geografie. Citind ciudata denumire colegul lui pufni în rîs — dar, mai apoi, corespondența, fără timbre, continuă la fel de enigmatică: «Am descoperit o cravată de pionier din 1949! Ce zici? Dan». «Ești o forță — te felicit, dar nu cred! Tudorel»... «Pe cuvîntul meu de pionier, na! Dan». «Poate, dar de unde știi că-i din '49 și nu din '51? Tudorel». Cînd dilema era cît pe ce să fie lămurită, profesorul de geografie, îi puse lui Dan o întrebare despre relieful Munteniei; iar după ce acesta — cu chiu și vai — reușise să dea un răspuns, se treziră, amîndoi, cu cîte un bilețel care avea același conținut: «Am citit și eu corespondența voastră... Sînteți neserioși! Liana».

În recreație, Dan se simți obligat să se explice:

— Voi știți casa aceea micuță, de vis-a-vis de bibliotecă?

— Care are un cocoș de tablă pe acoperiș? intră în vorbă și Cornel.

— Da...

— Ce-i cu ea? se interesă și Smaranda.

— Ei bine, acolo am găsit eu o cravată de pionier din 1949... Bătrîna care locuiește acolo are un nepot; acum nu mai stă cu ea, a plecat pe un șantier. A făcut parte din primele detașamente de pionieri... Eu nu știam nimic despre asta și am ajutat-o la căratul lemnelor în casă... Pentru asta mi-a dat cravata... N-am vrut s-o iau, pentru că, știți, o ajutasem așa... că am simțit eu că trebuie, dar ea a insistat...

— Da, da... Te cred. Mie, pentru că într-o zi i-am dus ziarul, mi-a dat o insignă. Tot veche, adăugă Costel.

Din ziua aceea, pe la casa de lîngă bibliotecă au început să se perinde aproape toți cei din detașament. Liana s-a dus mai mult din curiozitate și pînă la urmă a ajutat-o pe bătrînă să-și șteargă geamurile; Cornel i-a bătut în cuie o scîndură la scară, Smaranda a aranjat să-i aducă în fiecare dimineață laptele...

De aceea douăzeci de perechi de ochi s-au uitat cu atenție la Olguța, cînd aceasta i-a spus lui Dan:

— Am auzit că ai găsit undeva o cravată de pionier din 1949. Te rog să-mi spui unde, ca s-o aducem la muzeul unității... E de datoria mea...

Și atunci, aproape din fiecare bancă a început să vină spre banca Olguței ba o insignă, ba un șnur, ba o centură... Iar comandanta detașamentului, cu ochii strălucind de bucurie, n-a mai putut rosti decît:

— Era de datoria noastră...

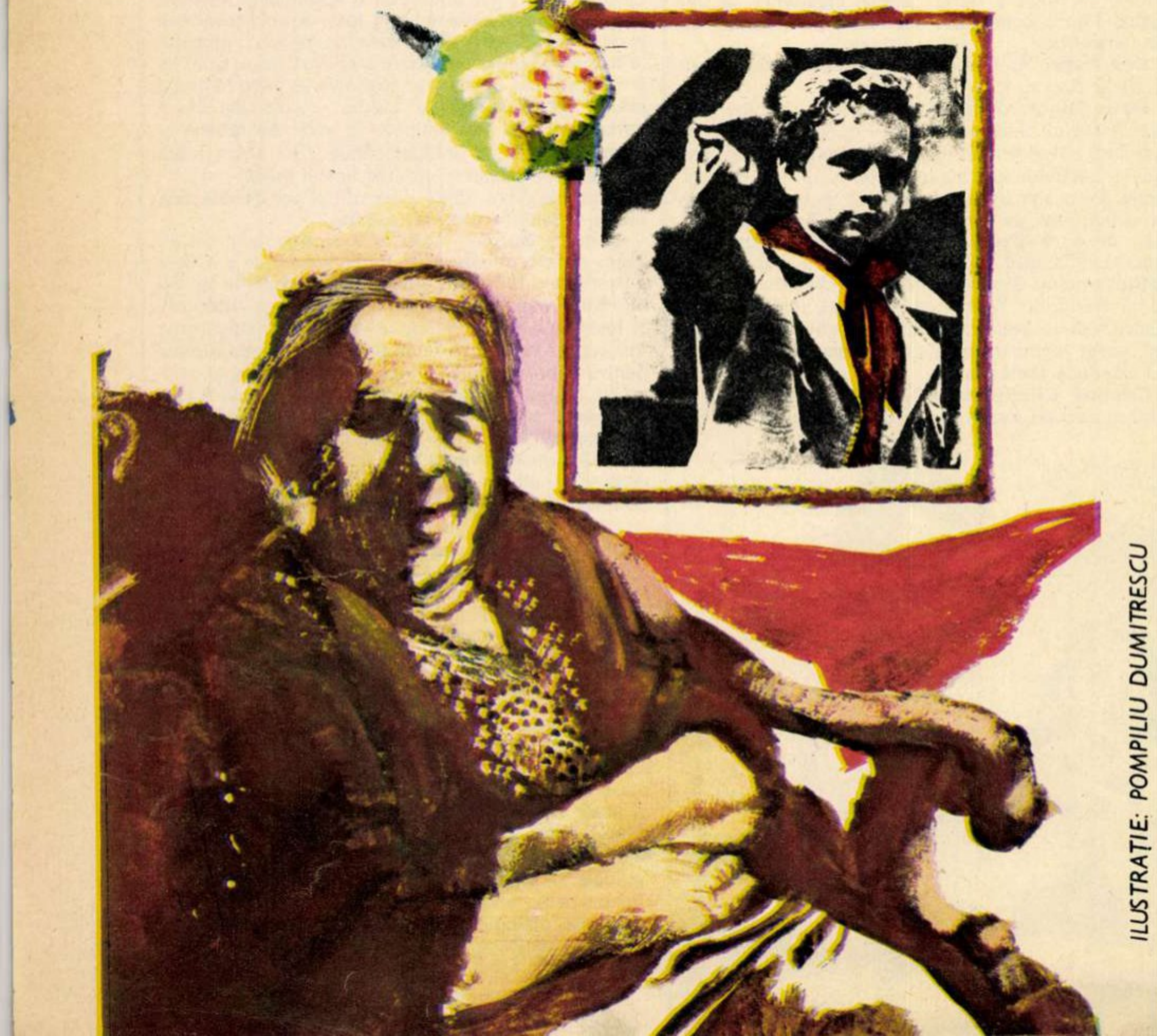

ILUSTRAȚIE: POMPILIU DUMITRESCU

Pionier

Cine sînt? Un pui de graur,
Sub al norilor fuior.

Vîrsta mea? — o frunză mică
Răsărită pe un ram,
Iederă ce se ridică
În lumină an de an.

Sînt lăstarul unei epoci
De febrile căutări,
Puiul tău de rîndunică —
Năzuind spre-albastre zări.

Mă așteaptă viitorul
Porți de aur să deschid,
Să trec cu mîndrie pragul
Lîngă marele partid.

Azi sînt doar lăstarul tînăr,
Fiu al marilor stegari,
Însă mîine voi fi sigur
Printre falnicii stejari!

LĂCRĂMIOARA MUNTENIȚA,
Cenaclul literar «Albatros»,
Casa pionierilor Brăila

Cravata roșie

O iubesc din suflet
Și o port la gît
În ea țara-ntreagă
O văd și o simt.
Păsări îndrăznețe
Parc-am fi în zbor,
Pionierii țării
Strînși sub tricolor.

DOINA BEJENARU,
Cercul literar «Zburătorul»,
Casa pionierilor, municipiul
Gh. Gheorghiu-Dej

Legămînt

Sînt încă mic, dar flamura ce-o port de sărbători
Născută e din legendarul nostru steag
În care anii de izbînzi cu flori, în zori,
Înscriu cuvinte mari de glorii pe-al patriei meleag.

Eu voi purta zîmbind sub soare steagul tricolor
Ce-nalță-o Românie aici sub arcul de Carpați;
Cravata mea e simbol al credinței din popor.
Partid, tu ne veghezi zborul spre anii luminați!

Căci toate cîte văd, le-nvăț, le știu și sînt mîndria
Acestor ani de dimineți cu rouă în grădina țării;
Fiind doar flori de trandafiri ce-au încîntat pionieria,
Stejari voinici vor fi oricînd cutezătorii!

ION F. VELICU,
cl. a VII-a A,
comuna Cringeni,
județul Teleorman

PENTRU TOȚI CUTEZĂTORII MARELE CONCURS „FAMILIA MEA"

UNICEF

vă propune să ilustrați o povestire

«Băiatul» *este o savuroasă povestire al cărei erou principal se află la vîrsta cînd descoperă cu ochii măriți de uimire lumea din jur. O descoperă dar o și replăsmuiește. Cu un cuvînt, cu un gest, cu o privire el poate să însuflețească lucrurile, să le dea o nouă identitate, să și le facă părtașe la tot felul de peripeții. Așa, de pildă, crema de ras a tatălui se transformă pe loc în cea mai albă și mai frumoasă zăpadă, ceainicul într-un car de luptă, pianul într-un animal înfricoșător pe care îl dor dinții, umbrelele părinților într-o pereche de vulturi, iar radiatorul într-o orgă. Bineînțeles, odată cu întoarcerea părinților, peripețiile iau sfîrșit și eroul din povestire trebuie să meargă la culcare.*

În cadrul concursului internațional UNICEF, fiecare secvență a povestirii respective va fi ilustrată de copiii cîte unei țări, urmînd ca în final să se organizeze o expoziție internațională și să se tipărească un album cu cele mai frumoase desene însoțite de textul corespunzător.

În continuare publicăm acel fragment din povestire pe care sînteți invitați să-l ilustrați voi, copiii din România.

«Puștiul căută peste tot. În biroul tatălui său, găsi un mic muzicant așezat pe marginea radiatorului, cîntînd la orgă.

— Cînți splendid, spuse băiatul cu admirație.

— Dacă ai avea habar de muzică, și mai ales dacă ai cunoaște operele lui Johann Sebastian Bach, ți-ai da seama că orga este teribil de dezacordată.

— Nu este o orgă, spuse băiatul, este un radiator.»

Ilustrațiile la acest fragment se pot realiza în acuarelă, tempera, guașă, tuș colorat, gravură etc. și se vor trimite la redacție în cadrul Concursului FAMILIA MEA, cu mențiunea UNICEF.

ÎN CINSTEA CELEI DE A XXX-A ANIVERSĂRI A ELIBERĂRII PATRIEI ȘI A CELUI DE AL XI-LEA CONGRES AL PARTIDULUI, REDACȚIA «CUTEZĂTORII» ORGANIZEAZĂ UN MARE CONCURS DE ARTE PLASTICE ȘI LITERATURĂ INTITULAT «**FAMILIA MEA**».

SCOPUL CONCURSULUI ESTE DE A CULTIVA ÎN RÎNDUL TINEREI GENERAȚII, PE LÎNGĂ TALENTUL ARTISTIC ȘI LITERAR, VALORI ALE ETICII, ALE FAMILIEI NOASTRE SOCIALISTE, DRAGOSTEA ȘI RESPECTUL FAȚĂ DE FAMILIE, DRAGOSTEA PENTRU MUNCĂ, DEPRINDERILE PRACTICE, DORINȚA DE A PARTICIPA, ALĂTURI DE PĂRINȚI ȘI FRAȚII MAI MARI, LA ÎNFĂPTUIRILE SOCIETĂȚII NOASTRE SOCIALISTE.

DE ASEMENEA, PRIN SECȚIUNEA «COPIII LUMII — UN MILIARD DE PRIETENI», CONCURSUL ÎȘI PROPUNE SĂ REFLECTE PRIETENIA COPIILOR NOȘTRI FAȚĂ DE SEMENII LOR DE PE TOATE MERIDIANELE PLANETEI, LUCRĂRILE SELECȚIONATE URMÎND A FI PREZENTATE ÎN CADRUL EXPOZIȚIEI INTERNAȚIONALE CE SE VA ORGANIZA DE CĂTRE UNICEF, LA BUCUREȘTI, CU PRILEJUL CONFERINȚEI MONDIALE A POPULAȚIEI (AUGUST 1974).

regulament:

1) La Concursul «Familia mea» pot participa toți copiii pînă la vîrsta de 15 ani.

2) Fiecare concurent poate trimite una sau mai multe lucrări — desene, poezii, povestiri, reportaje, cusături, colaje, țesături, lucrări de artă decorativă, sculpturi, ceramică și altele.

3) Lucrările pot fi trimise individual sau în plicuri colective, respectiv colete colective, pe clase, cercuri, case ale pionierilor, familii. Fiecare concurent va scrie citeț pe fiecare lucrare (pe verso) numele, prenumele, data nașterii, domiciliul, școala. Plicurile sau coletele vor avea inscripția: pentru Concursul «Familia mea».

4) Concursul se încheie la 1 iunie. Lucrările vor fi apreciate de un juriu de specialiști.

5) Se vor acorda:

a) **MARILE PREMII** *(cîte o diplomă specială și excursii în străinătate prin BTT sau ONT):* «**PALETA DE AUR**» *(desen, pictură),* «**PANA DE AUR**» *(literatură),* «**PASĂREA MĂIASTRĂ**» *(arte decorative). Cîștigătorii vor merge în excursie însoțiți de către un membru al familiei.*

b) *cîte* **trei premii I, trei premii II** *și* **trei premii III** *pentru fiecare categorie de lucrări: — desene, literatură și arte decorative —, constînd în aparate de radio cu tranzistori, ceasuri de mînă, aparate de fotografiat.*

Va fi acordat și un mare număr de mențiuni.

6) Pentru ilustrarea fragmentului literar alăturat («Băiatul»), Biroul european UNICEF acordă la rîndul său frumoase premii. Cele mai reușite lucrări (ilustrații), în număr de 10 (zece), vor fi trimise la Geneva și supuse aprecierii unui juriu internațional. Marele premiu UNICEF pentru ilustrarea acestui fragment constă într-o excursie în străinătate oferită de către UNICEF și TAROM.

Lucrările vor fi trimise pe adresa:
Cutezătorii, Piața Scînteii
nr. 1, Oficiul poștal 33, București.
Tuturor participanților, succes!

FESTIVALUL DE TEATRU, POEZIE PATRIOTICĂ ȘI REVOLUȚIONARĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

PARTID, INIMA ȚĂRII

Ne-am obișnuit ca, împreună cu pionierii, să participăm în fiecare primăvară la o amplă manifestare cultural-artistică a pionierilor și școlarilor. Pentru cîteva zile, stăpînii scenelor devin copiii. Pentru ei se aprind luminile rampei, se aranjează decoruri speciale, iar bătaia de gong care cheamă în scenă umple inimile de puternice emoții.

Ediția din acest an a festivalului, intitulat «Partid, inima țării», desfășurată în patru zone ale țării — Oradea, Rîmnicu Vîlcea, Ploiești și Piatra Neamț — a constituit o mare manifestare de teatru, poezie patriotică și revoluționară și a fost închinată cu dragoste și elan tineresc celei de-a XXX-a aniversări a Eliberării patriei și Congresului al XI-lea al P.C.R. Totodată, această manifestare a sărbătorit împlinirea unui sfert de veac de la crearea Organizației pionierilor. Mulțimea formațiilor artistice reprezentînd toate județele țării, varietatea programelor fac aproape imposibilă o cronică a acestui eveniment pe un spațiu restrîns. Avem doar posibilitatea surprinderii unor note caracteristice.

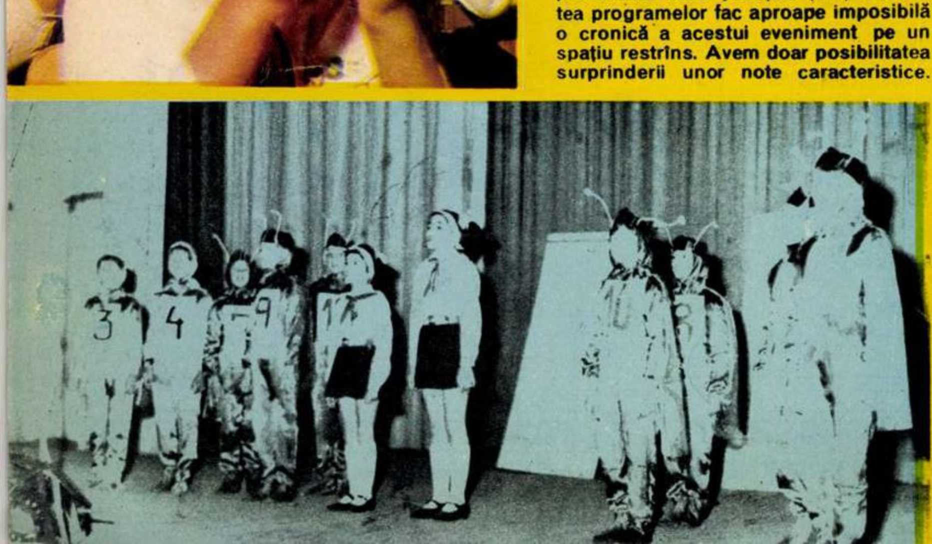

La Oradea, pionieri români, maghiari, germani și de alte naționalități s-au înfrățit în joc și cîntec, aducînd un tineresc omagiu patriei și partidului. Spectacolele de acolo s-au caracterizat prin prospețime, grijă pentru amănunt și dăruirea cu care pionierii au interpretat textele.

Cîntăreți, recitatori, dansatori, actori și mînuitori de păpuși, costumați în fel și chip, după posibilități, imaginație și... indicații regizorale: ca expediționari sau muncitori, ca toreadori sau gospodine, ca elevi aflați în diverse situații sau ca... olteni cu coșurile pe cobiliță, aproximativ 2 000 cu toții, și-au dat întîlnire pe scenele orașului Rîmnicu Vîlcea. În cele peste 80 de spectacole, cele 60 de formații artistice au făcut multă risipă de talent.

Despre care dintre acești mici dar pasionați actori amatori, despre care dintre spectacolele lor să vă vorbim? Poate despre grupul de recitatori și cîntăreți de la Școala generală nr. 1 din Oțelul Roșu, județul Caraș-Severin, care au impresionat profund întreaga asistență cu ingeniosul lor montaj literar-muzical «Creștem odată cu țara». Dar cam tot aceleași cuvinte de laudă merită și alți colegi de-ai lor: cei de la Școala generală nr. 9 din Pitești (montajul

«Trei culori, trei sărbători»), cei de la Școala generală din Celei, județul Gorj (montajul «Glorie partidului»). Ne oprim însă aici, ca să ne mai rămînă spatiu și pentru programele brigăzilor artistice de agitație, unul mai inspirat decît altul (dintre care amintim, pentru înalta lor ținută și profundul caracter educativ, pe cel prezentat de brigada Școlii generale din comuna Marga, județul Caraș-Severin și pe cel al brigăzii de la Școala generală nr. 4 din Corabia). Și, mai departe, să zicem și două cuvinte despre actori, care au dezbătut pe scenă o întinsă gamă de probleme «rupte» din realitatea vieții lor. Despre cei de la Casa pionierilor din Reșița (care, cu al lor «Încurcă lume», multe lucruri au limpezit și-au descurcat), despre cei de la Casa pionierilor din Corabia, care cu «Ucenicii lui Pitagora» au mai urcat încă o treaptă spre consacrare, atît în ochii publicului, cît și ai specialiștilor. Cît despre mînuitorii de păpuși, merită să-i amintim aici, pentru îndemînarea și talentul lor, pe elevii Școlii generale nr. 1 din Rîmnicu-Vîlcea, care cu povestea dramatizată «Băiatul și vîntul» au fost aplaudați îndelung de micii spectatori.

Și la Ploiești am putut asista la cîteva frumoase spectacole de brigadă. Cea de la Școala generală nr. 5 din Rîmnicu-Sărat a adus pe scenă momente pline de umor din viața lor școlărească. Personajele principale ale scenariului au fost «albinele» înarmate cu binocluri care pornesc prin școală să descopere bune și rele, prilej de laudă dar și de a satiriza chiulul, lenea, indisciplina.

Ne aflăm în culise. Un grup de copii se pregătesc să intre în scenă. Printre ei, cîțiva de-o șchioapă. Ne apropiem de o fetiță cu băsmăluță roșie pe cap. Ne privește cu ochi rotunzi, catifelați. O cheamă Daniela Romanet.

— Tu ce faci aici? o întrebăm.

— Joc, cînt și spun poezii. Sînt pionieră în clasa a II-a.

— Ai mai fost pe scenă?

— Da, la căminul cultural, la noi și prin satele vecine.

Gongul care a bătut ne-a întrerupt convorbirea cu unul dintre cei mai tineri participanți la Festival. Membrii brigăzii reprezentînd Școala generală de la Poarta Albă — căci despre ea este vorba — au intrat în scenă. Au prezentat montajul «Memoria pămîntului românesc», un scenariu de cîntece și poezii patriotice și revoluționare frumos legate printr-un recitativ. Pionierii s-au achitat admirabil, iar cei mai mici artiști, printre care și Daniela, au fost la înălțime. La Festival am mai avut plăcerea să ne întîlnim cu grupul «Lyric 75», (Școala generală nr. 75, București), despre care s-a mai scris în paginile revistei noastre. Prin mișcare ritmică și cor vorbit, «Lyric 75» a pus în valoare nemuritoarele versuri ale Mioriței, izbutind să creeze tulburătoarea atmosferă a acestei străvechi balade românești.

Slobozia s-a prezentat cu o echipă de teatru bine închegată, reușind un bun spectacol cu piesa «Să nu te plîngi».

Teatrele de păpuși au adus în Festival mult farmec copilăresc. Copiii s-au jucat

(CONTINUARE ÎN PAG. 11)

B. CARAGIALE
C. DIACONU

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

PRETUTINDENI TRAIESC COPII

VORWÄRTS este numele unei nave pe care circa 500 de copii, băieți și fete pasionați de marină, se pregătesc pentru a deveni navigatori. Venind de pe tot cuprinsul provinciei Rostock, acești elevi din clasele a VI-a — a X-a, își petrec o mare parte a timpului liber la bordul acestui vas pionieresc, însușindu-și noțiuni de electrotehnică, radiotransmisie, navigație și electronică. Totodată ei se obișnuiesc și cu severa disciplină marinărească. Imaginile vă prezintă aspecte din timpul lecției în care se învață regulile de semnalizare cu stegulețe și din timpul orei de cercetare a instrumentelor de bord.

Printre zonele bîntuite de secetă ale Africii se află și DISTRICTUL KONDOA, din Republica Tanzania. Pentru rezolvarea acutei probleme a apei potabile, locuitorii acestor meleaguri au dirijat apa rîurilor de munte spre zonele populate. Iată un grup de copii, însoțiți de mamele lor, umplîndu-și caibasurile pentru a se întoarce în satul natal — Isioi Ujamaa — cu apă proaspătă.

MADURODAM, celebrul oraș liliputan de lîngă Haga și-a redeschis recent porțile. Zilnic, pe «bulevardele» acestui orășel pot fi întîlniți sute și sute de vizitatori, copii și vîrstnici. Anul acesta, chiar în ziua redeschiderii Madurodamului, în fața celebrelor clădiri construite aici la scara 1:25 s-a oprit și un grup de copii cu cravate roșii cu tricolor. Erau pionierii din București, participanți la Gala UNICEF de la Haga.

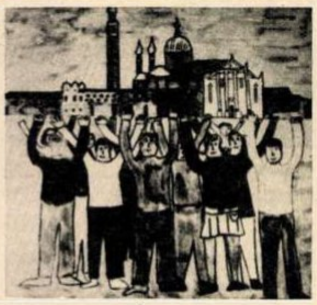

ÎN ULTIMA VREME, atît specialiștii cît și opinia publică italiană arată că celebrul «oraș al lagunei» — Veneția - este tot mai mult amenințat cu degradarea. În legătură cu aceasta, în Italia a fost organizat nu de mult un concurs internațional de desene intitulat «Veneția salvată de copii». Cîștigătorul premiului I este un băiat de 10 ani — Corrado Leone, pe care vi-l prezentăm în imagine, alături de desenul său.

Ca și în țările în care primăvara sosește după o iarnă lungă și friguroasă, anotimpul reinnoirii naturii este întîmpinat cu bucurie de toți locuitorii IRAKULUI. Cînd are loc «Ziua primăverii», pe străzile tuturor localităților țării, copiii îmbrăcați în costume tradiționale ies pe străzi împreună cu părinții lor, cîntînd și dansînd pînă la lăsarea serii.

în PĂDURE

SCHIȚĂ DE VASILE MANUCEANU

«Lasă, nu fi supărat, îi spuseseră, o să trimitem pe cineva să te schimbe, ca să nu păzești tu tot timpul». Și dispăruseră printre copaci. Mihăiță se uitase după ei posomorît. Nu-i convenea. Nu d-aia venise el în excursie, să stea singur cuc, lîngă mormanul de boarfe. Și pe urmă, de cine să le păzească? De furnici? De viezuri? De muma pădurii?

Privi furios grămada de lucruri: pulovere groase, canadiene, mantale de ploaie... Se dovediseră absolut inutile, vremea era grozav de frumoasă pentru acest început de primăvară. Și fiindcă nu puteau să le care cu ei prin pădure, făcuseră aici depozit de echipament. Oftă. Se risipiseră în toate părțile să caute plante pentru ierbar, îi auzea rîzînd, chemîndu-se unii pe alții, iar el... A, nu că s-ar fi prăpădit după botanică, da' nici așa, să rămînă ca un huhurez în văgăuna asta de frunziș.

Rîsetele, hărmălaia, trosnetul crengilor se îndepărtau tot mai mult, apoi nu se mai auziră deloc. Pădurea rămase liniștită. O gaiță, sau ceea ce i se păru

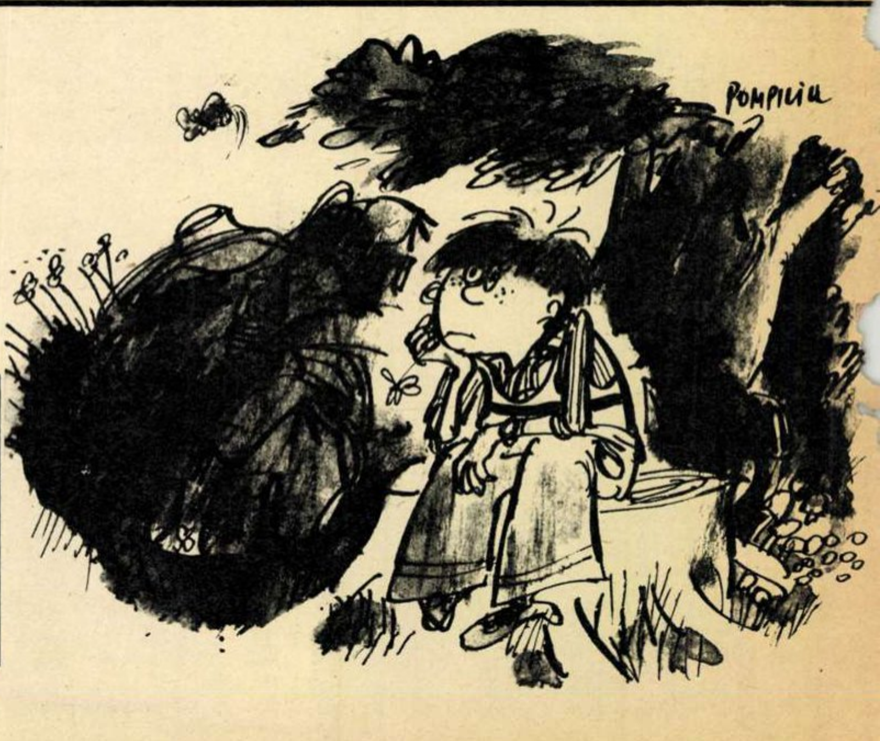

Tinerețe

Iubește tot ce-n țara asta-i floare,
De la cîmpiile cu grîne noi, bogate,
La munții vechi cu crestele curate
Urcînd, ca viitorul tău, spre soare.

Iubește, tinerețe, dimineața,
Cu haina hărniciei îmbrăcată
Și cîntecul de seară-al bucuriei
După o zi în noi izbînzi bogată.

Și-nvață să-nțelegi că pentru tine,
Pe bolta însorită-a României
Lumina se-mplinește doar prin muncă
Și prin nesomnul nou al hărniciei.

TIBERIU TÁRKÁNYI, elev,
Stana, Sălaj

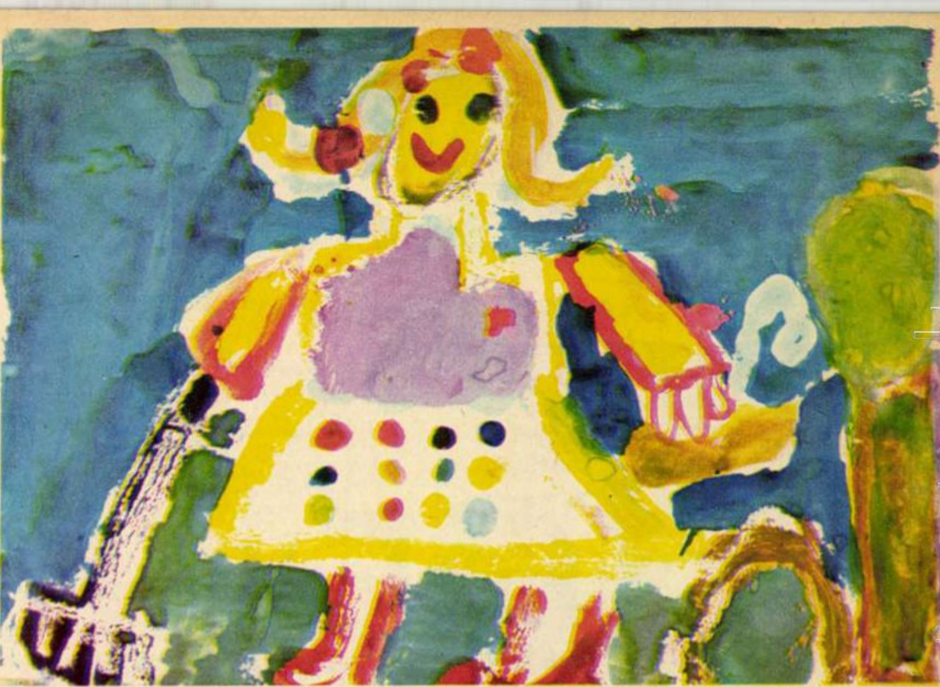

„PE OGOARE"
Desen: **MARIAN NANU**, cl. a IV-a, Școala generală nr. 11, Pitești.

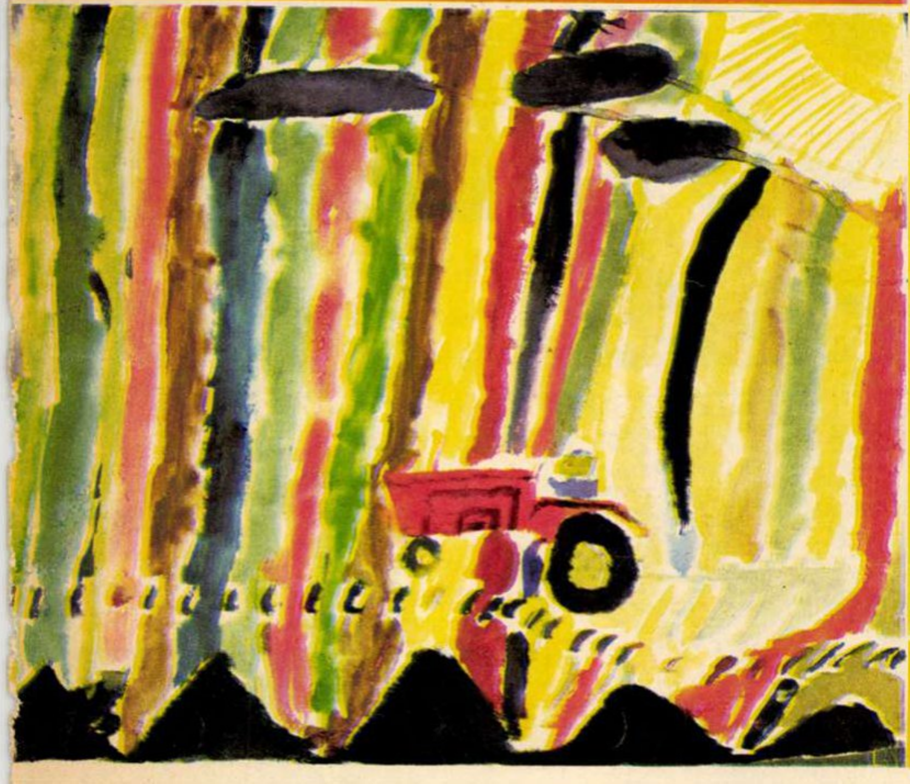

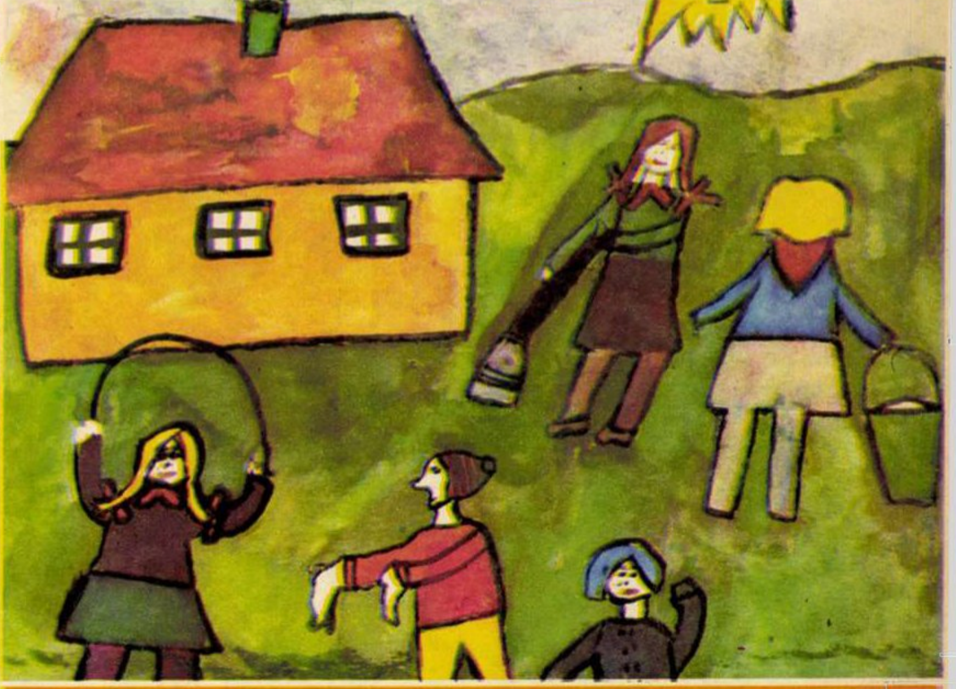

„FETIȚA CU GREBLA"
Desen: **CRISTINA STANCU**, cl. I, Buftea.
„PRIMĂVARA"
Desen: **MARIA ASTĂCIOAIE**, cl. a IV-a, Școala generală Grințieș, Neamț.

lui că e o gaiță, trecu în zbor iute, scotind țipete ascuțite. Apoi se făcu iar liniște. O liniște ciudată însă, nestatornică, plină de foșnete nelămurite și tresăriri. Din cînd în cînd, mișcate de adiere, ramurile mai subțiri se loveau între ele cu un pocnet sec, ca niște degete uscățive. «Pădurea e ceva tainic și trist», își zise, propunîndu-și să însemne neapărat acea cugetare.

Se ridică și începu să patruleze prin luminiș, să se mai dezmorțească. Găsi un băț lung și drept ca o lance sau ca un harpon. Organiză imediat o vînătoare de balene. Spinările cașaloților, rotunde și lucioase, se înălțau cu duiumul din oceanul verzui, ademenindu-l și pierind ca umbrele. Un trunchi enorm, acoperit cu mușchi albicios, un fel de Moby Dick ațintea spre el rotunjimea neguroasă a unei scorburi, ca un ochi încruntat. Aruncă harponul cu toată puterea. Bineînțeles, nimeri pe-alături și asta îl indispuse teribil.

Se tolăni pe niște haine, privind în sus. Cerul depărtat și adînc, zărit prin păienjenișul crengilor, își pierduse strălucirea și tremura ca o apă. Tăcerea îl împresura de pretutindeni cu năvoadele ei reci, arborii se făcuseră parcă mai înalți, mai deși. «Pe unde-or fi ajuns ceilalți? se gîndi. Pe unde-or fi umblînd?» Își încordă auzul, încercînd să prindă un ecou, un zvon. Degeaba. Nu, nu era teamă fiorul acela care-l năpădise pe neașteptate, ci altceva, mai degrabă un soi de mîhnire fără înțeles. Cotrobăi în plasa cu mîncare și mestecă alene un sandviș cu brînză, apoi unul cu salam. O mulțime de furnici mari, negre, se năpusti asupra firimiturilor. Se mută mai încolo. Dădu peste trusa de prim ajutor, pe care, din exces de zel Maria-Cristina o căra cu ea peste tot. Printre sticluțe și pansamente descoperi o cutioară cu ață și ace de cusut. «Fetele tot fete, reflectă cu dispreț. Dacă în loc de aspirină îi vîră cuiva un nasture pe gît?»

N-avea ceas, dar i se părea că a trecut o veșnicie de cînd stă acolo. Demult ar fi trebuit să trimită pe cineva. Asculta iarăși, nervos, încordat. Nimic. Nimeni. Nicăieri. Ramurile se loveau între ele ca niște mîini amorțite și cocleala mușchiului urca încet pe tulpini. «Pe unde-or fi acum? Ce-or fi făcînd?» Fu silit să recunoască brusc că niciodată nu se simțise atît de părăsit și nefericit. Un foșnet pe cărare și o tuse ușoară îl făcură să ridice capul. Venea un om scund, cu mustața albă de tot. N-avea pușcă, dar îl cunoscu după haine că este pădurar. Șchiopăta puțin. Se opri, dîndu-și pălăria pe ceafă:

— Bună, flăcăule. V-am văzut azi, cînd ați trecut. Va să zică te-au lăsat de planton. Nu ți-e urît?

Mihăiță vru să protesteze ofensat, dar întîlni privirea calmă și prietenoasă a pădurarului, fără umbra aceea de indulgență și ironie, atît de obișnuită la cei mari, așa că tăcu. Omul se așeză pe un trunchi căzut, aprinzîndu-și o țigară. Vorbiră despre primăvară, despre căprioare, despre fîn. Parcă se cunoșteau demult. Apoi, pădurarul ascultă și el într-o parte:

— Întîrzie ai tăi. Zîmbi, strivind cu grijă capătul țigării: Eram foarte tînăr cînd m-au lăsat tot așa, o dată, de pază, într-o pădure la fel ca asta. Pe front. Păzeam lăzile cu muniții și armamentul greu. Plecaseră toți. Nu era propriu-zis un atac, compania avea o misiune de cercetare. Rămăsesem eu, fiindcă tot aveam o schijă în picior, în ăsta, și nu putuseră încă să mă evacueze. Al naibii mi se făcuse de urît. Știi, pe-acolo eram învățați cu toate greutățile, dar așa, singur, nu știu cum să zic, parcă mă apucase jalea, mi se părea că tot pămîntul e pustiu. Știam că ai mei înfruntă primejdia, dar aș fi fost în stare să mă tîrăsc pînă la capătul lumii, numai ca să fiu iarăși între ei. Simțeam că aș fi uitat și de durere și de tot. Eh, întîmplări vechi. Privi cerul, printre crengile legănătoare. N-o să plouă azi, ați avut noroc de vreme frumoasă. Ascultă din nou, atent: Auzi-i, se întorc. Rămîi sănătos. Distracție plăcută!

Luminișul se umplu de larmă, ca de-o ploaie caldă, binefăcătoare. Luat la zor de comandant, Ion Vasilescu, care fusese trimis să-l schimbe pe Mihăiță, o ținea una și bună că s-a rătăcit. Mințea, era clar. Avea traista, buzunarele și sînul pline de buruieni, de bureți și de tot felul de rădăcini. Era un botanist fanatic și, fără îndoială, pribegise pe cine știe unde să le adune. Dar pentru Mihăiță nu mai avea nici o importanță. Maria-Cristina se apropie de el, săltîndu-și pe umăr faimoasa cutie:

— Auzi, nu ți-a fost frică?

— De ce? Și de cine! Pe-aicea nu umblă lupi, dacă vrei să știi.

— Oricum... Așa, singur, în mijlocul pădurii... Eu cred c-aș fi început să țip.

— He-he-he!

Rîse cu o îngăduință atît de blajină, încît privirea fetei se umplu de admirație și de extaz.

BRIGADIER la 14 ani

11

REZUMAT: Măieruș s-a însănătoșit, s-a întors pe șantier, și-a luat munca în primire. Dar vremea a trecut, vacanța de vară se apropie de sfîrșit. Prietenul lui Măieruș se pregătește de plecare.

Scenariu: **NICOLAE ȚIC** Desene: **VINTILĂ MIHĂESCU**

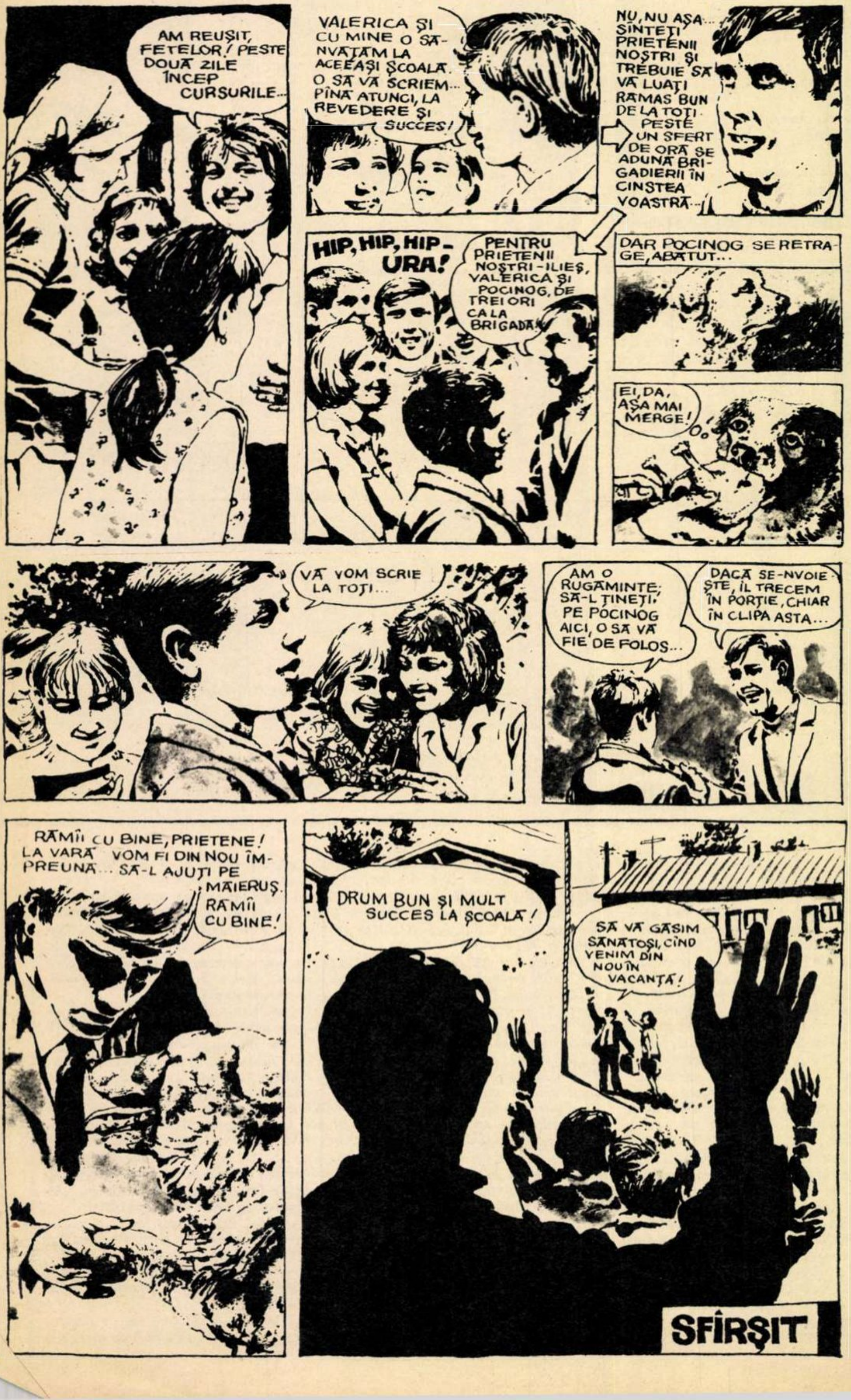
AM REUȘIT, FETELOR! PESTE DOUĂ ZILE ÎNCEP CURSURILE...
VALERICA ȘI CU MINE O SĂ-NVĂȚĂM LA ACEEAȘI ȘCOALĂ. O SĂ VĂ SCRIEM... PÎNĂ ATUNCI, LA REVEDERE ȘI SUCCES!
NU, NU AȘA... SÎNTEȚI PRIETENII NOȘTRI ȘI TREBUIE SĂ VĂ LUAȚI RĂMAS BUN DE LA TOȚI. PESTE UN SFERT DE ORĂ SE ADUNĂ BRIGADIERII ÎN CINSTEA VOASTRĂ...
HIP, HIP, HIP - URA!
PENTRU PRIETENII NOȘTRI - ILIEȘ, VALERICA ȘI POCINOG, DE TREI ORI CA LA BRIGADĂ!
DAR POCINOG SE RETRAGE, ABĂTUT...
EI, DA, AȘA MAI MERGE!
VĂ VOM SCRIE LA TOȚI...
AM O RUGĂMINTE: SĂ-L ȚINEȚI PE POCINOG AICI, O SĂ VĂ FIE DE FOLOS...
DACĂ SE-NVOIEȘTE, ÎL TRECEM ÎN PORȚIE, CHIAR ÎN CLIPA ASTA...
RĂMÎI CU BINE, PRIETENE! LA VARĂ VOM FI DIN NOU ÎMPREUNĂ... SĂ-L AJUȚI PE MĂIERUȘ. RĂMÎI CU BINE!
DRUM BUN ȘI MULT SUCCES LA ȘCOALĂ!
SĂ VĂ GĂSIM SĂNĂTOȘI, CÎND VENIM DIN NOU ÎN VACANȚĂ!
SFÎRȘIT

UMOR

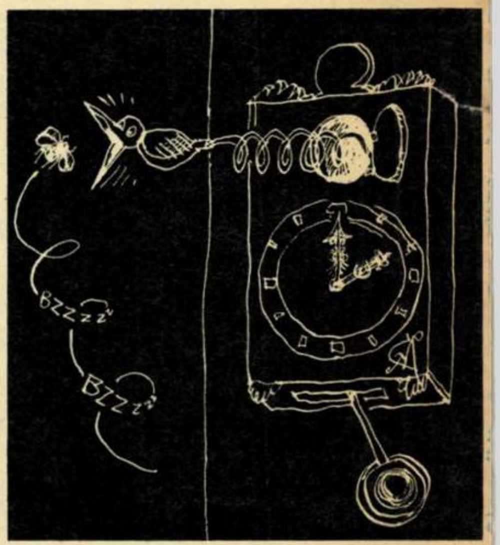
BZZzz
BZZzz

DESEN DE CRĂIȚĂ MÎNDRĂ VASILE

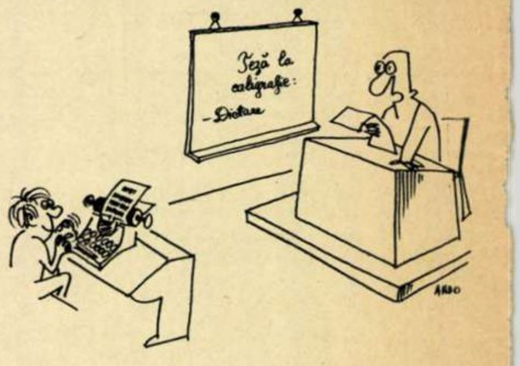
Teză la caligrafie:
-Dictare
ANDO

DESEN DE ANDO

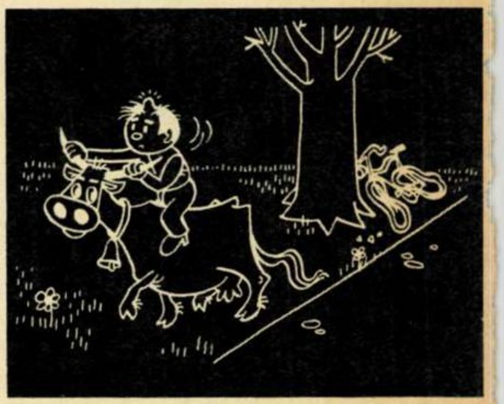

DESEN DE NIC. NICOLAESCU

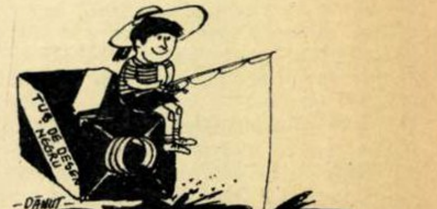
TUȘ DE DESEN NEGRU
-DĂNUȚ-

DESEN DE DAN VASILE

FESTIVALUL DE TEATRU, POEZIE PATRIOTICĂ ȘI REVOLUȚIONARĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

(URMARE DIN PAG. 7)

cu păpușile, au cîntat, au spus glume. Remarcabilă a fost în sensul acesta echipa de păpușari de la Casa pionierilor din Ploiești, cunoscută pentru spectacolele pe care le prezintă ea în grădinițele de copii din oraș.

Școala generală nr. 15 din Brașov a prezentat un original spectacol-joc de umbre, intitulat «Odă mîinilor»: mîinilor mîngîietoare ale mamei, mîinilor mici ale copiilor care se prind în joc, mîinilor viguroase care muncesc și construiesc.

Nu putem încheia fără a pomeni de brigada artistică a Casei pionierilor din Vaslui care s-a prezentat în zona de la Piatra Neamț cu o formație corală bine închegată, cucerind simpatia unanimă. Dar despre această formație să sperăm că vom mai vorbi și altă dată. De altfel, la Piatra Neamț s-au aflat din nou reunite cîteva echipe de teatru pionieresc care și-au creat încă din edițiile trecute un bun renume.

La Piatra Neamț s-a tras cortina peste ultimul act al acestei ediții a festivalului republican care va aduce, desigur, lauri binemeritați multor unități de pionieri.

•

Prin intermediul versurilor și cîntecelor patriotice și revoluționare, al programelor brigăzilor artistice de agitație, al pieselor de teatru și al teatrului de păpuși, miile de pionieri și uteciști au reușit să transmită, cu talent, în sutele de ore de spectacol, sentimentele de fierbinte dragoste și devotament ale tineretului nostru față de patrie, față de partid.

Și de data aceasta, la încheierea acestei frumoase manifestări culturale, «cutezătorii» își îndreaptă un gînd bun de recunoștință spre toți învățătorii, profesorii și comandanții instructori care, cu multă răbdare, tact și dăruire, au pregătit programe bogate în conținut, frumoase, care au făcut cinste actualului festival.

DE PE TERRA

ORIZONTAL: 1. Pasăre călătoare, apreciată pentru carnea sa. — Animal omnivor. 2. Crocodil. 3. Animale tropicale, care stau agățate de crengi (fem.) — Tir amestecat! 4. Cap de efemeridă! — Are mersul legănat. 5. Păsări moțate, de mărimea unui porumbel. — Primele anghile! 6. Insulă daneză — Măsoară timpul — In cioc! 7. Cai. 8. Apare — Oraș din U.R.S.S. 9. Transmisă de țînțarul anofel. — U.R.S.S. 10. Păsări răpitoare — Se poartă cu barbă.

VERTICAL: 1. Animale care au fost studiate de Emil Racoviță — Rîu în Elveția. 2. Uriașul Terrei — Inimă de păsărică! 3. Cap de cintezoi! — Maimuțe. 4. Ca zvîrluga (fig. pl.) — Pește răpitor. 5. Inimă de mătăsar! — Au o trompă scurtă. 6. Pește oceanic de talie mică. 7. Ca vulpoiul (fig.) 8. Și ca maimuța (fig.) — Ciuf! 9. Pești uriași, din mările calde. — Lacom din fire. 10. Fluturi mici nocturni.

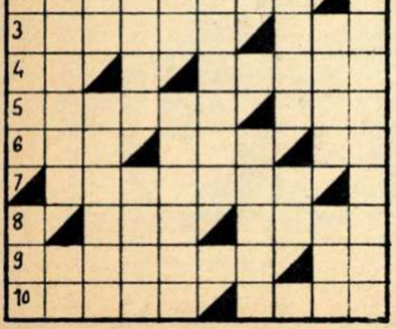

COPILĂRIA LUI ICAR

9

VIS DE LUCEAFĂR

Roman foileton de ION DODU BĂLAN

Au înflorit trandafirii albi și roșii; a înflorit liliacul în albastru și alb; au înflorit castanii în ciorchini mari ca strugurii brumați. E luna mai. Văzduhul e plin de lumina unui soare eclatant prin care lunecă lin rîndunelele. În parcul cu brazi bătrîni de la marginea de vest a orașului Orăștie cîntă privighetoarea, iar cucul își strigă neobosit numele. De pe banca pe care ședea împreună cu prietena lui, Vlaicu îl întrebă copilărește:

— Cucule, cîți ani îmi dai?

Cucul începu să numere. Aurel nu-l mai urmări, însă, pentru că nu credea în nimicuri superstițioase, dar mai ales pentru că fata reluă lectura Luceafărului lui Eminescu, cu aceeași voce melodioasă și diafană:

Porni Luceafărul. Creșteau
În cer a lui aripe
Și căi de mii de ani treceau
În tot atîtea clipe.
Un cer de stele dedesubt
Deasupra-i cer de stele
Părea un fulger neîntrerupt
Rătăcitor prin ele.

Fata se opri tulburată și privi lung în fundurile zării. Vedea, parcă, undeva departe, într-un punct nedefinit al văzduhului, pe Făt-Frumosul visurilor adolescenței sale. Un tînăr mîndru cu ochii mari, cu pletele de aur, purtînd în mînă un toiag încununat cu trestii.

Peste tăcerea ei, Vlaicu exclamă absent:

— Ce zbor măreț! Vezi tu, Eminescu a împlinit în poezie, în visare, ceea ce eu vreau să fac în știință, în realitate. Poeții merg adesea cu închipuirea înaintea științei. Poeții visează și oamenii de știință realizează. Eu vreau să alunec prin văzduh ca Hyperionul lui — dar nu așa miraculos, ci după legile științei, cu un «aparat de zburat».

— Ai văzut cum zboară vulturul și se leagănă în slava cerului? Lunecă ușor, cu aripile întinse, stăpînind cu rotirea lui micile scurmături de sobol ale bieților oameni ce mișună de vale. Nu-ți mai vine să te gîndești atunci la vremea cînd stăpînul văzduhului era abia un pui golășel, ce încerca zadarnic să se ridice o palmă de la pămînt, agitîndu-și aripile nude. Îl privești cu o admirație mută — măsurînd depărtarea dintre el și tine — și încerci un sentiment de mîhnire, cînd te gîndești cît de sus poate să se ridice o pasăre, în comparație cu mult-lăudata «coroană a creaturilor». Vulturul zboară; zboară toate păsările; uite ce frumos zboară Luceafărul lui Eminescu...

— Ce vrei să zici cu asta, Aurel, că numai omul rămîne legat de glie ca nenorociții iobagi ai veacurilor de umilință?

— Eh, Anuță, mi-ai învățat frazele pe de rost și începi să mi le reciți în glumă?

— Iartă-mă, Aurel, am glumit, din admirație pentru tine.

— De altfel, nici nu aveam dreptate cînd eram așa de aspru cu bietul om. Abia ieri am aflat mai bine că omenirea s-a zbătut de multă vreme și constant — că n-a reușit e altceva — dar s-a zbătut, sub povara acestui vis.

Aurel scoase din buzunar un carnețel în care avea notate jertfele aeronauticii. Își trecu privirea peste căderea profesorului de fizică Pilatre de Rozier, din 1785, peste aceea a lui Romaine din 1785, a lui Olivari la Orleans, în 1801, a mecanicului Bittorf, la Mannheim, în 1892, a lui Letur, din 1840, la Londra, a lui Arban, la 1854, care a dispărut fără urmă într-un zbor cu balonul peste Pirinei, după ce, la 1849, trecuse Alpii și se opri înfiorat la anul 1875 cînd Croce-Spinelli și Sivel s-au înăbușit, atingînd înălțimea de 26 000 de urme.

— Vrei să asculți cum descrie Tissauder, care a fost și el în balon dar a scăpat cu viață, această catastrofă, această jertfă a zborului?

Fata îl strînse de mînă și se lipi de umărul lui, lăsînd să se înțeleagă că-i gata să-l asculte.

Inspirînd adînc, Aurel începu să citească: «Sufla un vînt cumplit... Căutam cuțitul să tai funia, cu care era legat cîrligul de nacelă, dar nu l-am aflat. Ca un nebun strigam într-una «Sivel, Sivel». Spre norocul meu, în ultimul moment am aflat cuțitul, am desfăcut cîrligul. A fost ceva groaznic, cum am căzut la pămînt... Vîntul sufla cumplit, a tăvălit balonul de-a lungul cîmpurilor fără să se agațe în ceva cîrligul... În sfîrșit, cîrligul s-a prins într-un lemn... Cînd am ieșit din balon m-au apucat frigurile. Istovit de putere, am căzut grămadă. În momentul acela am crezut că nu peste mult mă voi întîlni cu prietenii mei — pe cealaltă lume».

— Omul n-a cucerit văzduhul, dar omul-om, omul adevărat, nici nu s-a tîrît niciodată, ca reptilele.

Cîte încercări zadarnice nu s-au făcut de-a lungul veacurilor! Ceva tainic îmi spune că eu voi zbura, că dintr-un sat uitat al chinuitului Ardeal se poate ridica un zburător, chiar din opinca țărănească. Trebuie numai să muncesc, să gîndesc, să stărui — căci drumul spre lumină e greu și lung. Da, voi zbura cu aparatul meu, ca un Luceafăr, printre stele.

Fata îl privi mirată și-i rosti numele în șoaptă ca pe-o dojană dulce.

— Aurel!... Aurel...

— Dar tu ai să fii cuminte, nu-i așa? Și-atunci eu n-am să rămîn în sferele reci, interastrale. Am să mă întorc la tine cu pulbere de stele pe gene. Tu vei fi prima muritoare care sărută stelele.

— Aurel, cum o să zbori tu, pentru numele lui Dumnezeu? doar nu ești zburătorul lui Heliade nici Hyperionul lui Eminescu!

— Ba da! Iartă-mă, dar simt că-s din neamul lor. Simt și cred cu tărie în asta. Să nu mi-o iei în nume de rău. Mă știi că nu-s îngîmfat și nici năuc, și crede-mă, sînt foarte sigur pe ceea ce spun. Pulberea înfierbîntată a pămîntului mi-a ars prea mult picioarele mele desculțe și vreau să le răsplătesc ridicîndu-le în pulberea stelelor. În curînd ne vom despărți pentru o vreme. Vreau să învăț ingineria la Budapesta și la München. Eu am de umblat prin țări străine ca să-mi îndeplinesc gîndurile dar mă voi întoarce la tine cu pulbere de stele pe gene. Buzele tale vor săruta, primele pe lume, pulbere de stele. Voi scutura din părul meu în părul tău pulberea de argint din stele și-ți voi face cunună de nuntă.

Voi veni alunecînd pe o rază; desigur nu voi fi așa de frumos ca Hyperion, dar voi avea sufletul la fel de curat și de bun ca și al lui. Te asigur. Nu-l voi întina niciodată. Primul zbor public am să-l fac de aici, de pe Dealul Mic, de lîngă parc și poate voi zbura cu strofele lui Eminescu în gînd. Va fi dealul plin de bieții noștri țărani îmbrăcați în haine de sărbătoare. Poate vei fi și tu printre ei. Ori poate vei fi la altă sărbătoare, cu Cătălin, și vei uita Luceafărul, căci adesea ochii care nu se văd se uită. Zborul acela nu va fi izbînda mea, ci a umiliților acestor plaiuri, disprețuiți și blamați de toți, de grofi, de autorități, de domni și de împărat. Atunci vor vedea încă o dată grofii că se nasc și pe aicea oameni, vor vedea ce poate sîngele de cioban... pe care ni-l aruncă în franțuzește în obraz («sang de berger») ca pe o sudalmă.

Tăcură amîndoi și se priviră lung în ochii înlăcrimați de bucurie, înfiorați de vraja tainică a iubirii.

Cînd Aurel își ridică ochii spre tăriile cerului, primele flori de tei începură să li se scuture în creștet, aproape ca în romanța eminesciană. Rămăseseră așa abandonați visării, ca într-o dulce vrajă, pînă cînd se-auzi, departe în oraș, clopotul de la biserica ortodoxă care anunța vecernia.

(va urma)

OMAGIU

Teatrul «Ion Creangă» s-a pregătit intens pentru jubileul Organizației pionierilor, dedicîndu-i o săptămînă de bogate manifestări culturale.

Programul s-a caracterizat printr-un mare număr de acțiuni atractive și pline de conținut. Astfel, o puternică audiență la publicul tînăr l-a avut spectacolul «Cine este Casandra», montat și interpretat de un grup de elevi din cîteva licee bucureștene.

Manifestarea purtînd titlul «Pionieri în culisele teatrului» a stîrnit un mare interes în rîndul participanților, membri ai unor cercuri de teatru școlar. Pentru cîteva ore, copiii au pătruns în lumea scenei, asistînd la repetiția piesei «Stan Pățitu».

Teatrul a mai oferit tinerilor săi prieteni o... «Recreație muzicală», două întîlniri ale tinerilor spectatori cu scriitorii Dumitru Almaș și Ion Hobana, expoziții de desene și cărți.

TREI PRINȚI DE LA CARPAȚI

11

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Petru Aron îl ucide pe Bogdan și se proclamă domn al Moldovei. Cei doi prinți trec Carpații spre a cere adăpost și apărare principelui Transilvaniei, Ioan Corvin de Hunedoara. Acesta dă în cinstea lor un turnir. La sfîrșitul serbării, îi anunță că vor pleca, împreună cu fiul său Matei, la Bizanț.

Scenariu: **CORNELIU LEU** Desene: **TEODOR BOGOI**

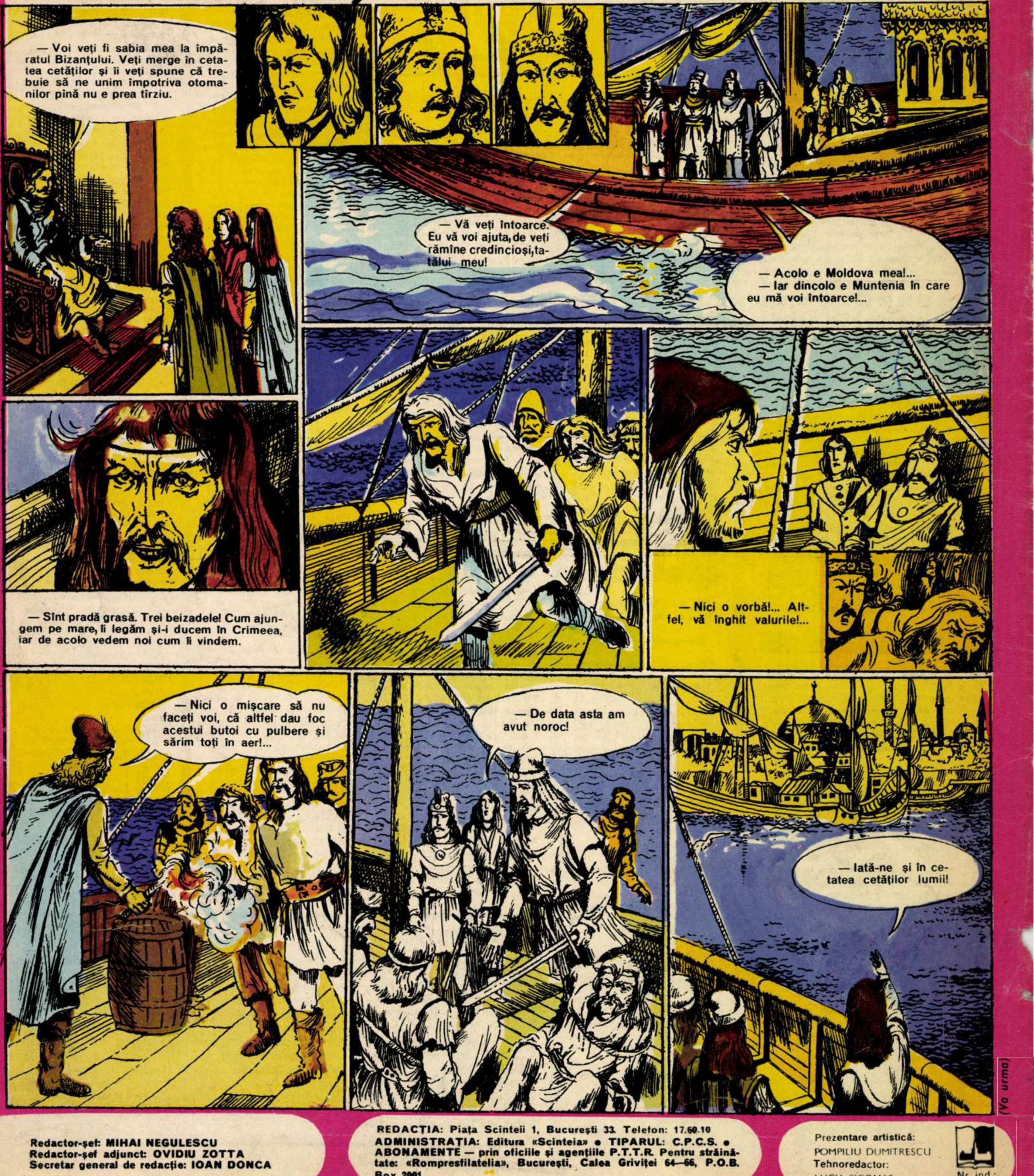
— Voi veți fi sabia mea la împăratul Bizanțului. Veți merge în cetatea cetăților și îi veți spune că trebuie să ne unim împotriva otomanilor pînă nu e prea tîrziu.
— Vă veți întoarce. Eu vă voi ajuta, de veți rămîne credincioși, tatălui meu!
— Acolo e Moldova mea!...
— Iar dincolo e Muntenia în care eu mă voi întoarce!...
— Sînt pradă grasă. Trei beizadele! Cum ajungem pe mare, îi legăm și-i ducem în Crimeea, iar de acolo vedem noi cum îi vindem.
— Nici o vorbă!... Altfel, vă înghit valurile!...
— Nici o mișcare să nu faceți voi, că altfel dau foc acestui butoi cu pulbere și sărim toți în aer!...
— De data asta am avut noroc!
— Iată-ne și în cetatea cetăților lumii!
(Va urma)

Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU**
Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA**
Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

REDACȚIA: Piața Scînteii 1, București 33. Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» • **TIPARUL:** C.P.C.S. •
ABONAMENTE — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: «Rompresfilatelia», București, Calea Griviței 64—66, P.O.B. Box 2001

Prezentare artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Tehnoredactor:
LUCIA SICOMAS

Nr. ind.: 41033

33
Nr. 346/1974

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

19

JOI, 9 MAI 1974, ANUL VIII (346)
12 pagini, 1 leu.

Biblioteca municipală
Tîr[illegible]

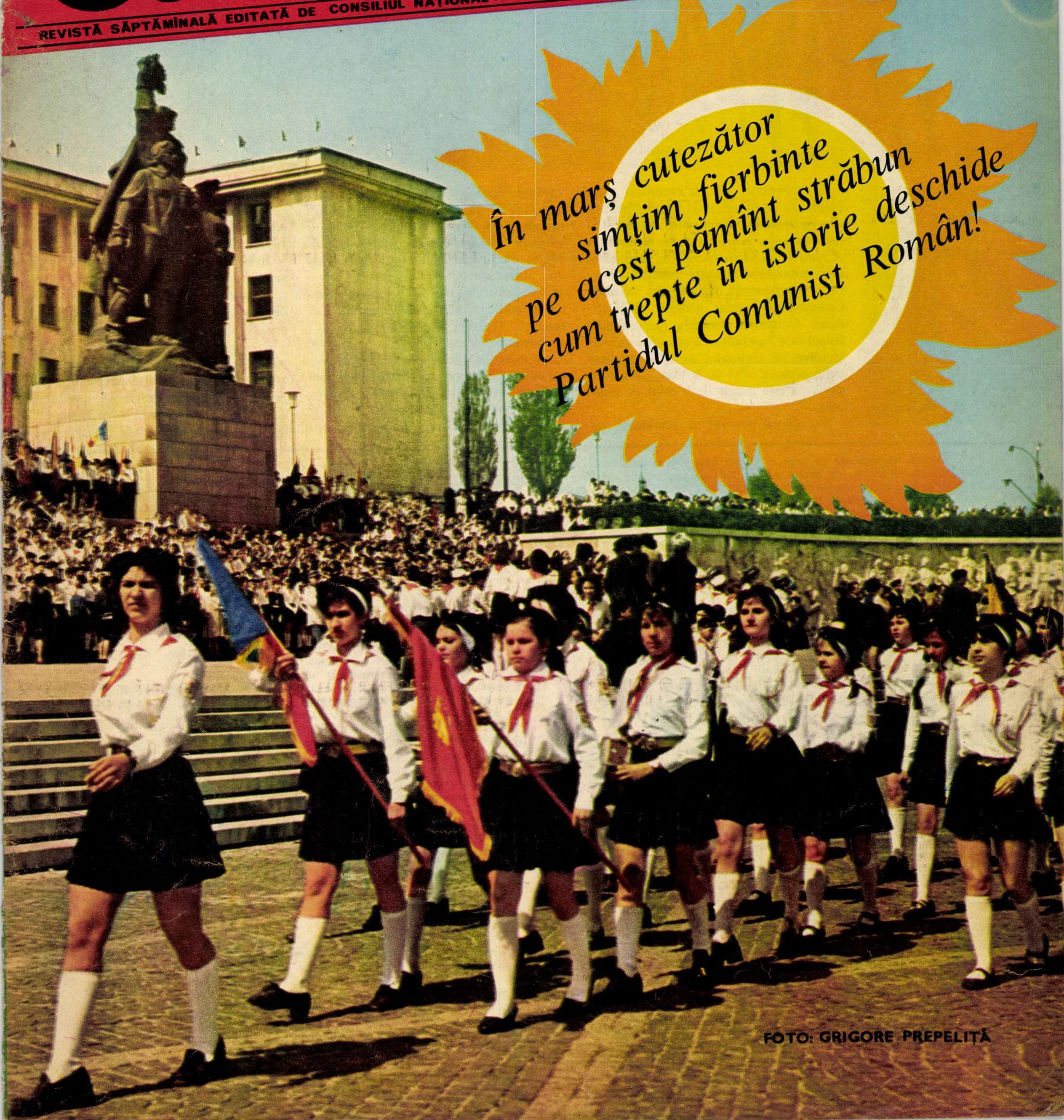

În marș cutezător
simțim fierbinte
pe acest pămînt străbun
cum trepte în istorie deschide
Partidul Comunist Român!

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

TRĂIASCĂ PARTIDUL COMUNIST ROMÂN ÎN FRUNTE CU SECRETARUL SĂU GENERAL TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU !
1 MAI
1 MAI

În atmosfera muncii creatoare care domnește de la un capăt la altul al țării și a puternicului avînt politic ce însuflețește întregul popor în acest an jubiliar al patriei noastre socialiste, în cadrul unei entuziaste adunări populare, onorată de prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, mii de locuitori ai Capitalei au adus un fierbinte omagiu zilei de 1 Mai, Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc.

Secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ceilalți conducători de partid și de stat au fost întîmpinați cu multă căldură. Cei prezenți la această manifestare au aplaudat și ovaționat îndelung, scandînd cu înflăcărare «Ceaușescu-P.C.R.», «Ceaușescu și poporul», «Stima noastră și mîndria, Partidul-Ceaușescu-România». Membri ai gărzilor patriotice, ai formațiunilor de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei au prezentat onorul. Pionierii au oferit cu dragoste flori tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu.

De asemenea, a avut loc un spectacol cultural-sportiv, în al cărui program și-au găsit expresie imagini simbolice din viața și munca poporului nostru, din năzuințele și aspirațiile sale de progres și pace, încrederea sa nestrămutată în politica înțeleaptă a partidului, hotărîrea sa de a o înfăptui neabătut, de a făuri societatea socialistă multilateral dezvoltată pe pămîntul românesc.

În orașele reședință de județe, în municipii, ca și în alte centre importante ale țării au avut loc entuziaste adunări populare, prilejuite de sărbătorirea zilei de 1 Mai — sărbătoare a frăției și solidarității muncitorilor de pretutindeni.

CUTEZĂTORI LA ȘCOALA MUNCII

*

În primăvara aceasta atît de capricioasă, obișnuita bătălie de sezon a oamenilor muncii de pe ogoare pentru sporirea zestrei agriculturii noastre, pentru asigurarea condițiilor obținerii în toamnă a unor recolte bogate, amplificată fiind și de combaterea deficitului de umiditate din sol, este mai dîrză decît în alți ani. În această bătălie, alături de părinții și frații lor mai mari se află prinși — ca-n fiecare an, de data aceasta însă acționînd cu și mai multă hotărîre și ingeniozitate, dînd dovadă de și mai multă hărnicie — și pionierii și școlarii din satele, ba chiar și din orașele țării.

O FÎNTÎNĂ ÎNTR-O GRĂDINĂ

Chiar dacă n-ar fi căzut nici un strop de apă în primăvara aceasta, grădina Școlii generale din satul Brebina (comuna Scrioaștea, județul Teleorman) ar fi arătat la fel cum arată acum, la fel cum arată de cîțiva ani încoace: asemeni lotului experimental al unui institut de cercetări agricole (în miniatură, se-nțelege). Explicația acestui fapt? Existența unei fîntîni în mijlocul ei. Și încă ceva: faptul că în această primăvară, roata fîntînii n-a stat locului decît noaptea, pe lumină mergînd tot timpul. S-a învîrtit mereu cînd înainte, cînd înapoi, pusă în mișcare de către elevii de-aici care, împărțiți pe grupe de lucru (constituite nu pe clase, ci pe... ulițî și pe bază de prietenie), au făcut cu schimbul. Așa se face că nici pomilor, nici florilor, nici celor cîteva culturi de legume din grădina școlii nu le-a lipsit nici o clipă apa. Și tot așa se explică și siguranța acestor mici dar în tot satul vestiți grădinari că vor obține și în acest an tot două recolte de ridichi de lună, tot două recolte de roșii, tot două recolte de varză, castraveți și ardei la fel de frumoși și... Și, în toamnă, după obișnuita valorificare a roadelor grădinii, suficiente fonduri care să le dea posibilitatea să-și împlinească unul din visele lor, pe jumătate deja realizat: instalarea unei pompe electrice și a unui castel de apă care să le permită canalizarea școlii și irigarea întregului lot școlar.

CU TOȚII PE CÎMP!

N-am putea să vă spunem cu certitudine că întocmai așa sună lozinca la ordinea zilei a pionierilor și școlarilor din județul Brăila. Dar oricum ar fi ea formulată în realitate, acesta e, în esență, îndemnul cuprins în ea. «Cu toții pe cîmp, ori de cîte ori avem timp liber și e nevoie de noi!» Așa se și explică reala abundență de brațe pionierești pe ogoarele acestui județ din plin Bărăgan. Numai în decursul unei săptămîni, pionierii și școlarii brăileni au contribuit la completarea umidității solului pe o suprafață de 1 200 de hectare. Apa necesară a fost cărată de ei în găleți, stropitori și alte asemenea vase, uneori de la mică, alteori de la mare distanță. Pe lîngă această realizare care le face cinste, colegii lor din comunele Racovița, Șutești, Tudor Vladimirescu, Vădeni și alte cîteva au «adăpat» pînă acum pomii fructiferi de pe 2 200 hectare de livezi. Și acțiunea continuă. Acum, de pildă, acolo unde există aspersoare, elevii școlilor generale dau ajutor la mutarea țevilor din loc în loc și urmăresc îndeaproape funcționarea acestora.

ARITMETICA HĂRNICIEI!

Am putea crede că-i vorba de... basme și povești dacă nu i-am cunoaște, dacă n-am ști cît de preciși sînt acești colegi ai voștri atunci cînd e vorba de realizările lor. Așa că aceasta și nu alta e realitatea: 24 000 de pomi fructiferi și 50 000 de arbori plantați, 67 de hectare de spații verzi îngrijite, 2 200 hectare de pășuni curățate, săpatul pomilor de pe 74,5 hectare de livezi, amenajarea a 10 livezi și a 25 de parcuri ale pionierilor, peste 2 500 de pionieri și școlari participanți la acțiunile de desecare, regularizarea cursurilor rîurilor și de construcție a unor diguri... Și, în plus (pe lîngă cele de mai sus și pe lîngă alte asemenea realizări pe care nu le mai amintim), încă 249 de hectare, aparținînd celor 145 de micro-C.A.P.-uri din județ, suprafață lucrată «ca la carte» și de pe care se vor obține, ca și-n anii trecuți, numai producții record.

Nu, nu-s basme, nici povești, ci

PIONIERII ÎN TRIMESTRUL III

Iată-vă şi în cel de al III-lea trimestru al anului şcolar!

Desigur, priviţi cu mulţumire spre trimestrele anterioare, văzînd frumoasele rezultate obţinute la învăţătură, noile cunoştinţe dobîndite în orele de curs, de atelier, de laborator. Acum, cu toţii, pionieri şi şcolari, vă simţiţi ceva mai mari, mai bine pregătiţi pentru a păşi pe drumul viitoarelor profesii. Gînduri frumoase, dorinţe arzătoare, care se materializează în aceste zile prin hotărîrea voastră fermă de a finaliza cu succes trimestrul al treilea, anul şcolar.

Pentru aceasta, membrii activului pionieresc trebuie să acorde mai multă atenţie activităţilor desfăşurate în grupe şi detaşamente, activităţi menite să sporească exigenţele elevilor faţă de munca de învăţătură.

Gazetele pionireşti «Semafor» au şi ele un rol deosebit. Aici, la această tribună a opiniei pionireşti, pot fi evidenţiate în forme atractive, interesante, cele mai merituoase rezultate obţinute de cei harnici, ori pot fi luate în «ţepii» criticii atitudinile de comoditate, de superficialitate ale unor elevi.

Sprijin permanent al comandanţilor instructori, membrii activului pionieresc trebuie să participe cu însufleţire la desfăşurarea acelor acţiuni care duc la cunoaşterea eticii şi echităţii socialiste în rîndul pionierilor şi şcolarilor. Pentru aceasta se pot iniţia discuţii în grupe despre «Ce înseamnă răspunderea personală faţă de îndatoriri», despre eforturile personale care trebuie depuse pentru a învinge greutăţile la învăţătură, despre necesitatea străduinţei şi perseverenţei proprii, pentru obţinerea unor rezultate bune. Acolo, în grupă, voi, cei zece ori doisprezece prieteni puteţi arăta prin fapte ce înseamnă voinţa, iniţiativa, tăria de a învinge. Avînd uneori situaţii în care spiritul pionieresc de întrajutorare colegială intră în acţiune, nu trebuie să uitaţi că sprijinul dat celor rămaşi în urmă trebuie să-i şi încurajeze, să-i ambiţioneze la eforturi susţinute pentru a putea depăşi situaţia critică în care s-ar putea afla. Tot pionierii sînt aceia care prin atenţia şi preţuirea colectivă pot reda colegului aflat în impas, încrederea în forţele proprii. După cum vedeţi, aceste aspecte capătă o importanţă deosebită acum, în trimestrul III, cînd vreţi să aveţi cît mai multe rezultate foarte bune la învăţătură.

Munca de studiu, sîrguinţa, hărnicia voastră răspund aşa cum se cuvine angajamentului pe care vi l-aţi luat la cel de al II-lea Forum Naţional: «Să facem ca fiecare pionier şi şcolar, fiecare colectiv pionieresc să lupte unit şi perseverent pentru rezultate din ce în ce mai bune la învăţătură».

PIONIERI ŞI ŞCOLARI! Fiţi cu toţii exemple de hărnicie şcolărească.

PIONIERII - PRIMĂVARA PATRIEI

Stau şi mă gîndesc, dragi pionieri, cu multă părere de rău: Dacă aş avea cu treizeci de ani mai puţin, aş fi fost şi eu printre pionierii de acum douăzeci şi cinci de ani, aş fi avut dreptul legal să particip la marea sărbătoare a voastră de astăzi.

Pe de altă parte, însă, sînt foarte bucuros că tocmai această diferenţă de vîrstă mi-a permis să trimit la aniversarea voastră doi delegaţi, scumpi inimii mele, doi pionieri ca şi voi, în primul lor an de pionierat: un băiat şi o fetiţă, copiii copiilor mei.

Vă urez, cu ocazia acestei aniversări, să parcurgeţi cu folos, cu demnitate şi cu voie bună următorii douăzeci şi cinci de ani ai vieţii voastre, ca să puteţi participa, în calitate de foşti pionieri, alături de urmaşii voştri la aniversarea a cincizeci de ani de existenţă a Organizaţiei care vă va fi format, vă va fi transformat în cetăţeni utili ai patriei voastre, ai patriei mele.

Academician MIRON NICOLESCU

Noi, părinţii, sîntem mîndri de Organizaţia pionierilor. Am simţit întotdeauna că ne este un sprijin în buna educare a copiilor, că ea insuflă cele mai frumoase sentimente membrilor ei. Am 17 copii. Cinci dintre ei sînt acum purtători ai cravatei roşii cu tricolor. Alţii au devenit utecişti. Sînt fericită şi mulţumită că toţi sînt harnici, cinstiţi, respectuoşi cu cei din jur. Lucrul acesta se datorează în mare măsură Organizaţiei.

Urez din toată inima drum luminos pionierilor!

CONSTANŢA ZAMFIR, mamă eroină,
comuna Cernica, Bucureşti

Am avut deseori prilejul să constat atenţia deosebită pe care Organizaţia pionierilor o acordă educării şi pregătirii voastre pentru muncă şi viaţă. Iată de ce noi, muncitorii mai vîrstnici, ştim că atunci cînd va veni timpul să transmitem mai departe ştafeta, aceasta va fi predată în mîinile unor oameni de nădejde, care vor şti şi vor putea s-o ducă mai departe. Voi, copiii-pionieri de azi sînteţi speranţa noastră de mîine. Ţineţi minte acest lucru şi străduiţi-vă să vă formaţi în aşa fel încît să corespundeţi pe deplin înaltelor exigenţe de viitori constructori ai socialismului.

GHEORGHE CIOROABĂ,
maistru la Uzinele de Utilaj chimic
«Griviţa Roşie»-Bucureşti

realizările de pînă acum ale harnicilor pionieri şi şcolari de pe meleagurile judeţului Mureş.

PARCUL PIONIERILOR

Pînă acum n-a existat, dar a început să existe. Şi asta numai datorită iniţiativei comandamentului pionieresc al unităţii de la Şcoala generală nr. 12 din Craiova. «Conform planului de sistematizare, aici va fi un parc. Ce-ar fi dacă l-am amenaja noi, cu forţele şi posibilităţile noastre?» — s-au întrebat cei din comandament.

Răspunsul la această întrebare a fost un «DA!» unanim, rostit cu entuziasm de către toţi elevii şcolii. După care, fără prea multe vorbe, s-a trecut la treabă. Pînă acum, copiii au reuşit să curețe terenul de mărăcini şi alte... corpuri străine, l-au nivelat şi-au plantat pe noile alei sute de arbori şi arbuşti ornamentali. Şi acţiunea continuă, pentru că mai au încă multe de făcut pînă cînd parcul lor (care în final va dispune şi de un lac de agrement) va arăta şi în realitate aşa cum arată pe planşete şi în mintea lor. Oricum, «Parcul pionierilor» craioveni,

aflat în apropierea noilor blocuri din cartierul Cornuţiu, a început să se contureze, să existe.

O INIŢIATIVĂ INEDITĂ

Aflînd că Grădina botanică din Iaşi duce lipsă de ghiocei pentru replantare, pionierii şi şcolarii din comuna Voineşti au iniţiat imediat o acţiune mai puţin obişnuită: pe tot parcursul vacanţei de primăvară ei au cules de prin poienile şi pădurile din împrejurimi aproximativ 3 500 de ghiocei, cu rădăcini cu tot, pe care i-au predat în timp util respectivei grădini. Drumul ghioceilor a fost luat repede de circa 5 000 fire de lăcrămioare şi alte flori de primăvară, acţiunea lor urmînd să se desfăşoare pînă în toamnă. Astfel, Grădina botanică din Iaşi şi-a mai cîştigat cîteva sute de colaboratori de nădejde, care vor contribui la continua ei îmbogăţire.

*

Plantînd pomi şi arbori, întreţinînd culturile de pe loturile şcolare şi din micro-C.A.P.-uri, ajutîndu-i pe lucrătorii ogoarelor la combaterea deficitului de umiditate din sol, curăţind păşuni şi amenajînd noi parcuri, pionierii şi şcolarii din întreaga ţară îşi aduc în această primăvară o contribuţie mai mare ca oricînd la înfrumuseţarea şi îmbogăţirea peisajului ţării, la asigurarea condiţiilor necesare pentru obţinerea în toamnă, de pe ogoare, a unor recolte cît mai bogate.

DESEN DE GEORGETA EZARU CASA PIONIERILOR, BRAȘOV

UN EMOȚIONANT SIMBOL AL LEGĂTURII ÎNTRE GENERAȚIILE PATRIEI: CRAVATA ROȘIE CU TRICOLOR

În aceste zile, oaspeții pionierilor din întreaga țară sînt cu totul deosebiți: proprii lor părinți, pionierii din prima generație a anului 1949.

Rădăuți

«Tovarășul Liviu Hulubaș, primul comandant instructor din Școala generală nr. 1, Rădăuți, a fost de curînd oaspetele nostru de onoare, ne scrie Carmen Liliana Bodea, pionier-comandant de unitate. El este cel care a condus primele detașamente de pionieri din orașul nostru, în acțiuni de înfrumusețare a locurilor natale, de amenajare a parcurilor și grădinilor din jurul școlii, fapte pe care le-am alăturat acum la monografia unității noastre.»

În grupe, detașamente și unități marea sărbătoare a Organizației continuă prin sîrguință la învățătură, prin fapte de muncă și cutezanță pionierească.

Tulcea

«Dragă redacție, ni se adresează Vasile Coteț, de la Școala generală Jijila, județul Tulcea, zilele acestea pionierii detașamentului clasei a III-a au organizat o emoționantă întîlnire cu foști pionieri ai primului detașament din comuna noastră. Printre invitați se afla și mama mea, care este cooperatoare. M-am simțit foarte mîndru cînd mama a povestit tuturor, că acum 25 de ani, în aceeași clasă în care învăț eu astăzi, a primit cravata de pionier».

București

De curînd, mulți, foarte mulți copii cu bluze albe și cravate roșii cu tricolor au adus în sala teatrului «Ion Creangă» din Capitală voia bună și tinerețea. Pionierii, reprezentanți ai școlilor din sectorul 1, și-au adus omagiul lor marii sărbători pionierești — a XXV-a aniversare a Organizației. Alături de copii s-au aflat în sală oaspeți, părinți și profesori, pionieri în primele detașamente din anul 1949.

Caldele cuvinte spuse pionierilor de către oaspeți cu acest prilej, îndemnul de a învăța bine, de a fi harnici și inimoși a avut un deosebit răsunet în inimile celor prezenți. La rîndul lor, pionierii au mulțumit călduros pentru grija și dragostea cu care sînt înconjurați, adresînd o telegramă tovarășului Nicolae Ceaușescu — expresie a dragostei și devotamentului copiilor față de partidul comunist, față de președintele republicii.

În încheiere, corul și ansamblul artistic pionieresc de la Liceul nr. 24 din București a oferit un program de cîntece pionierești și patriotice, dansuri. Minute în șir, spectatorii și-au aplaudat colegii pentru bogăția programului și măiestria execuției.

Iași

«Mă numesc Gabriela Grigoraș și fac parte din detașamentul clasei a IV-a A de la Școala generală Ciurea, Iași. Multe activități frumoase a desfășurat detașamentul clasei mele. Una dintre acestea mi-a plăcut cel mai mult. Întîlnirea cu tovarășul profesor Liviu Călcîi, unul din primii pionieri ai anului 1949. De la el am aflat că pionierii au iubit munca, răspunzînd prezent la toate chemările Organizației. Au ajutat la electrificarea satelor, au ajutat la strîngerea recoltelor de pe ogoare. În încheiere, i-am oferit flori și am prezentat un frumos montaj artistic.»

Ploiești

Fotoreporterul Anca Radu, de la Liceul «Mihai Viteazul» din Ploiești, ne-a trimis o fotografie în care a surprins pe invitații pionierilor din detașamentul clasei a IV-a B. Oaspeții lor, foști pionieri ai primelor detașamente, au depănat amintiri, le-au arătat că pionieria este școala la care au învățat să respecte tradițiile glorioase de luptă ale poporului, să muncească pentru ca astfel să contribuie și ei la înflorirea patriei.

Dornici să arate invitaților că pionierii de azi continuă frumoasele tradiții ale Organizației, copiii și-au invitat apoi oaspeții la expoziția de desene dedicată aniversării, le-au prezentat un frumos album în care sînt oglindite cele mai frumoase dintre acțiunile unității lor.

Lăzarea

Printre acțiunile pionierești dedicate celei de a 25-a aniversări a Organizației a fost și întîlnirea cu Maria Lukács, muncitoare la Fabrica de stofe de mobilă din Gheorghieni.

Invitata noastră ne-a povestit multe despre emoția cu care așteptase primirea cravatei roșii, despre plantarea puieților și alte activități pionierești de care-și amintește cu drag și astăzi. Ne-a spus lucruri interesante și despre munca sa în fabrică răspunzînd apoi, cu plăcere la întrebările noastre.

În încheierea adunării, ne-a servit cu bomboane, însă și noi îi pregătisem o surpriză: i-am înmînat flori și am ales-o membră de onoare a detașamentului nostru.

Această întîlnire rămîne de neuitat pentru mine. Invitata noastră nu fusese altcineva decît... mama mea!

ROZALIA V. LUKÁCS,
cl. a V-a B,
comuna Lăzarea, județul Harghita

Dîmbău

De curînd, Sandor Matyas, maistru la Combinatul Chimic din Tîrnăveni, a fost oaspetele detașamentului nostru. Știam că în urmă cu 25 de ani purtase cravata roșie, așa că, împreună am discutat multe despre cum se desfășurau atunci adunările de primire în Organizație, despre activitățile de muncă patriotică prin care ajutau la înfrumusețarea locurilor natale. Discuțiile noastre însă nu s-au purtat doar în jurul acțiunilor desfășurate de pionierii anului '49. Multe lucruri interesante am vorbit și despre noi, pionierii de azi. Atunci, cu maistrul Mátyás alături, eu și alți cîțiva colegi am înțeles mai bine că trebuie să învățăm cu sîrguință, cu mai multă voință pentru ca, alături de întreg detașamentul, să ne atingem țelul propus, să încheiem anul școlar cu rezultate foarte bune la învățătură.

MAGDALENA SZÉKELY,
cl. a III-a, Dîmbău, județul Mureș

Brașov

Pedalînd curajos, de-a lungul celor aproape două sute de kilometri, ștafeta cicloturistică dedicată aniversării Organizației pionierilor formată din pionieri de la Școala generală nr. 15 din Brașov — Marian Albu, Ladislau Szabo, Ștefan Koneth, Vasile Fodor, Florian Nichitoaie, Marius Radu, Viorel Pescaru, Nicolae Staicu, Gheorghe Drăgoi — condusă de comandant-instructor Ștefan Spirchez a sosit zilele acestea în

București, la Palatul pionierilor.

Odată cu faptele raportate Consiliului Național al Organizației Pionierilor, tinerii cutezători s-au angajat să învețe in așa fel încît anul școlar să-l încheie cu rezultate bune și foarte bune, să-și îndeplinească în mod exemplar angajamentele de muncă patriotică luate în cinstea celei de a XXX-a aniversări a Eliberării patriei, a celui de al XI-lea Congres al partidului.

Berezeni

Într-una din zile, pionierii de la școala din sat — Berezeni, județul Vaslui — au făcut o vizită crescătorilor de animale de la cooperativa agricolă. Bucuroși de oaspeți, cîțiva dintre muncitori, foști pionieri în primele detașamente constituite în 1949, au povestit copiilor multe despre anii în care purtau cravata de pionier, despre frumoasele activități pe care le păstrează și azi în amintire.

Tot atunci le-au mai vorbit și despre meseria lor, despre părțile ei grele dar frumoase, iar apoi, împreună, au vizitat clădirile sectorului zootehnic, țarcurile pline de vițeluși jucăuși.

Această interesantă vizită, ca și întîlnirea între cele două generații de pionieri s-a încheiat, spre bucuria cooperatorilor, cu un vesel program artistic prezentat de copii.

Ocna Mureș

«**La una din** adunările **noastre pionierești, ne informează** Tatiana Furtună, **pionier comandant** de **detașament la clasa a V-a C, de la Școala generală** Ocna Mureș, **județul Alba, l-am cunoscut pe comunistul Mircea Iclozan, unul dintre pionierii anului 1949. Cu emoție am aflat despre participarea copiilor, alături de părinți, alături de toți oamenii muncii, la reconstrucția țării. Ca amintire, i-am oferit în dar** pentru **frumoasele imagini evocate, cravata roșie cu** tricolor.»

Budești

«**De cum s-a anunțat tema adunării** «Din **istoria Organizației pionierilor», ne scrie pioniera comandant de unitate** Mariana Gherman, **de la Școala generală Budești, județul** Bistrița-Năsăud, **membrii cercului de istorie au intrat în activitate febrilă. Se căutau materiale documentare, se schimbau păreri.**

Ziua mult așteptată a sosit. Invitații noștri, tovarășul Victor Faur și Alexandru Pianovschi, foști membri ai primului detașament de pionieri din comună, ne-au îmbogățit cercetările cu amintirile lor din acei ani. În încheiere n-a lipsit micul, dar frumosul nostru program artistic dat în cinstea oaspeților».

Orașul«dr. Petru Groza»

«**Întîlnirea cu tovarășa** Ana **Jurcan** a fost **deosebit de plăcută și interesantă, ne povestește** Georgeta Nicoraș, **pionier comandat de detașament la Liceul «Dr. Petru Groza» din orașul «Dr. Petru Groza», județul** Bihor. **Discuțiile purtate despre organizarea drumețiilor și excursiilor, despre vizitele și practica în fabrici și uzine ne-au făcut să înțelegem mai bine condițiile dificile în care se desfășurau activitățile în acei ani de început.**

Am avut și noi multe să-i povestim. I-am arătat școala, clasele frumoase. Am cîntat cîntece , am spus poezii despre patrie, despre partid».

Constanța

Timp de cîteva ore, în marea sală a sporturilor din Constanța, aproximativ 3 000 de pionieri, reprezentîndu-i pe toți cei peste 60 000 de colegi ai lor din întreg județul, s-au întîlnit și s-au întreținut, într-un viu dialog, cu tovarășul Vasile Vîlcu, membru al C.C. al P.C.R., prim secretar al Comitetului județean Constanța al P.C.R. cu reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, cu oameni ai muncii. Cu bucurie, copiii le-au înfățișat oaspeților tabloul amplu al muncii și activității lor complexe, le-au vorbit despre străduința lor continuă de-a învăța, de-a se pregăti cît mai bine pentru muncă și viață. A fost reamintit, printre altele, angajamentul lor solemn, realizat în bună parte, ca-n acest an școlar, în cinstea evenimentelor istorice din viața poporului nostru, nici un pionier să nu rămînă repetent și cît mai multe detașamente să încheie cursurile fără nici un corigent. Au vorbit apoi despre rezultatele hărniciei lor: amenajarea modernului parc sportiv, în valoare de cîteva zeci de milioane de lei, plantarea a zeci de mii de pomi și arbuști (printre care și a piersicilor care străjuiesc, pe ambele părți, șoseaua între Constanța și Mangalia), amenajarea a zeci de hectare de spații verzi, colectarea a mii de tone de diverse deșeuri, pregătirea lor pentru a participa, în vară, la 250 de expediții pionierești și multe, multe altele asemănătoare. «În acești ani — spunea, printre altele, o pionieră — am fost ajutați și învățați să iubim, să prețuim și mai mult munca, să ne străduim ca-n fiecare zi să realizăm fapte demne de viitori comuniști.»

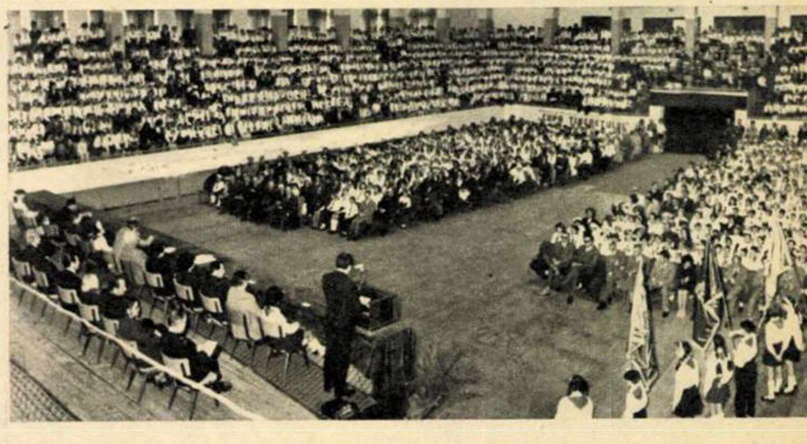

«În fiecare zi, fapte demne de viitori comuniști!» Oaspeții care au urcat la tribuna acestei întîlniri au avut cuvinte de apreciere la adresa pionierilor din județ care învață să trăiască și să crească potrivit acestui nobil îndemn, vorbindu-le despre faptul că toți cetățenii județului apreciază hărnicia lor, seriozitatea cu care fac din fiecare sarcină care li se încredințează o chestiune de mîndrie și demnitate pionierească.

Un dialog solemn, viu, care va rămîne întipărit în mintea și-n inima pionierilor.

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

DIALOG DESPRE EROISM

Așa cum anunțam în numărul trecut al revistei noastre, oaspeții la «Cutezătorii», colonelul în rezervă Ion Gh. Pană, redactor principal la Editura «Militară», participant la războiul antihitlerist numai în linia întîi, din prima și pînă în ultima zi,și grupul de pionieri de la Școala generală nr. 89 din București au continuat dialogul.

Bogdan Cristescu, clasa a VI-a: *Cu ce sentimente priviți evenimentele la care ați participat acum trei decenii?*

Ion Pană: Am acum 61 de ani, și trăiesc cu intensitate, alături de toți oamenii de la noi, bucuria unor mari înnoiri și împliniri. Revăd adeseori, cu ochii minții, imagini ale acelor încrîncenate zile de război din toamna lui '44 și iarna lui '45; îmi reamintesc de tovarășii mei, de cutezanța și abnegația cu care se aruncau în luptă împotriva dușmanului cotropitor, de vitejii ostași care au căzut pentru apărarea patriei. Sînt mîndru că am făcut parte dintr-un regiment al cărui drapel de luptă s-a acoperit de glorie. Partidul Comunist Român a acordat, în semn de mare prețuire, în anul 1956, diviziei în care am luptat, numele de «divizia Mărășești». Aceasta era una din multele noastre mari unități care luptase eroic la Mărășești în 1917 și care străbătuse apoi după ani și ani, un nou și glorios drum de luptă pe frontul antihitlerist. În total 260 de zile, în fața morții, participînd alături de armata sovietică la eliberarea patriei și obținerea măreții victorii asupra fascismului. Aș vrea să reușesc reînvierea acelor episoade de neuitat, scriind istoria acestei glorioase divizii.

George Diaconescu, clasa aVIII-a: *Povestiți-ne o acțiune de război care v-a impresionat mai mult.*

Ion Pană: Am să vă povestesc

ÎNVINGATORII

EVOCARE DE VASILE BÎRZA

ILUSTRAȚIE DE POMPILIU DUMITRESC

În zorii acelei zile de martie 1945, plutonul din care făcea parte voluntarul Vasile Loga se afla pe muchea unui dîmb împădurit, în așteptarea unui nou ordin de luptă. În preajmă se lăsase o liniște adîncă. Fasciștii nu se zăreau, dar luptătorii români erau bănuitori. Fuseseră vestiți de cîțiva localnici, bătrîni slovaci, că de la pîrîu și pînă la apa Hronului, pe toate înălțimile, inamicul avea amplasate aruncătoare de mine și arme automate. La flancul drept, soldatul Vasile Loga și-a așezat arma pe parapetul gropii, apoi și-a scos dintr-un buzunar un carnet de însemnări. Cu o zi înainte intenționase să trimită un răvaș acasă. Dar un ordin de atac îl făcuse să-și lase cartea poștală între filele carnetului. Acum, cu un creion chimic, începu să scrie grăbit: «Dragii mei, aflați despre mine că sînt sănătos. În curînd o să vin acasă...».

Cîteva clipe voluntarul stătu pe gînduri, cu creionul în mînă. Cîte n-ar fi vrut el să le scrie?...

Împlinise de curînd 19 ani. De atunci nu se mai odihnise într-o încăpere. Au urmat lupte grele, nopți nedormite... N-avea cum să le cuprindă pe toate într-o carte poștală. Loga nu i-a scris nimic mamei sale despre activitatea lui de pe front. Nu i-a făcut cunoscut nici faptul că a fost avansat în funcția de locțiitor al comandantului de pluton. Se mulțumi doar să adauge că o duce bine și, în încheiere, îi sfătuia pe cei doi frățiori mai mici să învețe, s-o asculte pe maică-sa, să fie cuminți. Rămase apoi cu privirea pironită în zare... «Oare a înțeles mama de ce am plecat la război?» — se întreba acum Vasile Loga în timp ce sta chircit în groapa aceea din munții Cehoslovaciei.

Îi întrerupse firul gîndurilor voluntarul Iordan Saftu, pușcașul-mitralior al primei grupe din pluton. Saftu venea spre el. Erau prieteni. Copilăriseră în același cartier al Brașovului...

S-a dat semnalul de atac... Ostașii români porniră unul după altul. Cînd răzbiră pe un platou, aproape de muchea înălțimii, hitleriștii deschiseră un foc ucigător de arme automate. Oamenii plutonului izbutiră să mai facă cîteva salturi, apoi se opriră. O mitralieră îi țintui în omăt.

Un sfert de oră mai tîrziu, rezistența era neutralizată de voluntarii Vasile Loga și Iordan Saftu care stăteau acum pe creastă și așteptau plutonul. Un proiectil detună aproape de ei. Alte cîteva obuze trecură pe deasupra crestei grohăind. Iar după ele, altele...

Pentru cei doi voluntari, situația era clară. Plutonul fusese prins sub bombardament. În calea înaintării lui se ridicase o stavilă de foc. Loga își roti privirile în jur. Încremeni. Fasciștii ieșiseră la contraatac.

— Saftule, să-i oprim!

Loga alergă pînă la un pîlc de copaci. Acolo, lîngă tulpina unui brad, se lungi jos în zăpadă. În față, zgomotul creștea mereu. Și, dintr-o dată, Vasile îi zări pe vrăjmași. Se sprijini pe coate și începu să tragă. Un țăcănit vioi se auzi de dinapoia unei stînci. Saftu era aproape. Căzuseră cîțiva fasciști dar ceilalți înaintau în lanț de trăgători, descărcîndu-și armele.

Furat de vălmășagul luptei, Vasile Loga nu băgă de seamă că i se isprăviseră cartușele. N-a prins de veste nici cînd amuțise pușca-mitralieră. În timpul contraatacului dușman, Saftu trăsese multe rafale de gloanțe. Dar fiind reperat de inamic, se strecurase pe un făgaș, pînă lîngă o buturugă. Acolo, pe cînd fixase ultimul încărcător la arma automată, un militar inamic îi apăruse în flanc și-l împușcase în gît. Saftu mai trăsese o rafală lungă de gloanțe asupra vrăjmașului, apoi, în urma sîngelui pierdut, căzuse în neștire...

Vasile Loga se gîndea la Saftu dar era preocupat acum și de propriile-i șanse. Se afla într-o situație grea: i se isprăviseră cartușele. Nu-i mai rămăseseră decît o grenadă defensivă, lopată și pușca...

Hitleriștii înaintau spre creastă. De după copacul lui, Loga îi pîndea. Ce să facă? Să arunce grenada? Prea erau departe. Îl scoaseră din încurcătură doi adversari care veneau spre el. Prinse grenada în mîna dreaptă, îi scoase cuiul de siguranță și rămase în așteptare. La sorocul potrivit o aruncă. O explozie, un zbîrnîit de schije... Cînd s-a destrămat vălătucul de fum, Vasile îi văzu pe cei doi vrăjmași încremeniți în omăt. Loga schiță gestul de a se repezi spre ei să le ia puștile. Dar își opri avîntul. Un militar inamic, un vlăjgan roșcat, venea întins pe direcția lui. Era cu o pușcă-mitralieră în mîini. Vasile Loga își încleștase mîinile pe țeava puștii gata să izbească. Își socotea momentul după cum înainta vrăjmașul. Patru pași, trei, doi — acum! Un salt, o smucitură, și-l pocni în creștet. Roșcatul se prăbuși ca lovit de trăsnet... Vasile abia apucă să-și șteargă sudoarea de pe față cînd desluși în spatele său mișcare.

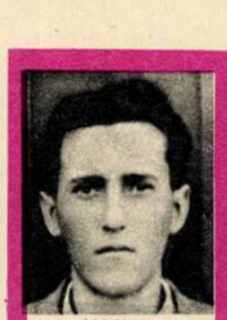

VASILE LOGA

IORDAN SAFTU

despre doi camarazi care mi-au fost aproape. Firea lor, comportarea, felul cum au luptat vă vor ajuta să vă conturaţi singuri portretul ostaşului român, de totdeauna, să vă faceţi o imagine a patriotismului său... Sergentul Mănescu din Vălenii de Munte, era un flăcău chipeş, mîndru, cu o ţinută deosebit de îngrijită, chiar şi în condiţiile acelea grele de război. Îşi lustruia pînă şi nasturii de la manta, care arătau altfel decît ai celorlalţi; Victor Mărcuş, sublocotenent de rezervă, era un ardelean cam tăcut din fire. Purta în jurul cămăşii o bandă tricolor de care nu se despărţea nici o clipă. Odată, mi-a povestit că atunci cînd se va întoarce în satul său, ocupat de fascişti, va pune pe prima casă să fluture tricolorul purtat la cămaşă, în tot focul războiului. În toamna lui '44 ne aflam pe Mureş. Se dădeau lupte grele. De pe dealul Sîngeorgiului, de cîteva zile artileria şi aviaţia noastră bombardau poziţiile duşmane ca să cucerim cota 495. Drumul pînă acolo, era însă presărat cu cazemate hitleriste care aveau aşa-numite puncte de secerare cu tunuri şi cu mitraliere care ţinteau fără greş.

(continuare în pag. 8)

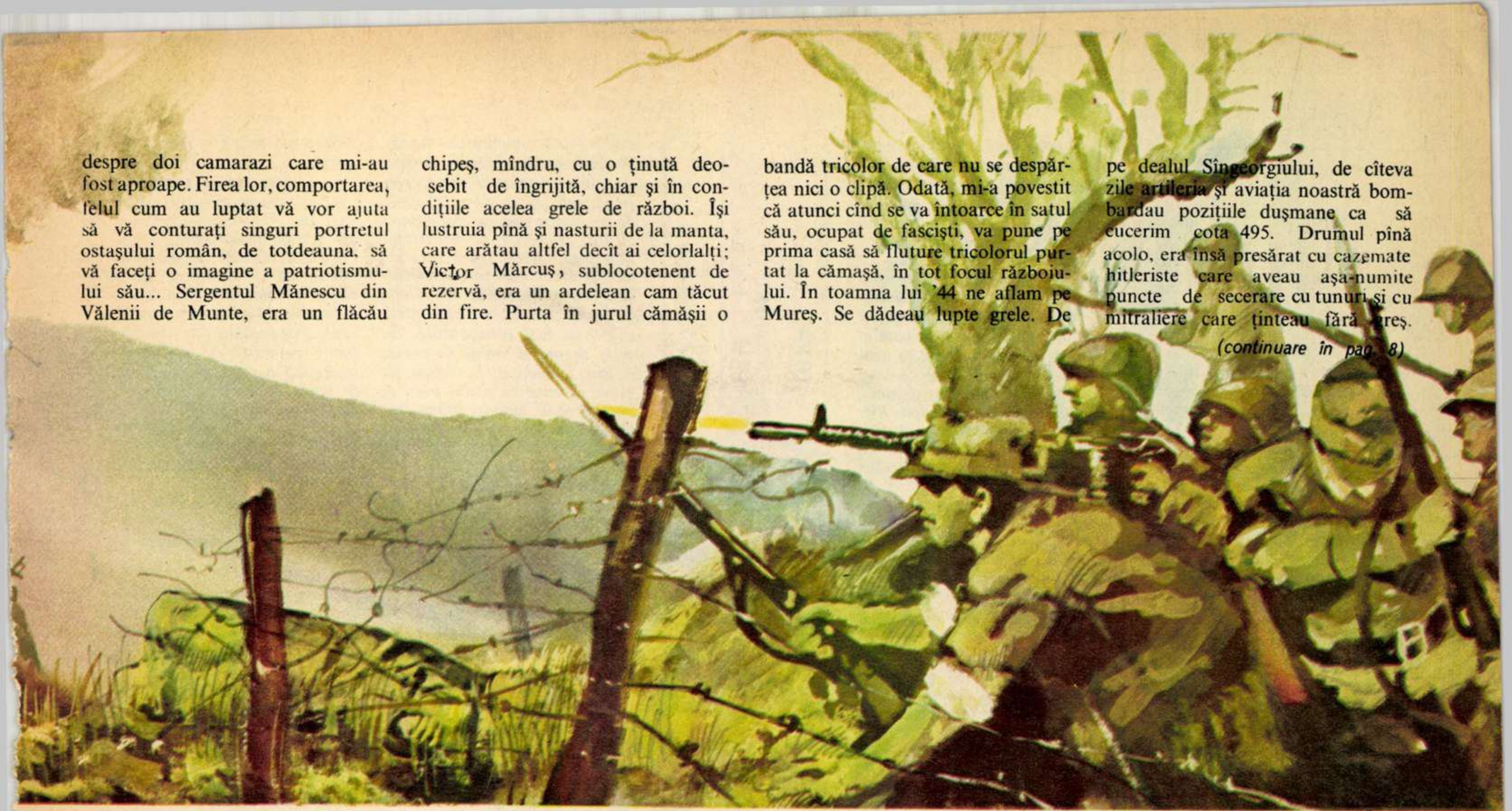

ILUSTRAŢIE DE AL. BĂLAN

Cu baioneta fixată la armă, îşi răsuci corpul. Tocmai atunci, un hitlerist se năpusti asupra lui. Dintr-o zvîcnitură, Loga înfipse baioneta în pieptul duşmanului. Adversarul căzu icnind. În aceeaşi clipă însă voluntarul român se prăvăli şi el. Un alt hitlerist, un lungan, îl izbise cu patul puştii în cap...

Vasile Loga gemea lîngă trunchiul bradului cînd un pocnet de puşcă răsună în apropierea lui. În clipa următoare îl zări pe hitleristul care-l pocnise în cap cu patul armei. O secundă, lunganul stătu în picioare, cu trupul încovoiat şi răsucit. Apoi se prăbuşi peste un troian de zăpadă. Vasile ar fi vrut să-şi salte capul, să vadă cine trăsese focul de puşcă. Nu izbuti. Simţea o sfîrşeală în tot corpul. O pîclă deasă i se aşternu peste ochi. Nu-şi vedea prietenul care era aproape şi încerca din răsputeri să se tîrască spre el.

Cînd îşi mai reveni în fire, Vasile Loga îşi aduse aminte că unul dintre hitleriştii răpuşi avusese în mînă o puşcă-mitralieră. Uitîndu-se atent, zări arma automată. Avea încărcătorul pus. Voluntarul român trase arma lîngă el.

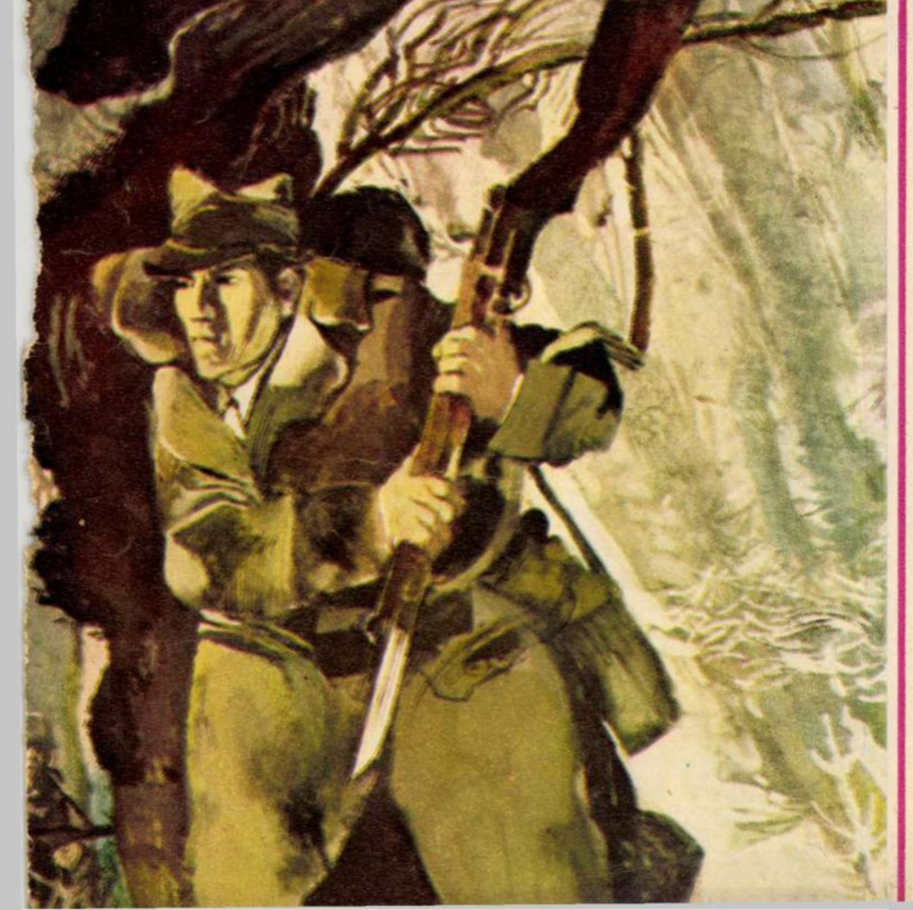

Durerea de la cap se domolea încet. În mintea lui forfoteau tot felul de gînduri. Cît timp zăcuse fără cunoştinţă? Ce s-o fi întîmplat cu Saftu? Unde sînt hitleriştii? Dar plutonul?

Răspunsul la ultima întrebare îi veni mai repede decît se aştepta. De după culme începură să răzbată împuşcături şi explozii de grenade. «Ai noştri au reluat atacul» — se bucură Vasile Loga. Uită de rană. Prinse în mîini puşca-mitralieră capturată de la inamic şi începu să se tîrască spre un loc mai bun de observare. Dar se posomorî. Fasciştii trecuseră creasta şi acum contraatacau. «Nu-i vreme de pierdut» — îşi zise el-şi începu să tragă rafale scurte.

Surprinşi, hitleriştii şovăiră. Un «ura» prelungit stîrni ecouri peste munţi. Ostaşii români atacau la baionetă şi grenadă. Învălmăşeala nu ţinu mult. Unii dintre soldaţii inamici zvîrliră armele, ridicînd mîinile. Alţii îşi căutau salvarea prin fugă.

De n-ar fi fost rănit, Loga ar fi alergat spre ai lui. Dar îi era peste putinţă. Îl văzu atunci pe Saftu. Bunul său prieten se tîrîse prin omăt pînă ajunsese lîngă el. Îmbrăţişîndu-l, Loga îi şopti: «Am învins!» Saftu ar fi vrut să vorbească şi el, să-i spună doar atît: «Vasile, eu l-am împuşcat pe cel care te-a doborît». N-a reuşit însă. Gîngăvind ceva de neînţeles, ridică o mînă şi o întinse arătînd înspre pădurea rărită din apropiere. Printre copacii ei se vedeau ostaşii plutonului. Înaintau spre rîul Hron, în salturi repezi şi cu strigăte de «ura».

Sleiţi de puteri cum erau, Loga şi Saftu rămaseră în omăt lîngă hitleriştii ucişi. Nu după mult timp au apărut doi brancardieri care duceau un rănit pe o targă. În urma lor mergea încet un ostaş bandajat la cap. Loga a rămas o clipă cu ochii asupra brancardierilor. Apoi, precipitat, şi-a întors privirea spre Saftu:

— Ce zici, Danule, pornim şi noi spre postul sanitar?

— Pornim! i-a răspuns Saftu hotărît.

*

Pe Vasile Loga, pe care l-am cunoscut în anul 1944, pe frontul antihitlerist, l-am revăzut ultima oară la Casa armatei din Braşov, cu prilejul unei festivităţi. Avea loc o întîlnire între tineri din municipiul de la poalele Tîmpei şi foşti voluntari ai unei companii, formată aproape în întregime din utecişti, care, în luna decembrie 1944, la chemarea Partidului Comunist Român s-au înrolat de bunăvoie să lupte cu arma în mînă împotriva trupelor fasciste.

În cuvinte simple, izvorîte din suflet, veteranii braşoveni şi-au depănat amintirile, au evocat figurile şi faptele uteciştilor care, cu flacăra iubirii de ţară în suflet, au luptat pînă la sacrificiul suprem.

La sfîrşitul festivităţii l-am văzut pe Vasile Loga înconjurat de mai mulţi elevi şi pionieri, care îi cereau amănunte despre bravurile lui din luptele grele la care a participat în munţii Cehoslovaciei. Mi-am dat seama că insistenţa tinerilor se baza pe un fapt semnificativ. Pieptul fostului voluntar era împodobit cu Ordinul «23 August», cu Ordinul sovietic «Slava» şi cu alte decoraţii dobîndite cu ani în urmă pe cîmpul de bătălie.

— Este adevărat că într-o împrejurare grea v-aţi bătut, singur, cu mai mulţi hitlerişti? vru să afle un adolescent.

— Da, da, e adevărat, aprobă el.

— Şi cîţi erau? Care a fost rezultatul? insistă băiatul.

— Patru vlăjgani... dar i-am biruit...

Asupra acelei încrîncenări din care Loga ieşise învingător aveam o nedumerire. Nu de mult, într-un document dintr-o arhivă militară am citit că soldatul Vasile Loga a răpus, singur, într-o luptă la baionetă, cinci militari inamici. I-am vorbit veteranului despre cele consemnate în document.

— Realitatea a fost puţin înflorită, mi-a răspuns el zîmbind. E drept că eu am doborît patru hitlerişti. Dar al cincilea, cel care m-a izbit cu patul armei de mi-a crăpat ţeasta, a fost împuşcat de bunul meu prieten, Iordan Saftu. El l-a dat gata cu ultimul cartuş pe care-l mai avea...

(urmare din pag. 6—7)

Era imposibil să te apropii. În cele din urmă după ce sau identificat cazematele inamicului au plecat spre ele pentru a le arunca în aer două echipe speciale. Una dintre echipe, după adevărate acte de eroism, a reușit să ocupe ultima cazemată hitleristă. Povestesc și revăd parcă imaginile, ca într-un film. Pe ultima cazemată, după ce s-au potolit luptele, am zărit fluturînd un tricolor. Cînd m-am apropiat, mi-am dat seama că era tricolorul de la cămașa lui Mărcuș. Jos, în vale, se vedea satul Lechința, satul lui Mărcuș, iar Mărcuș era mort...

Pe Mănescu, oricît l-am căutat nu l-am mai găsit. Numai nasturii lucitori ai mantalei sale, care zăceau undeva, în iarba arsă, stăteau mărturie că odată a existat un sergent viteaz,totdeauna fercheș. Amîndoi acești prieteni ai mei făcuseră parte din acea vitează echipă de șoc.

Așa s-au luptat ostașii români pentru eliberarea țării. În suflet, purtau o adîncă dragoste pentru pămîntul patriei.

Îndemnul partidului, cuvîntul său înțelept era prezent pentru noi, pe front, prin sutele de ostași comuniști și uteciști care se aflau în primele linii.

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

DIALOG DESPRE EROISM

Cristian Ciudin, cl. a VI-a: *Cum v-au primit oamenii în orașele eliberate?*

Ion Pană... Cu lacrimi de bucurie, cu pîine și sare, după vechea tradiție românească. Alteori, pe teritorii străine, cum ne vedeau, chiar cei mai neîncrezători își recăpătau încrederea și ne priveau cu prietenie. Odată, într-un sat din Cehoslovacia, un bătrîn, cred că era învățător, s-a apropiat de mine și mi-a dat o carte. Era «Baltagul» de Sadoveanu, tradus în limba cehă. Îl citise și ținea să-mi spună asta ca să-mi arate un semn de prietenie.

...Prin ferestrele largi ale redacției, soarele de primăvară se juca în cele cîteva flori de pe masă. În tăcerea camerei, pionierii ascultau cu gravitate, depănîndu-se firul unei epopei adevărate, scrise cu sînge, acum 30 de ani, de ostașii români. În ziua aceea, la redacția «Cutezătorii»,copiii participaseră la o lecție vie de istorie.

SINGUR

SCHITA DE ALEXANDRU MITRU

ILUSTRATIE DE VIORICA MIHĂESCU

Liftul s-a oprit brusc, cu micul său recul obișnuit. Bătrînul a coborît încet, obosit după o zi întreagă de muncă, și a intrat în casă. A dat drumul televizorului și, fiindcă în apartament aerul i s-a părut greu (și cu toate că afară se lăsase frig), a deschis fereastra. A ieșit apoi în balcon și, de la al șaselea etaj, a privit îndelung peste orașul în care el s-a născut, unde a trudit ca ucenic, încă de copil, și pe care l-a văzut arzînd, pînă în temelii, în ultimul război mondial. Pîrjolul acela nu-l va putea uita niciodată. Toți cei care se mai aflau atunci în oraș s-au luptat, cu îndîrjire, să stingă focul, însă, firesc, cu mîinile goale, n-au izbutit.

A închis ochii și retrăiește acele ceasuri îngrozitoare dar, cînd și-i redeschide, coșmarul a trecut. Orașul strălucește și-n seara aceasta, în văpăi. Numai că văpăile nu sînt altceva decît zecile de mii de lumini izvorîte din ferestrele și intrările blocurilor, ce se întind pînă departe, în port, și pînă la marele combinat siderurgic, scînteind și țesînd o aurie pînză fremătătoare peste oraș.

Din casă, de la televizor, răsună o muzică plăcută de concert. În seara aceasta cîntă pentru toți iubitorii de muzică, însăși orchestra simfonică din Galați. Atît i-a mai rămas: pasiunea pentru munca din combinat și aceea pentru muzică. De la soția sa a prins pasiunea din urmă. Ei îi plăcea muzica mai mult decît orice. Era marea sa desfătare. N-a prea avut însă parte de ea. Nu este de mirare. Nici radio n-aveau. Și, afară de aceasta, soția s-a pierdut de mult. Încă din timpul războiului. Răpusă de greutăți și lipsuri. A răcit într-o iarnă. Și, deoarece lemnele lipseau, în primăvară s-a stins. Radu, feciorul lor, a rămas încă din leagăn orfan. Și tatăl l-a crescut singur, cum a putut. Acum Radu a ajuns un inginer strălucit, iar întreprinderea unde lucrează l-a trimis anul acesta peste hotare să construiască o mare șosea ce va lega între ele două foarte importante orașe. În felul acesta a rămas singur, iar mîine este ziua lui de naștere. Împlinește șaizeci de ani. Șaizeci de ani, dintre care cei mai rodnici au fost cei dăruiți Combinatului Siderurgic Galați. S-a străduit aici, de cînd i s-au pus combinatului temeliile, de la cea dintîi cărămidă și pînă azi. Străduințele sale i-au fost recunoscute. Se scrie despre el mereu în presă. A fost și decorat. Și, totuși, în seara aceasta se simte trist. A îmbătrînit. E singur. Mîine împlinește șaizeci de ani și este încredințat că nimeni nu-și va aduce aminte de el.

Se duce la bucătărie să-și pregătească pe plita cu gaz un ceai. Se întoarce. Își pune paharul cu lichidul aromat pe măsuță și se așază într-un fotoliu, ca să asculte, tihnit, muzică. A ațipit.

— Cine e?

În fața, un puștan cu cravată roșie-tricoloră îl privește sfios.

— Am venit...

— Ai venit, dar cum ai intrat?

— Am sunat. N-a răspuns nimeni...

— Ah! Oi fi uitat eu ușa descuiată... Și n-oi fi auzit cînd ai sunat, din pricina muzicii...

Puștanul zîmbește contagios.

— Am apăsat pe clanță, binișor, și am intrat...

— Bine-ai venit!... Îmi faci o mare plăcere. Sînt singur... Sînt atît de singur, băiete...

— Nu sînteți deloc singur, îi arată cu capul puștanul pe cineva din spate.

Bătrînul se întoarce. Și, într-adevăr, așezat pe un scăunel, îl vede pe bunul său prieten,Traian. Un val de căldură îi inundă pieptul.

— Noi sîntem o delegație, surîde iar puștanul, în vreme ce din vestibul se mai ivesc alți patru — cinci copii tot cu cravate roșii-tricolore la gît. Mîine este ziua dumneavoastră de naștere. Împliniți șaizeci de ani. Sînteți o glorie a cetății noastre industriale și un exemplu viu pentru noi copiii... De aceea v-am adus încă de astăzi un buchet de flori...

Buchetul alb de crizanteme uriașe s-a și ivit într-o vază pe masă:

— Și vrem să vă rugăm... să ne dați voie ca mîine să organizăm un mic program artistic... aici... la dumneavoastră...

— Tată, răsună o voce din vestibul. Tată!... Feciorul și tatăl se strîng în brațe. Am obținut un mic concediu. Adineauri am sosit cu vaporul pe Dunăre. Am sosit să te felicit personal. Și să sorbim împreună o cupă de șampanie. Și sticla de șampanie uite-o!... Am adus-o cu mine...

— Și eu, la rîndu-mi, grăiește, luîndu-și un aer oficial tovarășul secretar Traian, sînt trimis să-ți comunic...

Inima îi bate bătrînului în piept, furtunos.

— ...că s-a primit adineauri un telefon...

— Ce fel de telefon?

Glasul bătrînului muncitor aproape s-a topit.

— Mîine îți va fi acordat titlul înalt de...

— Ce titlu? Ce tot spui?

— Titlul înalt de Erou al Muncii Socialiste. Mîine,oricum,combinatul întreg se pregătește să te sărbătorească. Așa va fi o sărbătoare dublă...

— Tată, tată... îl strînge la piept feciorul. O bucurie mai mare ca asta nu cred că aș fi putut să trăiesc... Tăticul meu... tăicuțule...

Ochii bătrînului sînt scăldați în lacrimi. Îi este și rușine. Cum de și-o fi putut el, măcar pentru o clipă, închipui că, fiind acum bătrîn, a și fost lăsat singur? Dar este el, cu-adevărat, bătrîn? O nouă tinerețe și-o simte vibrînd în piept. Și, dacă-i știe pe toți ai lui în preajmă, feciorul care i-a venit, străbătînd mări și țări, anume pentru el, copiii, pionierii, tovarășii, partidul, se simte și mai tînăr.

Este atît de emoționat încît nu mai are putere să stea în picioare. Se lasă în fotoliu. Își pleacă pe braț capul și fără să se rușineze de nimeni, de bucurie, plînge.

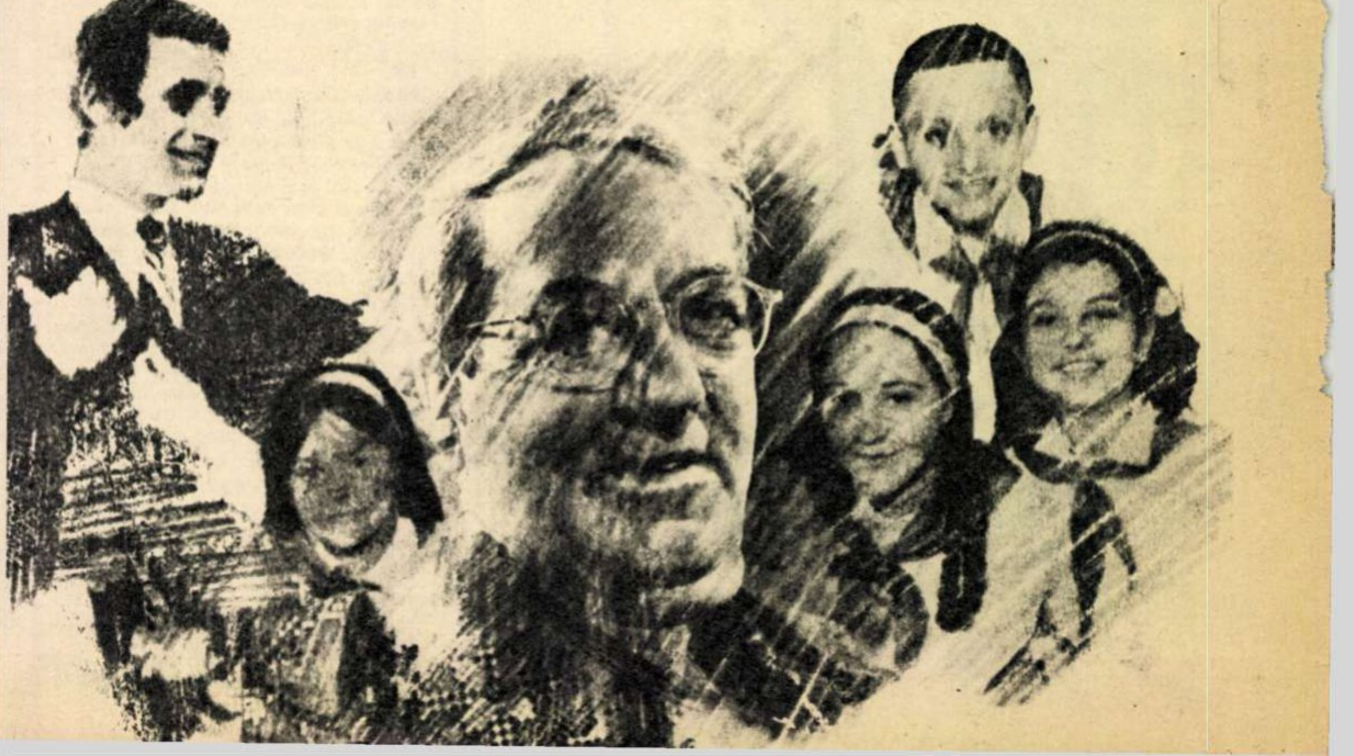

Tradiții

Pe platourile aride ale Anzilor Cordilieri, pînă la altitudini de peste 4 000 de metri, ca și pe văile fertile ale lanțurilor muntoase pot fi întîlniți și astăzi urmașii celor mai vechi triburi de amerindieni care au trăit odinioară pe meleagurile sud-americane — aimara, kechua, chipayas ș.a. În majoritate păstori sau lucrători ai pămîntului, acești oameni dîrji, de statură mijlocie, cu pielea arămie și cu părul de un negru strălucitor, păstrează și astăzi atît limbajul cît și multe din obiceiurile și tradițiile celor mai vechi locuitori de pe continent.

Costumele ancestrale viu și bogat colorate pot fi văzute nu numai cu prilejul unor sărbători, ci și la marile tîrguri, sau în orașe, cînd familiile merg după diferite cumpărături. Oriunde s-ar afla, chiar fără costumul tradițional, ei pot fi recunoscuți după modelul pălăriei sau căciulii pe care o poartă zilnic.

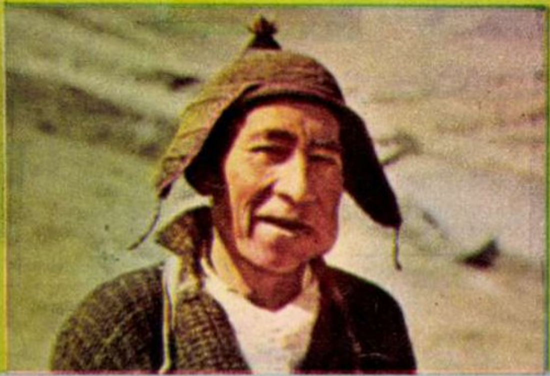

atlas Cutezătorii

Iată, de pildă, un indian aimara, păstor din regiunea înaltelor platouri. În oricare anotimp el nu se va despărți niciodată de «luchu», căciulița cu urechi, confecționată din lînă de lama. În schimb, cei ce locuiesc pe văile cu climă dulce, cu grădini și livezi bogate în fructe sau cei de pe povîrnișurile pantelor andine vor fi recunoscuți după pălăriile albe de fetru, împodobite cu flori, ce evocă primăverile perpetue ale locurilor pe care trăiesc.

Dar iată și o pălărie ce se aseamănă cu coifurile conchistadorilor. Ea poate fi întîlnită numai cu prilejul fiestelor, manifestare păstrată din secolul al XVI-lea.

DE LA MUZEU, ÎN ATELIER

Cunoscut drept cea mai veche vatră de civilizație de pe continentul nord-american, Mexicul se numără printre statele cu cele mai multe vestigii care atestă existența unor arte care au înflorit odinioară pe teritoriul «țării celor o sută de mii de piramide». Studierea trecutului frămîntat al populațiilor care au trăit pe aceste meleaguri se manifestă nu numai în rîndul specialiștilor. În marile muzee care găzduiesc celebrele mărturii ale vieții, obiceiurilor și concepțiilor estetice ale strămoșilor, pot fi întîlnite frecvent grupuri de elevi pasionați care vin să-și completeze cunoștințele. Proaspăt dobîndite, ele vor fi aplicate apoi în ateliere speciale, unde copiii vor crea cu fantezie opere demne de vîrsta lor.

SALUT PRIETENESC

Nu de mult, pe adresa redacției noastre a sosit o scrisoare din R.P. Bulgaria. Membrii Clubului cravatelor multicolore «Cununa dunăreană» din orașul Ruse ne anunțau pe această cale că, la 27 aprilie, au sărbătorit jubileul Organizației pionierilor din România. Totodată ei au transmis tuturor pionierilor din România, cu prilejul împlinirii celor 25 de ani ai Organizației pionierilor, următorul salut:

«Pionierilor români și comandanților instructori, cu prilejul celui de al 25-lea jubileu al Organizației pionierilor!

Fie ca prietenia dintre pionierii bulgari și români să se întărească și să înflorească.

Fie ca întotdeauna să fie soare și pace pe pămînt!

Fie ca toți copiii lumii să fie prieteni».

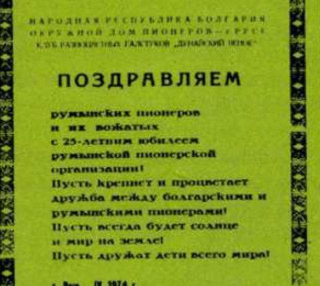

НАРОДНАЯ РЕСПУБЛИКА БОЛГАРИЯ
ОКРУЖНОЙ ДОМ ПИОНЕРОВ — г. РУСЕ
КЛУБ РАЗНОЦВЕТНЫХ ГАЛСТУКОВ „ДУНАЙСКИЙ ВЕНОК"

ПОЗДРАВЛЯЕМ

румынских пионеров
и их вожатых
с 25-летним юбилеем
румынской пионерской
организации!
Пусть крепнет и процветает
дружба между болгарскими и
румынскими пионерами!
Пусть всегда будет солнце
и мир на земле!
Пусть дружат дети всего мира!

г. Русе IV. 1974 г.

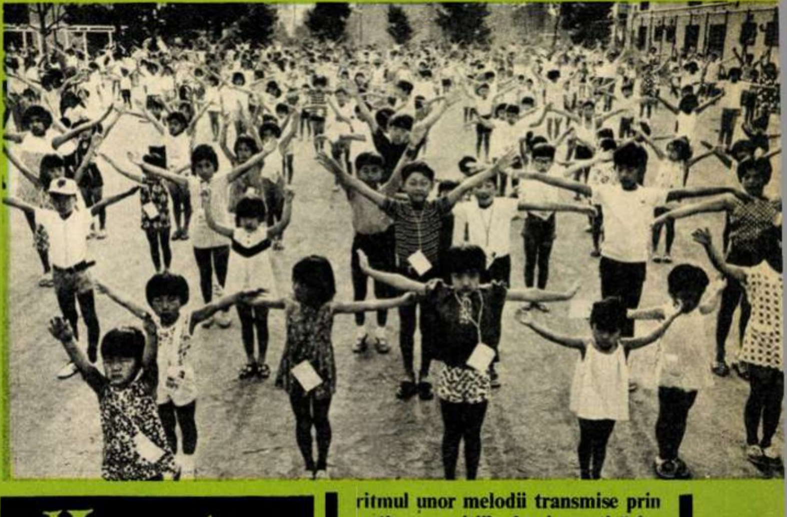

Vacanțe

În fiecare dimineață din timpul vacanțelor, copiii japonezi pot fi întîlniți pe spațiile dintre blocuri, în parcuri sau pe terenurile de sport ale școlilor executînd, în ritmul unor melodii transmise prin radio, exercițiile de gimnastică învățate în timpul anului școlar. În felul acesta ei răspund la apelul lansat de emisiunea radio copiilor din întreaga Japonie. Iată un grup de copii din Tokio care au venit pentru a participa la înviorătoarele exerciții de gimnastică împreună cu frații mai mici.

Oră de gimnastică artistică la o școală cu profil sportiv din orașul Varna.

„CUPA TELEORMANUL" ȘI EROII EI

«Val Vîrtej», «Pandurii lui Tudor», «Voinicii Bărăganului», «Șoimii Prahovei», «Temerarii»... Pentru ce s-or fi adunat atîția viteji, pentru ce atîta desfășurare de forțe în Alexandria? Se poartă vreo bătălie? Și încă ce bătălie! Cu toții vor să cîștige «Cupa Teleormanul». Ce trebuie să facă pentru asta atîția voinici purtători ai cravatei roșii cu tricolor ? Trebuie să fie maeștri ai exercițiilor pentru apărarea patriotică, buni sportivi și, în special, buni trăgători. Pentru că această cupă, care înfățișează, sculptat în lemn, un trăgător cu arma, va reveni celor mai buni pionieri țintași, participanți la concursul interjudețean de pregătire pentru apărarea patriei care a avut loc la Alexandria în zilele de 7 și 8 aprilie.

Cele 11 județe participante au sosit cu echipajele formate din 4 pionieri — doi băieți și două fete. În gară s-au auzit strigați, la-nceput pe numele județului pe care l-au reprezentat, pînă ce s-au găsit și s-au adunat, după care s-a făcut liniște. Pionierii s-au împrăștiat, în grupuri de proaspete prietenii, pe la diversele locuri atrăgătoare și interesante ale orașului. Iar a doua zi...

A doua zi, duminică dimineață, la poligonul de tir a început... marea bătălie. Prima «luptă» a constat din tragere cu arma cu aer comprimat «Pionier». Fiecare concurent a tras 3 focuri de reglaj, 10 focuri de efect, după care... fuga la panoul de la intrare pe care apărea, prompt, punctajul. Iuliana Tudorică din Alexandria, Școala generală nr. 3, țintește îndelung, trage, apoi se așază cu obrazul pe saltea, lîngă armă, se odihnește. Pe urmă se concentrează din nou și mai trage o dată. Calmă, răbdătoare, pînă ce epuizează cele 10 focuri. Și nu se miră nimeni că a ieșit prima în clasamentul individual și la pușcă și la pistol viteză. La fel de atent și experimentat, colegul ei de clasă, Adrian Mardale, a cîștigat și el cele două probe realizînd un punctaj deosebit de mare: la tirul cu arma — 88 puncte, la pistol — 73 puncte. Prima zi a competiției a mai stabilit și alte trofee, tot individuale, pentru locurile următoare: Ionel Căgeanu și Anca Alexandrescu din Vrancea, Traian Radu din Tulcea (în primele 3 locuri, și la armă, și la pistol), Ileana Niță din Vîlcea și Maricica Dragostaiski din Ialomița.

Cu emoții pentru ziua următoare, cînd urma să se stabilească clasamen-

ASOCIAȚIA SPORTIVĂ
„CIREȘARII.."

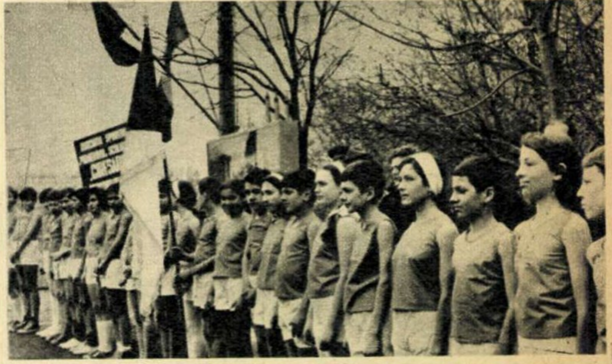

„CIREȘARII" UN NOU ȘI MODERN COMPLEX SPORTIV ÎN CAPITALĂ, DESTINAT COPIILOR DE TOATE VÎRSTELE

Cînd treci acum pe frumoasele străzi din jurul Bulevardului «1 Mai», străzi pline de verdeață care și ele întăresc renumele de «oraș-grădină» pe care-l are Capitala noastră, te miră lipsa copiilor care doar cu cîteva săptămîni mai în urmă băteau mingea sau jucau șotronul pe ele, tot timpul atenți la autovehicule. Ajuns însă în amintitul bulevard este imposibil să nu vezi acea mare inscripție, scrisă cu litere de-o șchioapă deasupra unor porți: «Bine ați venit la Complexul sportiv «Cireșarii» !» Și-n clipa aceea înțelegi ce anume i-a determinat pe copiii din acest cartier să renunțe la jocurile lor de pe străzi.

Dincolo de aceste porți, pe o suprafață de cîteva hectare, a fost amenajat un mare și modern complex sportiv, frumos și util, dar pe care edilii din sectorul 8 l-au oferit copiilor din acest cartier. Un complex care, inaugurat pe 5 aprilie a.c. și «botezat» cu numele generic al eroilor cunoscutului roman al lui Constantin Chiriță — «Cireșarii» — se zice că este și mai și decît fratele lui puțin mai vîrstnic — «Voinicelul» din sectorul 4. Copiii din împrejurimi au aici... o mie și una de posibilități de-a practica diverse sporturi (după preferință), de-a face mișcare, de-a se juca. Au aici terenuri de tenis de cîmp, alături pot să joace ping-pong la umbra copacilor, în alte locuri le stau la dispoziție terenurile de fotbal, handbal, ringul de box, saltele de gimnastică. Din loc în loc, marcate vizibil, se aștern panglicile netede ale pistelor de atletism, iar pentru cei mici, un colțișor a fost în întregime «plantat» cu aparate de joacă și acoperit din belșug cu nisip. În plus, temperamentele mai gînditoare, dornice de liniște și meditație, au rezervate două vagoane în care îi așteaptă șahul și cărțile bibliotecii.

Acum, pe străzile din preajma Bulevardului «1 Mai» nu mai întîlnești copii bătînd mingea sau jucînd șotronul. De cînd noul și modernul complex «Cireșarii» și-a deschis porțile, cum au puțin timp liber, dau fuga acolo, unde-și petrec, în tovărășia sportului și jocului, clipe reconfortante.

L.C.

ORAȘELUL COPIILOR
„PARCUL COPILULUI"

tul final pe echipe potrivit rezultatelor ștafetei aplicative, pionierii au participat duminică seara la «carnavalul primăverii» organizat de gazde în cinstea lor. Au dansat, s-au distrat iar seara, în dormitoare, au mai studiat o dată traseul probei aplicative a cărui schiță au primit-o la sosire.

Luni dimineață, ziua s-a anunțat răcoroasă, fără prea mult soare, tocmai bună pentru o alergare zdravănă. Echipajele au luat startul pe rînd, într-o cursă contra cronometru pe parcursul căreia au trecut probe de echilibru, tir (au spart o grămadă de baloane), acordarea primului ajutor în caz de fractură a tibiei și peroneului, tragere la țintă cu mingea de oină. Dumitru Șerbănescu de la Școala generală nr. 2 din Tîrgoviște a apucat una din mingi cu nădejde și a simțit că în palmă sfera se desparte în două. Mingea era crăpată. A aruncat o privire ucigătoare arbitrului neatent, ca să-i dea o lecție chiar dacă l-a costat cîteva secunde întîrziere. Le-a recuperat însă nimerind ținta din prima lovitură. Și i-a trecut și supărarea...

În liniștea poligonului, Valentin Manole și Gheorghe Papavă de la Școala generală din Podeni, joacă șah. Așteaptă, la fel ca și ceilalți, întocmirea de către organizatori a diplomelor, așteaptă festivitatea de premiere și încheierea concursului. Și iată că se dă semnalul. Toți pionierii sînt ochi și urechi. Locul I — «Temerarii» din Teleorman. Locul II — «Unirea» din Vrancea. Locul III — «Aegissius» din Tulcea. Deci «Cupa Teleormanului» a rămas, după primul concurs interjudețean de tir, la Teleorman... Dar cupa este transmisibilă, așa că așteptăm să vedem cine o va cîștiga anul viitor.

LUMINIȚA CIOBOTARU

---

umor

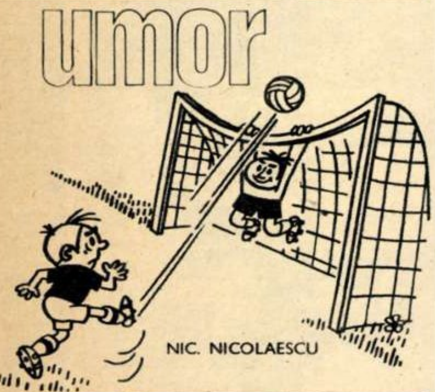
NIC. NICOLAESCU

DAN VASILE

POMPILIU DUMITRESCU

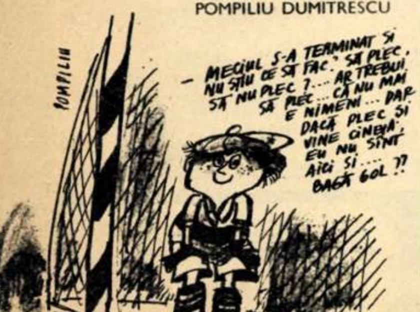
POMPILIU
— MECIUL S-A TERMINAT ȘI NU ȘTIU CE SĂ FAC. SĂ PLEC, SĂ NU PLEC ?... AR TREBUI SĂ PLEC... CĂ NU MAI E NIMENI... DAR DACĂ PLEC ȘI VINE CINEVA, EU NU SÎNT AICI ȘI... BAGĂ GOL ?!

COPILĂRIA LUI ICAR

10

Roman foileton
de **ION DODU BĂLAN**

Solul unui vis milenar

Cade frunza...

Azi noapte a căzut bruma și-acum au început să cadă frunzele.

În lumina melancolică a unei toamne timpurii, din castanul singuratic de la marginea drumului dintre Ploiești și Cîmpina se desprinde agale o frunză ruginie. Scuturată parcă, de o mînă nevăzută, se zbate cîteva clipe în vînt și-apoi se lasă obosită pe pămîntul reavăn. Atît au durat rosturile și trecerea ei prin lume.

E toamnă și cad frunzele de pretutindeni.

Dincolo de munți, undeva pe Valea Mureșului, badea Dumitru Vlaicu, un om mărunțel, uscățiv, cam în pragul a șaizeci de ani, gospodar vrednic în satul Binținți din vechiul comitat al Hunedoarei, s-a oprit în fundul grădinii, lîngă o salcie plîngătoare, scrutînd cu ochii lui vioi largul nesfîrșit al cerului. Avea fața înăsprită de amărăciunile vieții — ...iugărele de pămînt vîndute, datoriile de la banca «Ardeleana» din Orăștie pentru a-l purta pe Aurel la școli. Pe chipul acesta brăzdat de plugul timpului se putea desluși o mare neliniște și-o dureroasă frămîntare. Feciorul său, inginer-aviator își propusese o ambițioasă dar riscantă misiune. Se incumeta, tocmai azi, 13 septembrie 1913, să parcurgă drumul cel lung de la București, spre Ardeal, trecînd peste munți în zbor, drum visat atît de pătimaș și cu atîta dăruire... Voia să participe la serbările Astrei, ale Asociațiunii pentru literatura și cultura poporului, care în acest an aveau loc la Orăștie.

Vremea nu-i pare rea — gîndi badea Dumitru — rotindu-și încă o dată privirea pe întinsul cerului. Dar ce-i mai schimbător decît vremea și oamenii slabi, cei fără de minte și fără de omenie? De aceea se zice că «înțeleptul rămîne neschimbat ca Soarele, iar prostul se schimbă ca Luna». Dacă vremea se schimbă și în văzduh se face urît, te poți aștepta la orice.

Un fior rece îl furnică prin tot trupul și-l făcu să-și plece ochii spre pămînt.

— Pe jos, pe pămîntul bătătorit și pe vremea rea nu poți merge liniștit și bine, d-apoi prin aer, în înaltul cerului.

Cad frunzele...

Unele cad la pămînt ca picăturile de apă, indiferente ca pietrele.

Altele au în căderea lor ceva misterios și tulburător: ceva din strania cădere a stelelor de care se zice că ar fi legate destine omenești, ca-n Miorița:

> ...«Și la nunta mea
> a căzut o stea»...

Cîteva, foarte puține, cad așa cum cad oamenii cîteodată.

Cad cum a căzut legendarul Icar în apele mării, cu aripile topite de Soare și de focul îndrăznelii. Cad, parcă, așa cum a căzut Meșterul Manole de pe mănăstirea de la Argeș.

Așa cad unele frunze, cum cad cîteodată oamenii: cu o mare părere de rău după viața pe care au iubit-o, au înfrumusețat-o și au făcut-o mai bună.

Privind frunza din podul palmei, cu o atenție pe care n-ar fi dat-o niciodată unei biete foi veștede, badea Dumitru slobozi fără să vrea și parcă fără să știe un cîntec trist și tărăgănat, un cîntec amar din care nu se auzi decît începutul:

ILUSTRAȚIE DE VINTILĂ MIHĂESCU

> Frică mi-i că mor de mîne,
> Și țîpă pămînt pe mine.

Cum sună mai departe cîntecul nimeni nu știe căci melodia s-a înecat în apele tulburi ale durerii.

*

Cad frunzele și n-ar vrea să cadă.

Se agață disperate de o palǎ de vînt și încearcă să zboare, să plutească în largul zării; alături de stolurile de rîndunele, se duc în cîrduri lungi cocorii... Se retrag spre sudul țării și de acolo pornesc mai departe spre țările calde.

Păsările-și aleg patria după anotimp; parcă din lumea lor s-a ivit dictonul: ubi bene ibi patria (unde-i bine acolo mi-e patria). Dar nici păsările nu-s toate la fel. Unele rămîn să înfrunte viscolul și zăpezile iernilor, crezînd în veșnica revenire a primăverii.

Oamenii nu pot avea două patrii cum nu pot avea două mame. Gîndul acesta îl chinuie acum pe aviatorul Aurel Vlaicu, amestecat cu avionul său printre zborurile înalte ale păsărilor călătoare.

Decolase pe la orele trei și jumătate de pe cîmpia Cotrocenilor, de la București. Acolo, de cîtăva vreme lucrase zi și noapte, pentru împlinirea unui vis și pentru propășirea științei românești prin care el vedea însăși afirmarea poporului său. După vreo jumătate de oră aterizase cam la 13 km de Ploiești ca să-și alimenteze avionul cu benzină, reluîndu-și apoi zborul spre Carpați. În zare, spinările neregulate ale munților păreau un ferăstrău imens înfipt în trupul vechii Dacii. «Munții ăștia, ce ne taie țara-n două, și-au pierdut rostul lor firesc din bătrîni, de la începuturile lumii, cînd constituiau o adevărată șiră a spinării pentru patria strămoșilor noștri. Și-acum el ar trebui s-o unească. Dar ce știe muntele? Muntele-i piatră seacă».

De multă vreme, pentru Vlaicu, Transilvania părea o imensă pasăre cu aripile rănite, obosită în zbateri, încărcată de pulberea istoriei, de biruri și de asuprire, aureolată de un vis măreț dar istovit în lacrimi. Sînt lacrimile noastre, ale oamenilor sărmani, uniți de aceeași jale și de aceeași năzuință. Ne trebuie aripi — le spunea el adeseori, prietenilor Caragiale, Iosif, Goga și altora cu care se vedea la serbările Astrei de la Sibiu, Blaj sau Orăștie, sau cu care discuta înflăcărat la București pînă seara tîrziu.

— Ne trebuie aripi. Aripi la suflet, și aceasta nu se poate face decît prin înaripare inteligenței tuturor. Întunericul, neștiința, ne trag în jos, spre fundul pămîntului. Ne trebuie știință multă și pentru toți ca să putem merge spre lumină.

Sic itur ad astra, *își aminti el un dicton latinesc învățat la liceul din Sibiu. Cîți oameni nu s-au stins în umbră cu străfulgerările geniului în ochi.*

— Eu vreau să-i pun sufletului aripi, aripi de oțel, strînse din inteligența tuturor acelora ce muncesc pe aceste meleaguri, și s-o fac să zboare ca vulturul, să ne aducă la un loc cu Țara Mumă.

De ani și ani, de decenii și secole, fiii aceleiași mame au năzuit să se revadă odată și odată împreună. Au visat în cîntec, au încercat cu fapta, dar totul le era potrivnic. I-au viscolit vînturile istoriei, dar nimeni nu i-a putut smulge din rădăcina lor daco-romană. Visul acesta pe care l-au împletit mai întîi în umbră 15 veacuri, fu împlinit de Mihai Viteazul cel ce unind pe toți românii într-un tot, restatornici pentru scurt timp Dacia veche, făcu o nație mare, capabilă de a se apăra, demnă de a fi recunoscută de alte nații, în stare să pășească pe drumul civilizației. Domnul Țărilor Române s-a prăbușit însă pe Cîmpia Turzii pentru că n-a putut accepta să se așeze pe un tron cumpărat și să domnească peste o nație înrobită. Erau gînduri pe care le auzise seara, la Binținți, din gura tatălui său căruia îi plăcea să citească povești cu haiduci și cărți despre viața lui Mihai Viteazul.

Acum, feciorul lui badea Dumitru din Binținți de pe Mureș, care se mîndrea și el cu eroul acesta ce «s-a luptat ca un leu pentru pricina cea sfîntă a dezrobirei și a slobozeniei» lor, încerca și el o unire simbolică, prin puterea minții și a științei sale inginerești.

Nici nu se ridicase bine de la pămînt și în urma lui s-a și iscat cîntecul:

> Vlaicu fecior de țăran
> Și-a făcut eroplan
> Să treacă cu el Carpații
> Să dea mîna cu toți frații.

— va urma —

TREI PRINȚI DE LA CARPAȚI 12

Rezumatul capitolului precedent: *Cei doi prinți găsesc adăpost la principele Transilvaniei, Ioan Corvin de Hunedoara. Aici se împrietenesc cu fiul acestuia, Matei. Toți trei vor fi trimiși în solie la împăratul Bizanțului spre a-i propune alianță împotriva turcilor.*

Scenariu: **CORNELIU LEU** Desene: **TEODOR BOGOI**

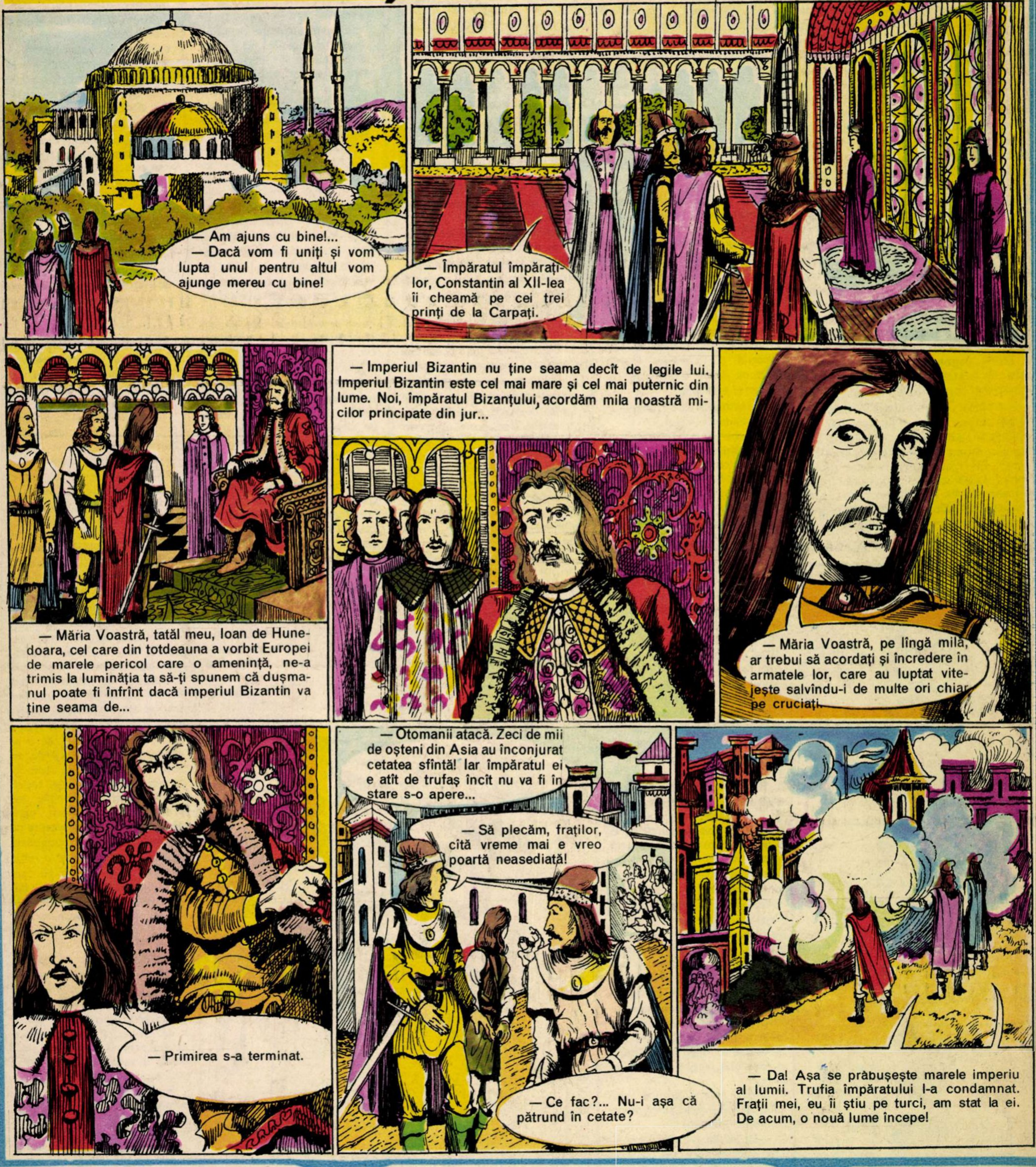
— Am ajuns cu bine!...
— Dacă vom fi uniți și vom lupta unul pentru altul vom ajunge mereu cu bine!
— Împăratul împăraților, Constantin al XII-lea îi cheamă pe cei trei prinți de la Carpați.
— Măria Voastră, tatăl meu, Ioan de Hunedoara, cel care din totdeauna a vorbit Europei de marele pericol care o amenință, ne-a trimis la luminăția ta să-ți spunem că dușmanul poate fi înfrînt dacă imperiul Bizantin va ține seama de...
— Imperiul Bizantin nu ține seama decît de legile lui. Imperiul Bizantin este cel mai mare și cel mai puternic din lume. Noi, împăratul Bizanțului, acordăm mila noastră micilor principate din jur...
— Măria Voastră, pe lîngă milă, ar trebui să acordați și încredere în armatele lor, care au luptat vitejește salvîndu-i de multe ori chiar pe cruciați.
— Primirea s-a terminat.
— Otomanii atacă. Zeci de mii de oșteni din Asia au înconjurat cetatea sfîntă! Iar împăratul ei e atît de trufaș încît nu va fi în stare s-o apere...
— Să plecăm, fraților, cîtă vreme mai e vreo poartă neasediată!
— Ce fac?... Nu-i așa că pătrund în cetate?
— Da! Așa se prăbușește marele imperiu al lumii. Trufia împăratului l-a condamnat. Frații mei, eu îi știu pe turci, am stat la ei. De acum, o nouă lume începe!

(va urma)

Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU**
Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA**
Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

REDACȚIA: Piața Scînteii 1, București 33. Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» • **TIPARUL:** C.P.C.S. •
ABONAMENTE — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: «Rompresfilatelia», București, Calea Griviței 64—66, P.O.B. Box 2001

Prezentare artistică:
VINTILĂ MIHĂESCU
Tehnoredactor:
EMIL PETROVICI

Nr. ind.: 41033

108
✓
Biblioteca Județeană
MUREȘ
TG.-MUREȘ
Secția pentru copii

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

20

JOI, 16 MAI 1974, ANUL VIII (347)
12 PAGINI, 1 LEU

CUTEZĂTORI LA școala muncii

FOTO CĂLIN CRETU

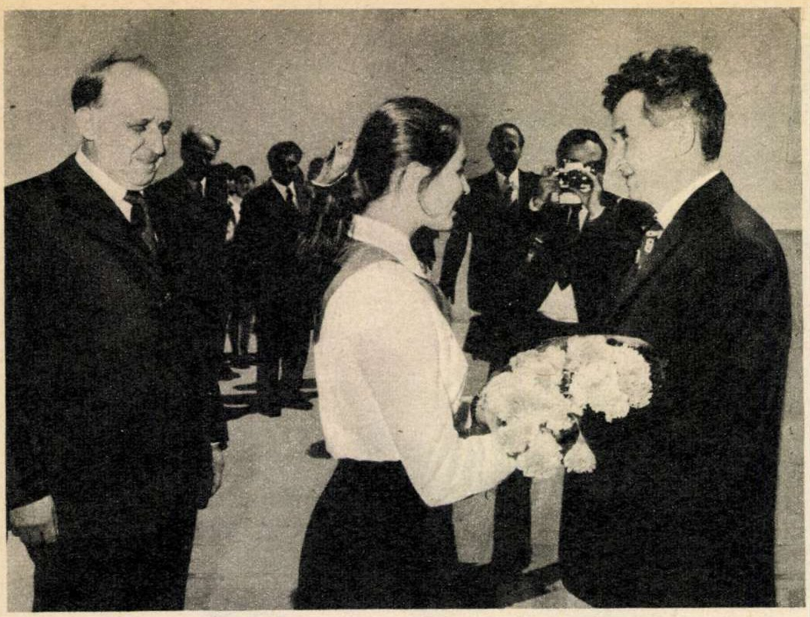

În zilele de 11 şi 12 mai 1974, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, a făcut o scurtă vizită de prietenie în Republica Populară Bulgaria la invitaţia tovarăşului Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Bulgaria.

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi persoanele care l-au însoţit au vizitat Varna şi complexul industrial Devnea. Pretutindeni, oaspeţilor li s-a făcut o primire cordială de către oamenii muncii, expresie a relaţiilor tradiţionale de bună vecinătate şi prietenie dintre cele două ţări şi popoare.

Cei doi conducători de partid şi de stat s-au informat reciproc cu privire la rezultatele construcţiei socialiste din ţările lor, la realizările obţinute în îndeplinirea hotărîrilor celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român şi, respectiv, ale celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Bulgar şi la sarcinile pe care popoarele român şi bulgar le rezolvă în actuala etapă.

Republica Socialistă România şi Republica Populară Bulgaria, Partidul Comunist Român şi Partidul Comunist Bulgar vor contribui şi în viitor, în mod activ, la afirmarea în continuare a principiilor coexistenţei paşnice a statelor cu orînduire socială diferită, la întărirea unităţii ţărilor socialiste, a mişcării comuniste şi muncitoreşti pe baza marxism-leninismului şi internaţionalismului proletar, la coeziunea tuturor forţelor frontului antiimperialist.

Întîlnirea şi convorbirile au decurs într-o atmosferă de cordialitate şi înţelegere reciprocă. Ele au fost apreciate ca o nouă contribuţie la dezvoltarea în continuare a prieteniei şi colaborării multilaterale dintre Republica Socialistă România şi Republica Populară Bulgaria şi dintre Partidul Comunist Român şi Partidul Comunist Bulgar, în interesul popoarelor român şi bulgar, al ţărilor socialiste, al cauzei securităţii şi păcii în Europa şi în lume.

A FI TÎNĂR COMUNIST

În ziua aceea, urcaseră o treaptă spre maturitate politică. Stătea mărturie carnetul roşu de utecist pe care-l primiseră. În cadrul detaşamentelor se pregătiseră îndelung pentru această clipă. Fuseseră aleşi cei mai buni. Se aflau acum într-una din largile încăperi ale Muzeului de istorie a partidului comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România, şi anume, în sala dedicată luptei revoluţionare a tineretului. Erau fete şi băieţi de la Şcolile generale nr. 80, 195, 196, 82, 72 din Bucureşti. Pentru ei, pionieri, care aveau să devină utecişti, în ziua aceea, se pregătise totul, cu deosebită solemnitate. Se aflau în prezenţa a zeci de mărturii care reflectă viaţa şi munca, lupta plină de cutezanţă şi abnegaţie, jertfele care le-au dat tinerii, de-a lungul timpului, pentru idealurile de libertate revoluţionară. Căci nu au existat evenimente în istoria mişcării muncitoreşti, în care să nu fi participat şi tineretul. Sub conducerea partidului comunist, mişcarea de tineret din ţara noastră a înscris pagini de nemuritoare glorie, pagini de istorie care poartă înscris un nume, rostit cu drag de întreaga suflare, de la un capăt la altul al ţării: **Nicolae Ceauşescu.** Este numele aceluia a cărui viaţă şi activitate revoluţionară s-a împletit cu însăşi istoria mişcării muncitoreşti de la noi. O firească mîndrie umple inimile tinerilor. Primind carnetul de utecist, ei vor duce mai departe, vechi tradiţii revoluţionare. De aici înainte, ei vor face parte din Uniunea Tineretului Comunist, organizaţie a cărui membru a fost odinioară şi primul Preşedinte al Republicii noastre, un mare prieten şi îndrumător al tinerei generaţii, tovarăşul **Nicolae Ceauşescu.**

●

În ziua aceea, un grup de pionieri a urcat o nouă treaptă spre maturitate politică, nu singuri, ci avînd alături pe utecişti, muncitori din cîteva fabrici şi uzine. Se cunosc bine între ei, din orele de producţie, din vizite reciproce la şcoală şi uzină. De aceea nu ne surprinde un dialog la care am asistat şi la care interlocutorii erau un grup de pionieri (Şcoala generală nr. 82), care se pregăteau să devină utecişti, şi cîţiva muncitori de la Fabrica de medicamente.

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi revoluţionar?

Răspunsul frezorului Marian Sebe nu întîrzie:

— Cînd am venit în atelierul de mecanică, după terminarea şcolii, eram cam speriat. Dacă n-am să reuşesc? Dacă freza n-o să mă asculte! Eu ştiam încă din pionierie că pentru un comunist nimic nu este prea greu şi am pornit curajos. Colegii mei mai vechi în fabrică m-au ajutat să trec peste perioada de început. Şi eu însumi m-am străduit să mă adaptez repede la munca şi viaţa uzinei. Treptat maşina mi-a devenit prietenă... Eu ştiu un lucru pe care am să vi-l spun şi vouă. Datele din ţara noastră ne arată că la nivelul industriei noastre o oră de timp productiv înseamnă 200 milioane lei. Un calcul simplu îmi demonstrează că dacă se pierde un minut, se pierd aproape 4 milioane lei. De aceea, socotesc de datoria mea să duc o luptă dîrză împotriva minutelor pierdute, împotriva lipsurilor. Aţi înţeles deci, că pentru mine, a fi revoluţionar, înseamnă a fi intolerant cu lipsurile tale şi ale celor din jurul tău.

Operatoarea chimistă, Nicoleta Străchinaru povesteşte apoi despre colegii ei din fabrică care îşi iubesc meseria cu pasiune, care se perfecţionează mereu în muncă şi care în acelaşi timp sînt buni utecişti, răspund totdeauna «prezent» la sarcinile Organizaţiei.

Urmărind acel cald şi tovărăşesc dialog, am întrebat-o pe pioniera Silvia Ilieş.

— Cum s-a legat o asemenea prietenie între pionieri şi utecişti?

— Dacă aţi fi fost cu noi cînd am lucrat la spaţiile verzi din cartierul Ozana, sau cînd am sădit nuci în livadă, ne-aţi fi văzut pe noi, pionierii, împreună cu uteciştii de la Fabrica de medicamente. Tot împreună ne-aţi fi văzut, în momente de răgaz, cîntînd şi glumind. Aţi fi putut să ne găsiţi, de asemenea, împreună în excursii, sau la Casa tineretului din sector, discutînd despre cărţi. Ori ne-aţi fi putut întîlni pe noi, pionierii, în uzină, lucrînd împreună cu uteciştii sau în sala de festivităţi prezentînd programe artistice pentru fruntaşii în producţie. Pot spune, din toată inima, că sîntem cu adevărat prieteni.

...Aşa i-am cunoscut pe tinerii care în ziua aceea, la Muzeu, primiseră carnetul roşu de utecist. Crescuţi în cultul muncii, ei au început încă din pionierie să-şi modeleze acele calităţi nobile, generoase, care se cer unui tînăr comunist, unui tînăr revoluţionar.

Cînd adunarea a luat sfîrşit, fetele şi băieţii au pornit cîntînd. În mînă purtau fiecare o garoafă roşie. La piept aveau carnetul roşu de utecist, nou însemn, în locul cravatei de pionier, dar care include aceeaşi semnificaţie; ataşamentul profund pentru cauza partidului.

B. CARAGIALE

SÎNTEM PIONIERI, TINERI REVOLUȚIONARI

Vă scriu din partea pionierilor din detașamentul clasei a V-a A de la Școala generală Trăisteni, comuna Valea Doftanei, județul Prahova, ne spune Claudia Comărniceanu.

De fapt, această scrisoare trebuia s-o trimitem din vacanța de iarnă, dar n-am putut și am să vă spun motivul.

Pionierii din detașamentul nostru au luat hotărîrea ca în cinstea celor trei mari evenimente din acest an să învețe mai bine, pentru ca să nu avem nici un corigent. Am așteptat cu emoție sfîrșitul primului trimestru, dar am fost dezamăgiți, pentru că nu toți colegii au depus toate eforturile și am avut elevi corigenți. Aceasta a fost cauza pentru care nu am putut expedia scrisoarea.

Iată, a venit și trimestrul al treilea și foarte bucuroși vă putem trimite această scrisoare și vă spunem cu multă bucurie că ni s-a împlinit visul și nu avem nici un corigent pe trimestrul al II-lea.

Bineînțeles, că și acum, în ultima parte a anului școlar ne vom strădui să menținem rezultatele obținute, ba chiar să le depășim. la pionieri, membri ai organizației noastre revoluționare, dorim din inimă să fim mereu în frunte!

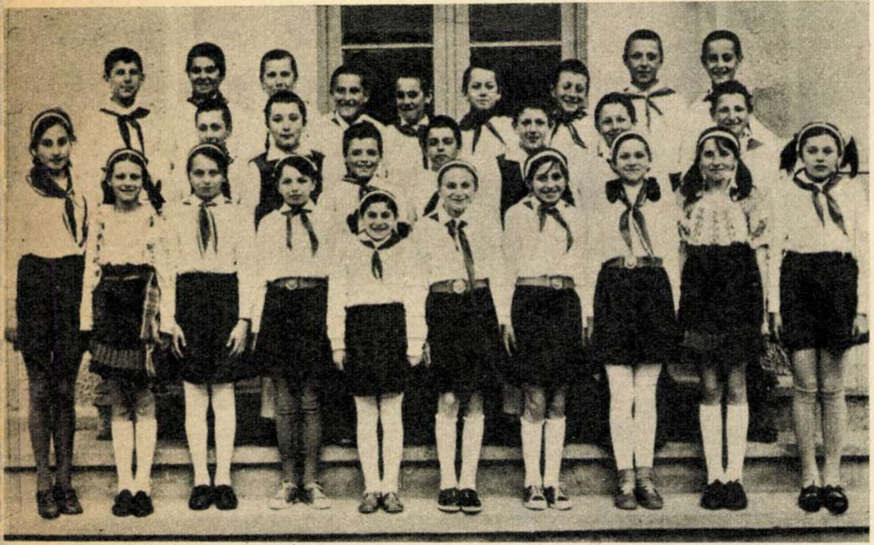

GRUPA ÎN ACȚIUNE

În ultima vreme, la sediul Subredacției-Cutezătorii, de la Școala generală din Săveni, Botoșani, tot mai mulți copii, colaboratori ai gazetei pionierești, se prezintă cu articole despre învățătură.

Notele bune obținute de numeroși pionieri și școlari, fotografiile acestora vin să acopere spații tot mai mari în edițiile gazetei lor. Astfel, de curînd, locul de cinste în gazetă a fost acordat inițiativei pionierilor din clasa a III-a B. «Într-o zi, își începe Gabriela Ivănescu relatarea, noi, pionierii grupei întîi am observat că vreo șase copii nu prea știau să povestească bine lecțiile, iar la aritmetică se cam încurcau. Pe loc am hotărît, împreună cu «vinovații» să corectăm lucrurile». De-a doua zi chiar, grupa a venit mai devreme la școală și cei șase repetau împreună cu ceilalți lecția care trebuia povestită, exercițiile și problemele la aritmetică. O repetiție prinde întotdeauna bine, își ziceau ei. Și... peste cîteva zile doar, cînd au fost ascultați Neculai Tomulică, Dorel Pînzaru, Sorin Loghin, Romică Ripiceanu, Liviu Velniciuc și Viorel Musteață, rezultatele s-au văzut: note bune pentru toți cei șase. Dar nu numai pentru ei, ci pentru întreaga grupă. Și dacă inițiativei pionierilor ar trebui să-i acordăm o notă i-am da nota maximă — nota 10!

AȘEMENI COMUNIȘTILOR, SĂ FIM MEREU ÎN FRUNTE

RITM PIONIERESC ÎN TRIMESTRUL AL III-LEA

Pionierii de la Școala generală din Corbii Mari, județul Dîmbovița au inaugurat trimestrul al III-lea cu hotărîrea de a obține rezultate cît mai bune la învățătură. Astfel, ultima parte a anului școlar a devenit aici un «trimestru model». Un model al rezultatelor, al intrajutorării colegiale, al muncii harnice la școală și acasă.

Comandanta grupei nr. 1 din detașamentul clasei a IV-a, pioniera Ecaterina Manea, îmi vorbea cu multă admirație de spiritul de colegialitate care există între cei 11 pionieri din grupă.

— Noi ne-am obișnuit să fim pionieri fruntași la învățătură și în activitățile pionierești pe care le organizăm, dar ne-am cam obișnuit și cu... laudele. Numai așa ne explicăm cum i-am scăpat din vedere pe Emil Drăghici, Florica Vasile și Stelică Pestrițu, trei dintre membrii grupei noastre care au luat și cîteva note slabe. I-am întrebat ce au de gînd; i-am criticat dar am hotărît să îi și ajutăm. Ei și-au luat un angajament în fața noastră, dar nu ne-am mulțumit cu atît. Toți i-am ajutat, prin rotație, la pregătirea lecțiilor.

Pioniera Vasilica Bîtu, comandanta detașamentului, care îl ajută la învățătură pe Stelică are deja cu ce să se mîndrească. De altfel, amîndoi au de ce să se bucure. Recentele note obținute de Stelică sînt și succese ale ajutorului dat de Vasilica. Este adevărat că la început Stelică a cam fugit de ajutor, dar acum «s-a liniștit», a început chiar el să aibă inițiativă atunci cînd este vorba de exigență la învățătură.

— Cînd spunem: «Toți pentru unu și unu pentru toți», noi nu ne referim numai la grupă, pentru fiecare pionier în parte, ci și la fiecare pionier, pentru prestigiul întregii grupe, concluziona Florică Constantin, un alt comandant de grupă, despre ceea ce înseamnă prietenie, colegialitate, intrajutorare în detașamentul lor.

CORNEL STAN

CÎND CATALOAGELE SURÎD

SANDA OLARIU și DENISA BUTEANU sînt colegele noastre, fruntașe la învățătură și în activități pionierești, ne scrie IOSIF KOCZKÁS, comandantul unității de la ȘCOALA GENERALA NR. 6 DIN LUGOJ.

Eleve într-a VII-a A, amîndouă au obținut din clasa întîi și pînă acum numai medii de 10.

În trimestrul acesta, datorită sîrguinței lor și a celorlalți școlari, catalogul clasei «surîde» încrezător în rezultatele bune și foarte bune pe care le vor obține la învățătură.

PREMIUL I:
«La limita micronilor»,
Radu Țariuc

studio 25

Premiul II:
«Cununița»,
Florina Neacșu

PREMIUL«JÓBARÁT»
«Înainte de examen»
Kerekes Levente

REZULTATELE CONCURSULUI NOSTRU DE FOTOGRAFII

Fiecare plic sosit la redacție pe adresa concursului de artă fotografică «Studio 25», dedicat celei de a XXV-a aniversări a Organizației pionierilor, a constituit pentru noi o plăcută surpriză. Frumosul, interesantul, ineditul, precum și efectele de lumină surprinse cu măiestrie în lucrările primite, au îmbogățit paginile revistei cu imagini fotografice valoroase.

Iată că întrecerea în care au luat startul pionieri, membri ai cercurilor foto s-a încheiat. Deliberînd asupra imaginilor realizate de concurenți, juriul a comunicat rezultatele:

Premiul I — «La limita micronilor», **Radu Țariuc,** Casa pionierilor Cîmpina: un aparat de filmat.

Premiul II — «Cununița» **Florina Neacșu,** Casa pionierilor Slatina: un aparat de mărit.

Premiul III — «Prima izbîndă», **Ileana Toth,** Casa pionierilor Oradea: un aparat de fotografiat.

Premiu colectiv pentru fotografii-document «Cutezătorii»: Cercul foto, Casa pionierilor Focșani (nr. 7/1974): 5 000 lei pentru o excursie în țară.

Cercul foto de la Școala generală comuna Tansa, județul Iași (nr. 17/1974): un aparat de mărit.

Diapozitive color: Cercul foto, Casa pionierilor Rîmnicu-Sărat, județul Buzău: un aparat de filmat.

Se acordă mențiuni speciale constînd în albume de artă și diplome:

Peisaj: «Iarna în Apuseni», **Carmen Draciov,** Casa pionierilor Cîmpina; «Promotoarea cimentului românesc», **Dan Cordoș,** Liceul «Mihai Viteazul», Turda (nr. 46/1973); «Peisaj tulcean», **Mihai Stoian,** Liceul nr. 24, București.

Umoristică:«Uf!»,**Doru Ungureanu,** Casa pionierilor Galați; «Gospodarul», **Lenuța Stan,** Casa pionierilor Oțelul Roșu, Caraș-Severin (nr. 5/1974); «Mica galerie», **Eva Ungvári,** Casa pionierilor Dolj.

Fantezie grafică: «Construim», **Sorin Bilan,** Casa pionierilor Rădăuți (nr. 12/1974).

Fotografie arhitectonică: «Geometrie modernă», **Marin Barbu,** Școala generală Secusigiu, Arad (nr. 6/1974).

Compoziție: «Studierea adversarului», **Florin Ene,** Liceul Zoia Kosmodemianskaia, București (nr. 44/1973); «Unitatea de măsură», **Vasile Soigan,** Casa pionierilor Cîmpina (nr. 49/1973).

Instantaneu: «Pedalăm voioși», **Marius Rotărescu,** Casa pionierilor Sibiu (nr. 45/1973); «În vacanță», **Mihail Kapp,** Cisnădie (nr. 49/1973); «Moștenire», **Ion Pescaru,** Casa pionierilor Brașov (nr. 17/1974); «Viteze», **Petrică Maier,** Casa pionierilor Arad (nr. 4/1974); «Profesorul, prietenul nostru», **Ioan Petric,** Casa pionierilor Cîmpina (nr. 49/1973).

Portret: «Ioana», **Bianca Mărgineanu,** Casa pionierilor Sibiu (nr. 46/1973); «Prietenie», **Mihai Papp,** Casa pionierilor Oradea (nr. 12/1974); «De azi sînt pionier», **Arcadie Blajut,** Școala generală nr. 6, Galați (nr. 4/1974); «Cutezătoarea», **Daniela Ionescu,** Casa pionierilor Oradea (nr. 1/1974).

Fotoreportaj: «Raliul», Constantin Sacarelis, Casa pionierilor Sibiu.

Se acordă 10 mențiuni constînd in cărți și diplome:

Mențiuni: «Hărnicie», **Marius Rădulescu,** Casa pionierilor Dej (nr. 12/1974); «Explicație», **Károly Csibi,** Casa pionierilor Tg. Mureș (nr. 12/1974); «Profil incandescent», **Monica Petrescu,** Casa pionierilor Sibiu (nr. 12/1974); «Știu», **Olga Dărăban,** Casa pionierilor Oradea (nr. 11/1974); «Pregătire de concurs» **Gyöngy Salter,** Casa pionierilor Reghin; «Soarele Penteleului», **Grigore Miron,** Casa pionierilor Cîmpina; «Iată orașul», **Ion Bud,** Școala generală Tîrșolț, Satu Mare; «Pe Dieselul lui tăticu», **Viorica Văleanu,** Casa pionierilor Fetești, Ialomița; «Pregătiri», **Lucian Anton,** Casa pionierilor Brașov; «Alice în țara minunilor», **Fănel Lepădatu,** Casa pionierilor Cîmpina; «Repetiția», **Liviu Fecioru,** Casa pionierilor Galați.

S-au mai acordat 100 diplome de merit.

PREMIILE
ȘI MENȚIUNILE
LE VEȚI PRIMI
PRIN POȘTĂ

Foto: **GRIGORE PREPELIȚĂ**